

กรอบเนื้อหาหลักสูตรอาเซียนศึกษา องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ - ๓

งานนิเทศการศึกษา กอองการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม

องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี

คำนำ

กรอบเนื้อหาหลักสูตรอาชีวศึกษา เป็นส่วนหนึ่งของการเตรียมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความพร้อมและศักยภาพ เสริมสร้างความรู้เกี่ยวกับความเป็นมาและวัตถุประสงค์ ในการก่อตั้งอาเซียน สร้างความเข้าใจในบริบทของประเทศสมาชิกอาเซียนทางด้านข้อมูลพื้นฐาน ของแต่ละประเทศ ทั้งทางด้านการเมืองการปกครอง วิถีชีวิต สังคม วัฒนธรรม ประเพณี สามารถใช้ กระบวนการสืบค้นข้อมูล โดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ การเรียนรู้ การสื่อสาร มีกระบวนการคิด วิเคราะห์ และการแก้ปัญหา ตลอดจนเห็นคุณค่าของการนำความรู้ไปใช้ในชีวิตรประจำวัน สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ในการเป็นพลเมืองที่ดีของประชาคมอาเซียนต่อไป

ขอขอบคุณคณะผู้บริหารระดับสูง คณะผู้บริหารสถานศึกษา ในสังกัดองค์การบริหารส่วน จังหวัดชลบุรี คุณครูในกลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม และผู้เกี่ยวข้องทุกท่าน ที่ได้กรุณาส่งเสริม สนับสนุน จัดทำให้เกิดกรอบเนื้อหาหลักสูตรอาชีวศึกษา องค์การบริหารส่วน จังหวัดชลบุรี ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ - ๓ จนกระทั่งเสร็จสมบูรณ์เป็นรูปเล่มนี้

คณะผู้จัดทำ

สารบัญ

	หน้า
คำนำ.....	ก
สารบัญ.....	ข
กรอบเนื้อหาหลักสูตรอาเซียนศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น.....	๑
บทนำ.....	๓
ความเป็นมา.....	๓
วิสัยทัศน์.....	๓
วัตถุประสงค์.....	๓
เป้าหมายจุดเน้น.....	๔
บทที่ ๑ ความสำคัญของวิชาอาเซียนศึกษา.....	๕
บทที่ ๒ ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับอาเซียน.....	๗
บทที่ ๓ ความรู้เกี่ยวกับประชาคมอาเซียน.....	๑๖
บทที่ ๔ เศรษฐกิจอาเซียน.....	๓๔
บทที่ ๕ การเมืองการปกครองของประเทศสมาชิกในกลุ่มอาเซียน.....	๔๒
บทที่ ๖ ๘ อาชีพหลักของประเทศสมาชิกในกลุ่มอาเซียน.....	๑๐๒
บรรณานุกรม.....	๑๐๔
คณะผู้จัดทำ.....	๑๐๕

**กรอบเนื้อหาหลักสูตรอาเซียนศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ - ๓**

๑. ความสำคัญของวิชาอาเซียนศึกษา
๒. ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับอาเซียน
 - ความเป็นมา วัตถุประสงค์ องค์การก่อตั้งอาเซียนสมาชิกกลุ่มอาเซียน
 - สมาชิกกลุ่มอาเซียน + ๓
 - ธงสัญลักษณ์ และกฎบัตรอาเซียน
 - ธงประจำชาติ และ ตราสัญลักษณ์อาเซียน
๓. ความรู้เกี่ยวกับประชาคมอาเซียน
 - เสาหลักประชาคมอาเซียน
 - วิถีชีวิตสังคมอาเซียน
 - วัฒนธรรมของประเทศสมาชิกอาเซียน
๔. เศรษฐกิจอาเซียน
 - ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
 - สกุลเงิน อัตราแลกเปลี่ยน
 - สถานที่สำคัญในประเทศสมาชิกอาเซียน
 - แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศในสมาชิกอาเซียน
 - เศรษฐกิจอาเซียน กับหลักปรัชญาของเศรษฐกิจอาเซียน
๕. การเมืองการปกครองของประเทศสมาชิกอาเซียน
 - การเมืองการปกครองของประเทศสมาชิกอาเซียน
 - การเปรียบเทียบลักษณะการเมืองการปกครองของประเทศสมาชิกอาเซียน
 - การวิเคราะห์ข่าวการเมืองเกี่ยวกับประเทศสมาชิกอาเซียน
 - ประเด็นสำคัญเกี่ยวกับอาเซียน เช่น พลเมือง สิทธิมนุษยชน สิ่งแวดล้อม การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การค้าเสรี
๖. ๘ อาชีพหลักของประเทศสมาชิกในกลุ่มอาเซียน

กรอบเนื้อหาหลักสูตรอาเซียนศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี

กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ - ๓

ม. ๑	ม. ๒	ม. ๓
บทที่ ๑ ความสำคัญของวิชา อาเซียนศึกษา	บทที่ ๑ ความสำคัญของวิชา อาเซียนศึกษา	บทที่ ๑ ความสำคัญของวิชา อาเซียนศึกษา
บทที่ ๒ ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับ อาเซียน - ความเป็นมา วัตถุประสงค์ ของการก่อตั้งอาเซียน - สมาชิกกลุ่มอาเซียน	บทที่ ๒ ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับ อาเซียน - สมาชิกกลุ่มอาเซียน + ๓	บทที่ ๒ ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับ อาเซียน - องค์สัญลักษณ์ และกฎบัตร อาเซียน - ธงประจำชาติ และ ตราสัญลักษณ์อาเซียน
บทที่ ๓ ความรู้เกี่ยวกับประชาคม อาเซียน - เสาหลักประชาคมอาเซียน	บทที่ ๓ ความรู้เกี่ยวกับ ประชาคมอาเซียน - วิถีชีวิตสังคมอาเซียน	บทที่ ๓ ความรู้เกี่ยวกับประชาคม อาเซียน - วัฒนธรรมของประเทศสมาชิก อาเซียน
บทที่ ๔ เศรษฐกิจอาเซียน - ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	บทที่ ๔ เศรษฐกิจอาเซียน - สกุลเงิน อัตราแลกเปลี่ยน - สถานที่สำคัญในประเทศ สมาชิกอาเซียน	บทที่ ๔ เศรษฐกิจอาเซียน - แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของ ประเทศในสมาชิกอาเซียน - เศรษฐกิจอาเซียน กับหลัก ปรัชญาของเศรษฐกิจอาเซียน
บทที่ ๕ การเมืองการปกครองของ ประเทศสมาชิกอาเซียน - การเมืองการปกครองของ ประเทศสมาชิกอาเซียน	บทที่ ๕ การเมืองการปกครอง ของประเทศสมาชิกอาเซียน - การเปรียบเทียบลักษณะ การเมืองการปกครองของ ประเทศสมาชิกอาเซียน	บทที่ ๕ การเมืองการปกครองของ ประเทศสมาชิกอาเซียน - การวิเคราะห์ข่าวการเมือง เกี่ยวกับประเทศสมาชิก อาเซียน - ประเด็นสำคัญเกี่ยวกับ อาเซียน เช่น พลเมือง สิทธิ มนุษยชน สิ่งแวดล้อม การ เปลี่ยนแปลง สภาพภูมิอากาศ การค้าเสรี
บทที่ ๖ ๘ อาชีพหลักของ ประเทศสมาชิกในกลุ่มอาเซียน	บทที่ ๖ ๘ อาชีพหลักของ ประเทศสมาชิกในกลุ่มอาเซียน	บทที่ ๖ ๘ อาชีพหลักของประเทศ สมาชิกในกลุ่มอาเซียน

บทนำ/ความเป็นมา

ทิศทางการพัฒนาประเทศไทย ตามกรอบสาระสำคัญแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑ (พุทธศักราช ๒๕๕๕ - ๒๕๕๙) ได้กล่าวถึงความจำเป็นด้านพันธกรณีภายใต้กรอบแห่งความร่วมมือ โอกาส และเพิ่มภูมิคุ้มกันของทุน ที่มีอยู่ในประเทศไทยให้เป็นอย่างดีเหมาะสม ตามแนวทางหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อก้าวสู่ประชาคมอาเซียน ในปีพุทธศักราช ๒๕๕๘ ขณะเดียวกันจำเป็นต้องสร้างความพร้อมสำหรับเชื่อมโยงด้านกายภาพ ทั้งโครงสร้างพื้นฐาน การเสริมสร้างองค์ความรู้ด้านการศึกษา คู่ขนานกันไปอย่างเป็นระบบ ภายใต้ยุทธศาสตร์การพัฒนาคน สู้สังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างยั่งยืนควบคู่กับการส่งเสริมองค์กร ให้เป็นแหล่งเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์ สร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ที่มีคุณภาพและสนับสนุนปัจจัยที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต

เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมในการเป็นสมาชิกที่ดีของประชาคมอาเซียน และพัฒนาผู้บริหาร บุคลากรครู ผู้เรียนให้มีสมรรถนะสำคัญ สำหรับการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ในปีพุทธศักราช ๒๕๕๘ จึงจัดทำกรอบเนื้อหาหลักสูตรอาเซียนศึกษา องค์กรบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี เพื่อรองรับการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ในปี พุทธศักราช ๒๕๕๘ ต่อไป

วิสัยทัศน์

บริหารจัดการศึกษาเป็นเลิศ เชิดชูคุณธรรม ก้าวล้ำเทคโนโลยี เด่นวิถีชุมชน สร้างคนสู่อาเซียน

วัตถุประสงค์

๑. เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจในการพัฒนาสถานศึกษาสู่ประชาคมอาเซียน
๒. เพื่อให้สถานศึกษามีความพร้อมในการจัดทำหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับประชาคมอาเซียน
๓. เพื่อพัฒนาเตรียมความพร้อมผู้บริหาร บุคลากรครู ผู้เรียน สำหรับการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ในปีพุทธศักราช ๒๕๕๘
๔. เพื่อให้สถานศึกษาได้จัดบรรยากาศการเรียนรู้เกี่ยวกับอาเซียน ภายในสถานศึกษา ด้วยการจัดตั้งเป็นมุมอาเซียนศึกษา หรือศูนย์อาเซียนศึกษา

เป้าหมาย/จุดเน้น

กรอบเนื้อหาหลักสูตรอาชีวศึกษา องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทย พลเมืองอาเซียน และพลโลก ดังนี้

๑. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
๒. ซื่อสัตย์ สุจริต
๓. มีวินัย
๔. ใฝ่เรียนรู้
๕. อยู่อย่างพอเพียง
๖. มุ่งมั่นในการทำงาน
๗. รักความเป็นไทย
๘. มีจิตสาธารณะ

บทที่ ๑

ความสำคัญของการเรียนรู้วิชาอาเซียนศึกษา

คำว่า “ASEAN” เป็นคำย่อมาจาก “Association of Southeast Asian Nations” แปลเป็นภาษาไทยอย่างเป็นทางการ โดยกระทรวงการต่างประเทศของไทย ว่า “สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้” เป็นที่มาของชื่อ “ASEAN” ปรากฏในคำประกาศปฏิญญาอาเซียนที่กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๐ ว่า “รัฐมนตรีแห่งสภาเพชชิตีเยมด้านการเมือง/รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศอินโดนีเซีย รองนายกรัฐมนตรีแห่งมาเลเซีย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศฟิลิปปินส์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศสิงคโปร์และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศไทย ประกาศ ณ ที่นี้ให้ก่อตั้งสมาคมเพื่อความร่วมมือแห่งภูมิภาคสำหรับประเทศแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้โดยให้ใช้ชื่อว่า Association of Southeast Asian Nations (ASEAN)” และคำว่า “ประชาคมอาเซียน”(ASEAN Community) เป็นการสร้างสังคมภูมิภาคให้พลเมืองของทั้งสิบรัฐสมาชิกอาเซียนอยู่ร่วมกันอย่างฉันญาติมิตรในครอบครัวเดียวกันหรือเป็นเพื่อนร่วมชุมชนคนหมู่บ้านเดียวกัน อาเซียนหรือสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ก่อตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความเข้าใจอันดีต่อกันระหว่างประเทศในภูมิภาค ชำรงไว้ซึ่งสันติภาพ เสถียรภาพ และความมั่นคงทางการเมือง สร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าทางด้านเศรษฐกิจ การพัฒนาทางสังคมและวัฒนธรรม การกีดกันอยู่ต่อบนพื้นฐานของความเสมอภาค และผลประโยชน์ร่วมกันของประเทศสมาชิกทั้ง ๑๐ ประเทศ ได้แก่ ประเทศไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ บรูไน เวียดนาม ลาว พม่า และกัมพูชา อาเซียนเป็นภูมิภาคที่มีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วและเป็นตัวอย่างของการรวมตัวของกลุ่มประเทศที่มีพลังต่อรองในเวทีการเมืองและเศรษฐกิจระหว่างประเทศ ความก้าวหน้าของอาเซียนมีปัจจัยจากความไว้วางใจซึ่งกันและกันระหว่างรัฐสมาชิก อันก่อให้เกิดบรรยากาศที่สร้างสรรค์และเอื้อต่อความร่วมมือระหว่างกัน ทำให้สถานการณ์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้เปลี่ยนผ่านจากสภาวะแห่งความตึงเครียดและการเผชิญหน้าในยุคสงครามเย็นมาสู่ความมีเสถียรภาพ ความมั่นคง และความร่วมมืออย่างใกล้ชิดในปัจจุบัน

ในสภาวะแห่งยุคทุนนิยม ที่เศรษฐกิจเป็นตัวขับเคลื่อนและผลักดันให้ประเทศต่างๆ ก้าวรุดไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ประกอบกับประเทศต่างๆ นั้นอยู่รวมกันเป็นสังคมโลก ไม่สามารถอยู่โดดเดี่ยวเดียวดายได้ จึงต้องมีการรวมตัวกันของประเทศ ในแต่ละภูมิภาคเพื่อเพิ่มอำนาจในการต่อรองและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในเวทีระหว่างประเทศ เพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์ร่วมและพัฒนาประเทศในภูมิภาคพร้อมๆ กัน ด้วยเหตุนี้เราจึงควรต้องให้ความสำคัญ

และให้ความตระหนักในการเรียนรู้วิชาอาเซียนเป็นอย่างมาก เพื่อให้เกิดค่านิยม เจตคติ ในการเป็นสมาชิกที่ดี การเข้ามามีส่วนร่วมเป็นส่วนหนึ่งของประชาคมอาเซียน รู้แนวโน้มทิศทางการเปลี่ยนแปลงทางประชาสังคมวัฒนธรรม ปรับตนในการเป็นพลเมืองที่ดีภายใต้กฎบัตรของอาเซียน สามารถดำรงชีวิตในยุคโลกาภิวัตน์ได้อย่างเหมาะสม มีความรู้เข้าใจประวัติความเป็นมา ความสำคัญ วิวัฒนาการ ของกลุ่มอาเซียนสู่การพัฒนาเป็นประชาคมอาเซียน ประกอบกับประเทศไทยเป็นหนึ่งในประเทศที่อยู่ในกลุ่มภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรือ อาเซียน และได้มีข้อตกลงให้อาเซียนมีการรวมตัวเป็นชุมชนหรือประชาคมเดียวกันให้สำเร็จภายในปี พ.ศ. ๒๕๕๘

ในการจัดกิจกรรมพัฒนาความรู้และเสริมสร้างความเป็นพลเมืองอาเซียนให้ผู้เรียน จะช่วยเพิ่มศักยภาพในการเรียนรู้ให้ผู้เรียน อันจะเป็นพลังในการขับเคลื่อนการพัฒนาโรงเรียนสู่ประชาคมอาเซียนในทุกพื้นที่อย่างมีประสิทธิภาพ มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะสร้างศักยภาพให้แก่สถานศึกษาเกี่ยวกับความเป็นประชาคมอาเซียน เพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน จึงได้จัดทำกรอบเนื้อหาหลักสูตรอาเซียนศึกษา เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมของนักเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี เพื่อการอยู่ร่วมกับประชาชนของประเทศต่างๆ ในประชาคมอาเซียนในปี ๒๕๕๘

บทที่ ๒

ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับอาเซียน

ความเป็นมาและวัตถุประสงค์ของการก่อตั้งอาเซียน

ความเป็นมาของอาเซียน

อาเซียนหรือสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of Southeast Asian Nations หรือ ASEAN) ก่อตั้งขึ้นโดยปฏิญญากรุงเทพฯ (The Bangkok Declaration) เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๑๐ โดยมีสมาชิกผู้ก่อตั้ง ๕ ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ได้แก่ ไทย อินโดนีเซีย มาเลเซียฟิลิปปินส์ และสิงคโปร์ ได้ลงนามใน “ปฏิญญากรุงเทพฯ” (Bangkok Declaration) เพื่อจัดตั้งสมาคมความร่วมมือกันในการเพิ่มอัตราการเจริญเติบโต ทางเศรษฐกิจ การพัฒนาสังคม การพัฒนาวัฒนธรรมในกลุ่มประเทศสมาชิกและการธำรงรักษาสันติภาพและความมั่นคงในพื้นที่และเป็นการเปิดโอกาสให้คลายข้อพิพาทระหว่างประเทศสมาชิกอย่างสันติของระดับภูมิภาคของประเทศต่างๆในเอเชีย ในเวลาต่อมาได้มี บรูไนดารุสซาราม (เข้าเป็นสมาชิกตั้งแต่ ๘ มกราคม ๒๕๒๗) สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (เข้าเป็นสมาชิกตั้งแต่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๓๘) สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (เข้าเป็นสมาชิกตั้งแต่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๔๐) สหภาพพม่า (เข้าเป็นสมาชิกตั้งแต่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๔๐) ราชอาณาจักรกัมพูชา (เข้าเป็นสมาชิกตั้งแต่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๒) ตามลำดับทำให้อาเซียนมีสมาชิกครบ ๑๐ ประเทศ

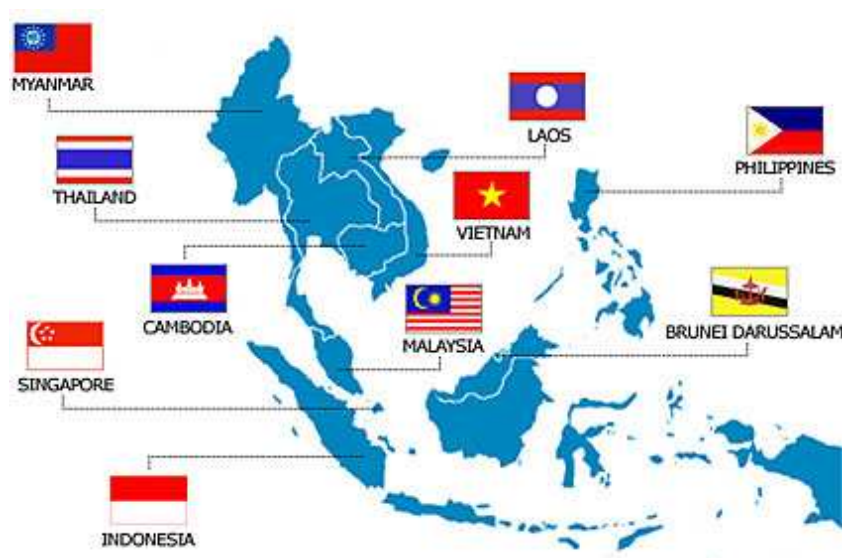
วัตถุประสงค์หลัก

ปฏิญญากรุงเทพฯได้ระบุวัตถุประสงค์สำคัญ ๗ประการของการจัดตั้งอาเซียน ได้แก่

๑. ส่งเสริมความร่วมมือและความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม เทคโนโลยีวิทยาศาสตร์ และการบริหาร
๒. ส่งเสริมสันติภาพและความมั่นคงส่วนภูมิภาค
๓. เสริมสร้างความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจพัฒนาการทางวัฒนธรรมในภูมิภาค
๔. ส่งเสริมให้ประชาชนในอาเซียนมีความเป็นอยู่และคุณภาพชีวิตที่ดี
๕. ให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในรูปของการฝึกอบรมและการวิจัยและส่งเสริมการศึกษาด้านเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
๖. เพิ่มประสิทธิภาพของการเกษตรและอุตสาหกรรม การขยายการค้าตลอดจนการปรับปรุงการขนส่งและการคมนาคม
๗. เสริมสร้างความร่วมมืออาเซียนกับประเทศภายนอก องค์การความร่วมมือแห่งภูมิภาคอื่น ๆ และองค์การระหว่างประเทศ

ตลอดระยะเวลา กว่า ๔๐ ปีที่มีการก่อตั้งอาเซียนถือว่าได้ประสบความสำเร็จจนเป็นที่ยอมรับจากหลายฝ่ายไม่ว่าจะเป็นด้านการเมืองและความมั่นคงด้านเศรษฐกิจและการพัฒนาด้านสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งประเทศไทยได้รับประโยชน์อย่างมากจากความร่วมมือต่างๆ ของอาเซียน ไม่ว่าจะเป็นประโยชน์จากการที่ภูมิภาค เป็นเสถียรภาพและสันติภาพอันเป็นผลจากกรอบความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคง ความร่วมมือด้านเศรษฐกิจความร่วมมือด้านสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งถ้าหากไม่มีความร่วมมือเหล่านี้แล้วคงเป็นการยากที่จะพัฒนาประเทศได้โดยลำพัง

สมาชิกกลุ่มอาเซียน

สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (อังกฤษ: Association of South East Asian Nations) หรือ อาเซียน (ASEAN) เป็นองค์การทางภูมิศาสตร์การเมืองและองค์การความร่วมมือทางเศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีประเทศสมาชิกทั้งหมด ๑๐ ประเทศ ได้แก่ ไทย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย สิงคโปร์ บรูไน ลาว กัมพูชา เวียดนาม และพม่า โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อร่วมมือกันในการเพิ่มอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ การพัฒนาสังคม การพัฒนาวัฒนธรรมในกลุ่มประเทศสมาชิก และการธำรงรักษาสันติภาพและความมั่นคงในพื้นที่ และเป็นการเปิดโอกาสให้คลายข้อพิพาทระหว่างประเทศสมาชิกอย่างสันติ

อาเซียน +๓

กรอบความร่วมมืออาเซียน+๓ (ASEAN+๓) เป็นกรอบความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนกับประเทศนอกกลุ่ม ๓ ประเทศ คือ จีน เกาหลีใต้ และญี่ปุ่น เพื่อส่งเสริมความร่วมมือในระดับอนุภูมิภาคเอเชียตะวันออก และเพื่อนำไปสู่การจัดตั้งชุมชนเอเชียตะวันออก (East Asian Community) โดยให้อาเซียนและกระบวนการต่างๆ ภายใต้กรอบความร่วมมืออาเซียน+๓ เป็นกลไกสำคัญในการผลักดันให้บรรลุเป้าหมาย เนื่องในโอกาสครบรอบ ๑๐ ปีของการจัดตั้งกรอบความร่วมมืออาเซียนบวกสามเมื่อปี ๒๐๐๗ (พ.ศ.๒๕๕๐)

ผู้นำของประเทศสมาชิกได้ลงนามในแถลงการณ์ร่วมว่าด้วยความร่วมมือเอเชียตะวันออก ฉบับที่ ๒ (Second Joint Statement on East Asia Cooperation: Building on the Foundations of ASEAN Plus Three Cooperation) พร้อมกับเห็นชอบให้มีการจัดทำแผนดำเนินงานเพื่อส่งเสริมความร่วมมือระหว่างกัน (ASEAN+๓ Cooperation Work Plan (๒๐๐๗ – ๒๐๑๗)) เพื่อส่งเสริมความร่วมมือในระยะยาว และผลักดันให้เกิดชุมชนอาเซียน (ASEAN Community) ภายในปี ๒๐๑๕ (พ.ศ.๒๕๕๘) โดยมุ่งเน้นการส่งเสริมความร่วมมือใน ๕ ด้าน ได้แก่ ด้านการเมืองและความมั่นคง ด้านความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการเงิน ด้านพลังงาน สิ่งแวดล้อม การเปลี่ยนแปลงของสภาวะอากาศโลก และการพัฒนาอย่างยั่งยืน ด้านสังคม วัฒนธรรม และการพัฒนา และด้านการส่งเสริมกรอบการดำเนินงานในด้านต่าง ๆ และกลไกต่าง ๆ ในการติดตามผล โดยแผนความร่วมมือดังกล่าวทั้ง ๕ ด้านนี้ ถือเป็นกรอบความร่วมมือและกระชับความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มประเทศอาเซียนกับประเทศในเอเชียตะวันออกมากยิ่งขึ้น

อาเซียน +๓ ประกอบด้วยสมาชิก ๑๓ ชาติ คือ ๑๐ ชาติสมาชิกอาเซียน รวมกับจีน ญี่ปุ่น และเกาหลีใต้ ซึ่งมีประชากรรวมทั้งสิ้นกว่า ๒,๐๐๐ ล้านคน หรือหนึ่งในสามของประชากรโลก แต่เมื่อผลิตภัณท์มวลรวมในประเทศ (GDP) เข้าด้วยกัน จะทำให้มีมูลค่าถึง ๙ ล้านล้านเหรียญสหรัฐ หรือประมาณร้อยละ ๑๖ ของจีดีพีโลก ขณะที่ยอดเงินสำรองต่างประเทศรวมกันจะสูงถึง ๓.๖ ล้านล้านเหรียญสหรัฐซึ่งมากกว่ากึ่งหนึ่งของเงินสำรองต่างประเทศของโลก โดยตัวเลขทางเศรษฐกิจเหล่านี้ แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าอาเซียน+๓ จะมีบทบาทเป็นแรงขับเคลื่อนสำคัญที่จะพัฒนาเศรษฐกิจให้มีความก้าวหน้าต่อไปในอนาคต

จากความร่วมมือดังกล่าวประเทศสมาชิกอาเซียน จะได้รับผลประโยชน์จากความร่วมมือในกรอบของเขตการค้าเสรีอาเซียนบวก+๓ (FTA Asian +๓) มูลค่าประมาณ ๖๒,๑๘๖ ล้านดอลลาร์สหรัฐ และประเทศไทยในฐานะสมาชิกอาเซียนจะได้รับประโยชน์มากที่สุด คิดเป็นมูลค่าประมาณ ๗,๙๔๓ ล้านดอลลาร์ ขณะที่อินโดนีเซียมีแนวโน้มจะได้ประโยชน์ใกล้เคียงกัน คือประมาณ ๗,๘๘๔ ล้านดอลลาร์สหรัฐ ส่วนเวียดนามคาดว่าจะได้รับประโยชน์มูลค่าประมาณ ๕,๒๙๓ ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สำหรับการประชุมรัฐมนตรีคลังอาเซียน + ๓ สมัยพิเศษ (Special ASEAN+๓ Financial Ministers Meeting) ที่ จังหวัดภูเก็ต เมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ที่ผ่านมา ได้มีการสนับสนุนการใช้เวทีหารือด้านนโยบายและกิจกรรมความร่วมมือต่างๆ ของภูมิภาคอาเซียน อาทิ ข้อริเริ่มเชียงใหม่ (Chiang Mai Initiative: CMI) พร้อมทั้งเรียกร้องให้รัฐมนตรีคลังสนับสนุนให้มีกระบวนการเฝ้าระวัง โดยร่วมมือกับสถาบันการเงินในภูมิภาคและสถาบันการเงินระหว่างประเทศ รวมทั้งข้อริเริ่มเชียงใหม่ ที่รัฐมนตรีคลังอาเซียน+๓ จำเป็นจะต้องเร่งรัดกระบวนการไป สู่ระดับพหุภาคี เพื่อเป็นกันชนรองรับเศรษฐกิจอ่อนแอในอนาคต

ทั้งนี้ที่ประชุมมีข้อสรุปว่า จะขยายผลความตกลงริเริ่มเชียงใหม่ในการจัดตั้งกองทุนสำรองระหว่างประเทศร่วมกันในภูมิภาคอาเซียน (Currency Swap) จากเดิม ๘๐,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ เป็น ๑๒๐,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ หรือประมาณ ๔.๒ ล้านล้านบาท เบื้องต้นคาดว่า ๓ ประเทศนอกกลุ่มอาเซียน คือจีน เกาหลีใต้ และญี่ปุ่น จะลงเงินสำรองร้อยละ ๘๐ ของวงเงิน รวม หรือ ๙.๖ หมื่นล้านดอลลาร์ และกลุ่มประเทศอาเซียนอีกร้อยละ ๒๐ หรือ ๒.๔ หมื่นล้านดอลลาร์ ซึ่งกองทุนดังกล่าวจะมีรูปแบบคล้ายกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (International Monetary Fund :IMF) แต่ไม่ใช่คู่แข่งของ IMF แต่จะเป็นเพียงทางเลือกหนึ่งของเอเชียที่จะมีกองทุนระหว่างประเทศเป็นของตนเอง โดยประเทศจีน เกาหลีใต้ และญี่ปุ่น ลงเงินรวมกันประมาณร้อยละ ๘๐ ส่วนอีกร้อยละ ๒๐ ที่เหลือกลุ่มประเทศอาเซียน ๑๐ ประเทศ จะลงทุนร่วมกัน ขณะที่ไทย สิงคโปร์ มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และอินโดนีเซีย จะต้องใส่เงินลงทุนมากกว่าอีก ๕ ประเทศ คือ บรูไน พม่า ลาว เวียดนาม และกัมพูชา เนื่องจากมีขนาดเศรษฐกิจที่ใหญ่กว่า โดยคาดว่าจะสามารถเสนอเรื่องเข้าสู่การพิจารณารัฐมนตรีคลังอาเซียน+๓ วาระปกติที่บาหลี ประเทศอินโดนีเซีย ในเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๒

ธงสัญลักษณ์อาเซียนและกฎบัตรอาเซียน

สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of Southeast Asian Nations)

คำขวัญ

"One Vision, One Identity, One Community"

(หนึ่งวิสัยทัศน์ หนึ่งเอกลักษณ์ หนึ่งประชาคม)

สัญลักษณ์อาเซียน

“รวงข้าว ๑๐ ต้นมัดรวมกันไว้” หมายถึง ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทั้ง ๑๐ ประเทศรวมกันเพื่อมิตรภาพและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน โดยสีที่ปรากฏในสัญลักษณ์ของอาเซียน เป็นสีที่สำคัญของธงชาติของแต่ละประเทศสมาชิกอาเซียน

- สีน้ำเงิน หมายถึง สันติภาพและความมั่นคง
- สีแดง หมายถึง ความกล้าหาญและความก้าวหน้า
- สีขาว หมายถึง ความบริสุทธิ์
- สีเหลือง หมายถึง ความเจริญรุ่งเรือง

- สำนักเลขาธิการอาเซียน (ASEAN Secretariat) ตั้งอยู่ที่ กรุงจาการ์ตา
- เลขาธิการ : ดร. สุรินทร์ พิศสุวรรณ (เริ่มดำรงตำแหน่งเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๑)
- เลขาธิการคนปัจจุบัน นายเล เลือง มินห์ (Le Luong Minh)
เริ่มดำรงตำแหน่งเมื่อวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๖
- ปฏิญญากรุงเทพ ๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๐
- กฎบัตรอาเซียน ๑๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๑
- ภาษาราชการ ภาษาอังกฤษ

กฎบัตรอาเซียน

เป็นร่างสนธิสัญญาที่ทำร่วมกันระหว่างประเทศสมาชิกในสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เพื่อเป็นเครื่องมือ ในการวางกรอบทางกฎหมายและโครงสร้างองค์กรของสมาคม ทั้งนี้เพราะกฎบัตรอาเซียน เป็นร่างสนธิสัญญา ที่ทำร่วมกันระหว่างประเทศสมาชิกในสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เพื่อเป็นเครื่องมือในการวาง กรอบทาง กฎหมายและโครงสร้างองค์กรของสมาคม ทั้งนี้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของอาเซียน ในการดำเนินการตามวัตถุประสงค์ และเป้าหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขับเคลื่อนการรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียน ภายในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ ตามที่ผู้นำอาเซียน ได้ตกลงกันไว้ตามกำหนดการ จะมีการจัดทำร่างกฎบัตรอาเซียนให้แล้วเสร็จภายในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๐ เพื่อเพิ่ม ประสิทธิภาพของอาเซียนในการดำเนินการตามวัตถุประสงค์และเป้าหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขับเคลื่อนการรวมตัว เป็นประชาคมอาเซียน ภายในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ ตามที่ผู้นำอาเซียนได้ตกลงกันไว้ตามกำหนดการ จะมีการจัดทำร่าง กฎบัตรอาเซียนให้แล้วเสร็จภายในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๐

ประเทศสมาชิกอาเซียน (ธงประจำชาติ และตราสัญลักษณ์)

ประเทศ	เมืองหลวง	ดอกไม้ประจำชาติ	ธงประจำชาติ	ตราสัญลักษณ์ประเทศ
ราชอาณาจักรไทย	กรุงเทพมหานคร	ดอกราชพฤษ์ หรือดอกคูณ 		
เนการาบรูไน ดารุสซาลาม หรือบรูไน	บันดาร์เสรีเบกาวัน	ดอก Simpor หรือดอก Dillenia 		
สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม	ฮานอย	ดอกบัว 		
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว	เวียงจันทน์	ดอกลีลาวดี หรือ ลั่นทม 		

ประเทศ	เมืองหลวง	ดอกไม้ประจำชาติ	ธงประจำชาติ	ตราสัญลักษณ์ประเทศ
ราชอาณาจักรกัมพูชา	พนมเปญ	ดอกลำดวน 		
สาธารณรัฐอินโดนีเซีย	จาการ์ตา	ดอกกล้วยไม้ราตรี 		
สาธารณรัฐฟิลิปปินส์	มะนิลา	ดอกพุดแก้ว 		
สาธารณรัฐสิงคโปร์	สิงคโปร์	กล้วยไม้ในกลุ่มแวนด้า 		

ประเทศ	เมืองหลวง	ดอกไม้ประจำชาติ	ธงประจำชาติ	ตราสัญลักษณ์ประเทศ
สหพันธรัฐมาเลเซีย	กัวลาลัมเปอร์	ดอกชบา 		
สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์	เนปิดอร์	ดอกประดู่ 		

บทที่ ๓ ความรู้เกี่ยวกับประชาคมอาเซียน

๓.๑ เสาหลักประชาคมอาเซียน

ความร่วมมือ ๓ เสาหลัก

ประชาคมอาเซียนประกอบด้วยความร่วมมือ ๓ เสาหลัก ได้แก่

๑. ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Security Community-ASC) มุ่งให้ประเทศในภูมิภาคอยู่ร่วมกันอย่างสันติ มีระบบแก้ไขความขัดแย้งระหว่างกันได้ด้วยดี มีเสถียรภาพอย่างรอบด้าน มีกรอบความร่วมมือเพื่อรับมือกับภัยคุกคามความมั่นคงทั้งรูปแบบเดิมและรูปแบบใหม่ๆ เพื่อให้ประชาชนมีความปลอดภัยและมั่นคง

๒. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community-AEC) มุ่งให้เกิดการรวมตัวกันทางเศรษฐกิจ และการอำนวยความสะดวกในการติดต่อค้าขายระหว่างกัน อันจะทำให้ภูมิภาคมีความเจริญมั่งคั่ง และสามารถแข่งขันกับภูมิภาคอื่น ๆ ได้ เพื่อความอยู่ดีกินดีของประชาชนในประเทศอาเซียน

๓. ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community-ASCC) เพื่อให้ประชาชนแต่ละประเทศอาเซียนอยู่ร่วมกันภายใต้แนวคิดสังคมที่เอื้ออาทร มีสวัสดิการทางสังคมที่ดี และมีความมั่นคงทางสังคม

๓.๒ วิถีชีวิตสังคมอาเซียน

วัฒนธรรมไทยในวิถีอาเซียนและวิถีโลก

สังคมไทยกำลังจะกลายเป็นหนึ่งเดียวกับอาเซียนในปี ๒๕๕๘ หลายฝ่ายขะมักเขม้นกับการเตรียมการรองรับการเปลี่ยนแปลงในครั้งนี้ แต่เชื่อแน่เถอะว่าประชาชนส่วนใหญ่ในประเทศนี้ยังไม่เข้าใจถึงผลดีผลเสียของการเปลี่ยนแปลงในครั้งนี้ โดยเฉพาะประชาชนในชนบทหรือแม้แต่คนเมืองก็ตามที่ บางท่านก็ยังมองขัดแย้งกับกระแสการเปลี่ยนแปลงนี้ และคัดค้านอย่างเอาเป็นเอาตาย

อะไรคือมูลเหตุของการเปลี่ยนแปลง ตอบง่าย ๆ ก็คือกระแสโลกาภิวัตน์นั่นเอง โลกาภิวัตน์คือการกลายเป็นหนึ่งเดียวของโลก ผ่านปัจจัยขับเคลื่อนที่สำคัญคือการติดต่อสื่อสารในทุกช่องทาง ทำให้มนุษย์มีการแลกเปลี่ยนอารยธรรมและถ่ายทอดอารยธรรมซึ่งกันและกันอย่างไร้พรมแดน ส่งผลให้วิถีคิด และวิถีชีวิตหรือวัฒนธรรมของโลกผสมกลมกลืนไปในทางเดียวกัน...แล้วใครจะต้านกระแสนี้ได้

การผสมกลมกลืนทางวัฒนธรรมนี้ก็มีแนวโน้มที่จะนำระบบคุณค่าของสังคมที่เจริญกว่ามา กำหนดเป็นระบบคุณค่าของสังคมที่ล้าหลังกว่า กล่าวคือ ประเทศด้อยพัฒนาทั้งหลายจะเป็นผู้รับมากกว่าเป็นผู้ให้หรือผู้แพร่...หรือเผยแพร่..

สำหรับสังคมไทยเราเป็นเช่นใด หากวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมที่แพร่ระบาดเข้าสู่สังคมไทยเราก็พบว่า

๑. เรารับวัฒนธรรมตะวันตกเป็นกระแสหลัก รับมาตั้งแต่สมัยอยุธยาและหนักขึ้นสมัยรัตนโกสินทร์ถึงปัจจุบัน ดังนั้นแบบแผนวิถีชีวิตของคนรุ่นใหม่จึงโน้มเอียงไปทางตะวันตกชนิดกู่ไม่กลับ ทั้งพฤติกรรมการกิน การแต่งกาย การใช้ภาษา ความเชื่อ ค่านิยม แบบแผนการดำรงชีพทุกอย่างล้วนผสมผสานตะวันตกทั้งสิ้นและจะหนักยิ่งขึ้นในอนาคต จนเหลือความเป็นไทยดั้งเดิมน้อยที่สุด

๒. เรารับวัฒนธรรมญี่ปุ่นและเกาหลี เป็นวัฒนธรรมหลักของกระแสตะวันออก ซึ่งกระแสนี้เริ่มรุนแรงในช่วง ๒๐ ปีที่ผ่านมา ทำให้แนวโน้มความคิดความเชื่อ ค่านิยม แบบแผนชีวิตหลายเรื่องมีการนำเอาแบบแผนเกาหลีญี่ปุ่นมาเป็นแบบแผนชีวิต และแนวโน้มในอนาคตกระแสวัฒนธรรมจีนจะรุนแรงขึ้นผ่านวัฒนธรรมจีนด้านภาษาและปรัชญาที่เป็นจุดแข็งของจีน เพราะจีนจะเป็นผู้นำด้านเศรษฐกิจในเร็ว ๆ นี้

ดังนั้น การดำรงอยู่ของวัฒนธรรมไทยเราจะต้องเริ่มสร้างจุดแข็งทางวัฒนธรรมขึ้นมาเพื่ออภิวัฒน์วัฒนธรรมให้มีความสอดคล้องกับยุคสมัย โดยค้นหาว่าอะไรคือจุดแข็งของวัฒนธรรมไทย เช่น การละเล่น การแสดง ประเพณี การแต่งกาย อาหารการกิน ฯลฯ บางอย่างต้องปรับปรุงใหม่ให้สอดคล้องกับยุคสมัย เช่น ละครทีวีแบบไทย ๆ มาตรฐานควรเป็นเช่นใด เราจะเน้นให้หญิงไทยดบตีกัน

เพื่อแย่งสามีหรือคนรักกันอยู่ร่ำไปเช่นนี้หรือ..โดยเปรียบเทียบกับภาพยนตร์เชิงวัฒนธรรมจากเกาหลี ทำไมเขาสามารถครองตลาดได้ทั่วโลกโดยไม่ได้ขายพฤติกรรมต่ำช้าเช่นเรา..

ทำไมการแต่งกายพื้นเมืองของชาวญี่ปุ่น หรือเกาหลี หรือจีน หรือเวียดนามจึงดูโดดเด่น สามารถประยุกต์เข้าสู่ยุคสมัยได้ ..ในขณะที่ไทยเน้นชุดไทยแบบแต่งเพื่อประกวด ไม่สามารถใช้ในชีวิตจริงได้ หากมีไทยประยุกต์เราก็ติดกรอบผ้าฝ้ายผ้าไหมซึ่งเป็นสิ่งรักษายาก และปัจจุบันชาวบ้านก็เลิกปลูกเลี้ยงไปนานแล้วผ้าไหมที่ถักทอล้วนแต่มาจากญี่ปุ่นเกือบทั้งสิ้น..เราหลงอดีตจนลืมปัจจุบัน และไม่มองอนาคตให้ใหม่..ลองนั่งลงตรองดู...หากเราจะออกแบบชุดไทยใหม่เน้นใช้ผ้าสมัยใหม่ให้อื้อต่อการใช้ประโยชน์จริงจะได้ไหม

เราจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงให้ทันกระแสโลก อะไรควรอภิวัฒน์อย่างไรเราควรร่วมมือกันทำ เพื่อลูกหลาน ไม่งั้นจะไม่เห็นลูกหลานสานต่อวัฒนธรรมไทยอีกเลย หากเราไม่คิดไว้แต่วันนี้ ทุกอย่างต้องมีการเปลี่ยนแปลงนี่คือสัจธรรม อะไรที่หมดคุณค่ามันก็ต้องตายไป แต่เราต้องสร้างสิ่งใหม่มาทดแทนเพื่อดำรงเอกลักษณ์ไทยไว้ในยุคต่อไป

ดังนั้น ในอนาคตจึงต้องการเห็นชุดไทยประยุกต์ที่แสดงเอกลักษณ์ไทยที่ไม่ยึดติดฝ้ายและไหมแต่เน้นใช้ประโยชน์จริงง่ายสอดคล้องกับยุคสมัย ต้องการเห็นการเซ็ทรูปแบบประเพณีที่แข็งแกร่งขึ้นมาเป็นเอกลักษณ์ชาติอย่างชัดเจน เช่น ประเพณีสงกรานต์ มันมีจุดแข็งระดับโลก แต่เราไม่มีการจัดการหรือเซ็ทรูปแบบที่มีมาตรฐานชัดเจน

๓.๓ วัฒนธรรมของประเทศสมาชิกอาเซียน

๑. วัฒนธรรมประเทศไทย

การที่มนุษย์มาอยู่รวมกันเป็นกลุ่มเป็นสังคมขึ้นมาย่อมต้องมีความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกของกลุ่มมีระเบียบแบบแผนที่ควบคุมพฤติกรรมของบุคคลในกลุ่มให้อยู่ในขอบเขตที่จะอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข สิ่งที่เป็นเครื่องมือในการควบคุมพฤติกรรมของกลุ่มคนนี้เราเรียกว่า "วัฒนธรรม" ดังนั้น วัฒนธรรมจึงเปรียบเสมือนอารมณ์หล่อหลอมร่างกายตกแต่งคนให้น่าดูชม วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ต้องควบคู่กับคนเสมอไป

"วัฒนธรรมมีความหมายครอบคลุมทุกสิ่งทุกอย่าง ที่แสดงออกถึงวิถีชีวิตของมนุษย์ในสังคม กลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง หรือสังคมใดสังคมหนึ่ง มนุษย์ได้คิดสร้างระเบียบกฎเกณฑ์ใช้ในการปฏิบัติ การจัดระเบียบตลอดจนระบบความเชื่อ ค่านิยม ความรู้ และเทคโนโลยีต่าง ๆ ในการควบคุมและใช้ประโยชน์จากธรรมชาติ"

"วัฒนธรรมคือ ความเจริญก้าวหน้าของมนุษย์ หรือลักษณะประจำชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งที่อยู่ในสังคม ซึ่งไม่เพียงแต่จะหมายถึงความสำเร็จในด้านศิลปกรรมหรือมารยาททางสังคมเท่านั้น กล่าวคือ

ชนทุกกลุ่มต้องมีวัฒนธรรม ดังนั้น เมื่อมีความแตกต่างระหว่างชนแต่ละกลุ่ม ก็ย่อมมีความแตกต่างทางวัฒนธรรมนั่นเอง เช่น ชาวนาจีน กับชาวนาในสหรัฐอเมริกา ย่อมมีความแตกต่างกัน

"วัฒนธรรมคือสิ่งที่มนุษย์เปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงหรือผลิตสร้างขึ้น เพื่อความเจริญงอกงามในวิถีชีวิตและส่วนรวม วัฒนธรรมคือวิถีแห่งชีวิตของมนุษย์ในส่วนร่วมที่ถ่ายทอดกันได้ เรียนกันได้ เอาอย่างกันได้ วัฒนธรรมจึงเป็นผลผลิตของส่วนร่วมที่มนุษย์ได้เรียนรู้มาจากคนสมัยก่อน สืบต่อกันมาเป็นประเพณี วัฒนธรรมจึงเป็นทั้งความคิดเห็นหรือการกระทำของมนุษย์ในส่วนร่วมที่เป็นลักษณะเดียวกัน และสำแดงให้ปรากฏเป็นภาษา ความเชื่อ ระเบียบประเพณี

พระราชบัญญัติ วัฒนธรรมแห่งชาติพุทธศักราช ๒๔๘๕ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๖ ได้ให้ความหมายของวัฒนธรรมไว้ดังนี้

วัฒนธรรม คือ ลักษณะที่แสดงถึงความเจริญงอกงาม ความเป็นระเบียบเรียบร้อย ความกลมเกลียวก้าวหน้าของชาติ และศีลธรรมอันดีของประชาชน

วัฒนธรรมจึงเป็นลักษณะพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ซึ่งเป็นวิถีชีวิตของมนุษย์ ทั้งบุคคลและสังคมที่ได้วิวัฒนาการต่อเนื่องมาอย่างมีแบบแผน แต่อย่างไรก็ตามมนุษย์นั้นไม่ได้เกาะกลุ่มอยู่เฉพาะในสังคมของตนเอง ได้มีความสัมพันธ์ติดต่อกับสังคมต่าง ๆ ซึ่งอาจอยู่ใกล้ชิดมีพรมแดนติดต่อกันหรืออยู่ปะปนในสถานที่เดียวกันหรือ การที่ชนชาติหนึ่งตกอยู่ใต้การปกครองของชนชาติหนึ่ง มนุษย์เป็นผู้รู้จักเปลี่ยนแปลงปรับปรุงสิ่งต่าง ๆ จึงนำเอาวัฒนธรรมที่เห็นจากได้สัมพันธ์ติดต่อกันมาใช้โดยอาจรับมาเพิ่มเติมเป็นวัฒนธรรมของตนเองโดยตรงหรือนำเอามาตัดแปลงแก้ไขให้สอดคล้องเหมาะสมกับสภาพวัฒนธรรมที่มีอยู่เดิม ในปัจจุบันนี้จึงไม่มีประเทศชาติใดที่มีวัฒนธรรมบริสุทธิ์อย่างแท้จริง แต่จะมีวัฒนธรรมที่มีพื้นฐานมาจากความรู้ ประสบการณ์ที่สังคมตกทอดมาโดยเฉพาะของสังคมนั้น และจากวัฒนธรรมแหล่งอื่นที่เข้ามาผสมปะปนอยู่ และวัฒนธรรมไทยก็มีแนวทางเช่นนี้

ความสำคัญของวัฒนธรรม

วัฒนธรรมเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งในความเป็นชาติ ชาติใดที่ไร้เสียซึ่งวัฒนธรรมอันเป็นของตนเองแล้ว ชาตินั้นจะคงความเป็นชาติอยู่ไม่ได้ ชาติที่ไร้วัฒนธรรม แม้จะเป็นผู้พิชิตในการสงคราม แต่ในที่สุดก็จะเป็นผู้ถูกพิชิตในด้านวัฒนธรรม ซึ่งนับว่าเป็นการถูกพิชิตอย่างราบคาบและสิ้นเชิง ทั้งนี้เพราะผู้ที่ถูกพิชิตในทางวัฒนธรรมนั้นจะไม่รู้ตัวเลยว่าตนได้ถูกพิชิต เช่น พวกตาดที่พิชิตจีนได้ และตั้งราชวงศ์หงวนขึ้นปกครองจีน แต่ในที่สุดถูกชาวจีนซึ่งมีวัฒนธรรมสูงกว่ากลืนจนเป็นชาวจีนไปหมดสิ้น ดังนั้นจึงพอสรุปได้ว่า วัฒนธรรมมีความสำคัญดังนี้

- วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ชี้แสดงให้เห็นความแตกต่างของบุคคล กลุ่มคน หรือชุมชน
- เป็นสิ่งที่ทำให้เห็นว่าตนมีความแตกต่างจากสัตว์
- ช่วยให้เราเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ที่เรามองเห็น การแปลความหมายของสิ่งที่เรามองเห็นนั้นขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมของกลุ่มคน ซึ่งเกิดจากการเรียนรู้และถ่ายทอดวัฒนธรรม เช่น ชาวเกาะซามัวมองเห็นดวงจันทร์ว่ามีหญิงกำลังทอผ้า ชาวออสเตรเลียเห็นเป็นตาแมวใหญ่กำลังมองหาเหยื่อ ชาวไทยมองเห็นเหมือนรูปกระต่าย
- วัฒนธรรมเป็นตัวกำหนดปัจจัย ๔ เช่น เครื่องนุ่งห่ม อาหาร ที่อยู่อาศัย การรักษาโรค
- วัฒนธรรมเป็นตัวกำหนดการแสดงความรู้สึกทางอารมณ์ และการควบคุมอารมณ์ เช่น ผู้ชายไทยจะไม่ปล่อยให้หน้าตาไหลต่อหน้าสาธารณะชนเมื่อเสียใจ
- เป็นตัวกำหนดการกระทำบางอย่าง ในชุมชนว่าเหมาะสมหรือไม่ ซึ่งการกระทำบางอย่างในสังคมหนึ่งเป็นที่ยอมรับว่าเหมาะสมแต่ไม่เป็นที่ยอมรับในอีกสังคมหนึ่ง

จะเห็นได้ว่าผู้สร้างวัฒนธรรมคือมนุษย์ และสังคมเกิดขึ้นก็เพราะมนุษย์ วัฒนธรรมกับสังคมจึงเป็นสิ่งคู่กัน โดยแต่ละสังคมย่อมมีวัฒนธรรมและหากสังคมมีขนาดใหญ่หรือมีความซับซ้อนมากเพียงใด ความหลากหลายทางวัฒนธรรมมักจะมีมากขึ้นเพียงใดนั้นวัฒนธรรมต่าง ๆ ของแต่ละสังคมอาจเหมือนหรือต่างกันสืบเนื่องมาจากความแตกต่างทางด้านความเชื่อ เชื้อชาติ ศาสนาและถิ่นที่อยู่ เป็นต้น

ลักษณะของวัฒนธรรม

เพื่อที่จะให้เข้าใจถึงความหมายของคำว่า "วัฒนธรรม" ได้อย่างลึกซึ้ง จึงขออธิบายถึงลักษณะของวัฒนธรรม ซึ่งอาจแยกอธิบายได้ดังต่อไปนี้

- วัฒนธรรมเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการเรียนรู้ มนุษย์แตกต่างจากสัตว์ ตรงที่มีการรู้จักคิด มีการเรียนรู้ จัดระเบียบชีวิตให้เจริญ อยู่ดีกินดี มีความสุขสะอาดสบาย รู้จักแก้ไขปัญหา ซึ่งแตกต่างไปจากสัตว์ที่เกิดการเรียนรู้โดยอาศัยความจำเท่านั้น
- วัฒนธรรมเป็นมรดกของสังคม เนื่องจากมีการถ่ายทอดการเรียนรู้ จากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนรุ่นหนึ่ง ทั้งโดยทางตรงและโดยทางอ้อม โดยไม่ขาดช่วงระยะเวลา และ มนุษย์ใช้ภาษาในการถ่ายทอดวัฒนธรรม ภาษาจึงเป็นสัญลักษณ์ที่ใช้ถ่ายทอดวัฒนธรรมนั่นเอง
- วัฒนธรรมเป็นวิถีชีวิต หรือเป็นแบบแผนของการดำเนินชีวิตของ มนุษย์ มนุษย์เกิดในสังคมใดก็จะเรียนรู้และซึมซับในวัฒนธรรมของสังคมที่ตนเองอาศัยอยู่ ดังนั้น วัฒนธรรมในแต่ละสังคมจึงแตกต่างกัน
- วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ไม่คงที่ มนุษย์มีการคิดค้นประดิษฐ์สิ่งใหม่ ๆ และ ปรับปรุงของเดิมให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป เพื่อความเหมาะสม และความอยู่ รอดของสังคม เช่น

สังคมไทยสมัยก่อนผู้หญิงจะทำงานบ้าน ผู้ชายทำงานนอกบ้าน เพื่อหาเลี้ยง ครอบครัว แต่ปัจจุบันสภาพสังคมเปลี่ยนแปลงไป ทำให้ผู้หญิงต้องออกไปทำงานนอกบ้าน เพื่อหา รายได้มาจุนเจือครอบครัว บทบาทของผู้หญิงในสังคมไทยจึงเปลี่ยนแปลงไป

หน้าที่ของวัฒนธรรม

๑. วัฒนธรรมเป็นตัวกำหนดรูปแบบของสถาบัน ซึ่งมีลักษณะแตกต่างกันไปในแต่ละสังคม เช่น วัฒนธรรมอิสลามอนุญาตให้ชาย (ที่มีความสามารถเลี้ยงดูและ ให้ความ ยุติธรรมแก่ภรรยา) มีภรรยาได้มากกว่า ๑ คน โดยไม่เกิน ๔ คน แต่ห้ามสมสู่ระหว่างเพศเดียวกันอย่างเด็ดขาด ในขณะที่ศาสนาอื่นอนุญาตให้ชายมีภรรยาได้เพียง ๑ คน แต่ไม่มีบัญญัติห้าม ความสัมพันธ์ระหว่างเพศเดียวกัน ฉะนั้นรูปแบบของสถาบันครอบครัวจึงอาจแตกต่างกันไป

๒. วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่กำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ พฤติกรรมของคน จะเป็นเช่นไรก็ขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมของกลุ่มสังคมนั้น ๆ เช่น วัฒนธรรมในการพบปะทักทายของ ไทย ใช้ในการสวัสดีของชาวตะวันตกทั่วไปใช้ในการสัมผัสมือ ของชาวทิเบตใช้การแลบลิ้น ของชาวมุสลิมใช้การกล่าวสลาม เป็นต้น

๓. วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ควบคุมสังคม สร้างความเป็นระเบียบ เรียบร้อย ให้แก่สังคม เพราะในวัฒนธรรมจะมีทั้งความศรัทธา ความเชื่อ ค่านิยม บรรทัดฐาน เป็นต้น ตลอดจน ผลตอบแทนในการปฏิบัติและบทลงโทษเมื่อฝ่าฝืน

ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่า ถ้าหากเข้าใจในเรื่องวัฒนธรรมดีแล้ว จะทำให้ สามารถเข้าใจพฤติกรรมต่าง ๆ ของคนในแต่ละสังคมได้อย่างถูกต้อง

ที่มาของวัฒนธรรมไทย

วัฒนธรรมไทยมีที่มาจากปัจจัยต่าง ๆ ดังนี้

๑. สิ่งแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ เนื่องจากสังคมไทยมีลักษณะทางด้านภูมิศาสตร์เป็นที่ราบลุ่มและอุดมสมบูรณ์ด้วยแม่น้ำลำคลอง คนไทยได้ใช้น้ำในแม่น้ำ ลำคลอง ในการเกษตรกรรมและการอาบ กิน เพราะฉะนั้นเมื่อถึงเวลาน้ำขึ้น คือ เพ็ญเดือน ๑๑ และเพ็ญ เดือน ๑๒ ซึ่งอยู่ในห้วงเวลาปลายเดือนตุลาคมและปลายเดือนพฤศจิกายนอันเป็นระยะเวลา ที่ น้ำไหลหลากมาจากทางภาคเหนือของประเทศ คนไทยจึงจัดทำกระทงพร้อม ด้วยรูปเทียนไปลอย ในแม่น้ำลำคลอง เพื่อเป็นการขอขมาลาโทษแม่คงคา และขอพรจากแม่คงคา เพราะได้อาศัยน้ำกิน น้ำใช้ ทำให้เกิด "ประเพณีลอยกระทง" นอกจากนั้นยังมีประเพณีอื่น ๆ อีกในส่วนที่เกี่ยวกับ แม่น้ำลำคลอง เช่น "ประเพณีแข่งเรือ"

๒. ระบบการเกษตรกรรม สังคมไทยเป็นสังคมเกษตรกรรม (agrarian society) กล่าวคือ ประชากรร้อยละ ๘๐ ประกอบอาชีพเกษตรกรรม หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า คนไทยส่วนใหญ่มีวิถี

ชีวิตผูกพันกับระบบการเกษตรกรรม และระบบการเกษตรกรรมนี้เอง ได้เป็น ที่มาของวัฒนธรรมไทยหลายประการ เช่น ประเพณีขอฝน ประเพณีลงแขก และการละเล่น เต้นกำรำเคียว เป็นต้น

๓. ค่านิยม (Values) กล่าวได้ว่า "ค่านิยม" มีความเกี่ยวข้องกับ วัฒนธรรมอย่างใกล้ชิด และ "ค่านิยม" บางอย่างได้กลายมาเป็น "แกน" ของวัฒนธรรมไทยกล่าวคือ วิถีชีวิตของคนไทยโดยส่วนรวมมีเอกลักษณ์ซึ่งแสดงออกถึงอิสรภาพและเสรีภาพ

๔. การเผยแพร่ทางวัฒนธรรม (Cultural diffusion) วัฒนธรรมทางหนึ่งย่อมแตกต่างไปจากวัฒนธรรมทางสังคมอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะวัฒนธรรมมิได้เกิดขึ้นมาใน ภาชนะ ที่ถูกผนึกตราบเท่าที่มนุษย์ เช่น นักท่องเที่ยว พ่อค้า ทหาร หมอสอนศาสนา และผู้อพยพยังคง ย้ายถิ่นที่อยู่จากแห่งหนึ่งไปยังแห่งอื่น ๆ เขาเหล่านั้นมักนำวัฒนธรรมของพวกเขาติดตัว ไปด้วย เสมอ ซึ่งถือได้ว่า เป็นการเผยแพร่ทางวัฒนธรรม เป็นไปได้อย่างรวดเร็วและกว้างขวาง ประจักษ์ พยานในเรื่องนี้จะเห็นได้ว่าน้ำอวดลมชื่อต่าง ๆ มีอยู่ทั่วทุกมุมโลก วัฒนธรรมของสังคมอื่น ซึ่งได้เผยแพร่เข้ามาในสังคมไทย

๒. วัฒนธรรมประเทศฟิลิปปินส์

ชนเผ่า

เด็ก ๆ ในชนเผ่า Negritos มีลักษณะคล้ายพวกเงาะป่าในประเทศตอนใต้ ปัจจุบันได้มีการผสมเผ่าพันธุ์อื่น ๆ จนมีเหลือที่เป็น Negritos แท้มีไม่มากนัก ปัจจุบันมีเหลือไม่เกิน ๓๐,๐๐๐ คน ส่วนพวกประชากรลูกผสมที่เรียกว่า Mestizo มีอยู่ร้อยละ ๒ แต่มีอิทธิพลต่อเศรษฐกิจของประเทศอย่างมาก จากการศึกษาเผ่าพันธุ์ Stanfor Genetic Study ชาวฟิลิปปินส์มีเลือดผสมที่มาจากยุโรปประมาณร้อยละ ๓.๖

สำหรับชาวต่างชาติที่ได้เข้ามาอยู่ในฟิลิปปินส์และกลายเป็นชนกลุ่มน้อยที่มีมากที่สุดคือ ชาวจีน มีเป็นร้อยละ ๓ ของประชากร ที่เหลืออยู่นั้นมีกระจัดกระจาย เช่น อเมริกาเหนือ (North Americans) สเปน (Spaniards) และพวกชาวยุโรป (Europeans) เม็กซิกันจากทวีปอเมริกาตอนกลาง (Mexicans) และจากทางประเทศทางอเมริกาใต้ (Latin Americans) มีบางส่วนจากอาหรับ (Arabs) จากเอเชียใต้ (South Asians) ประเทศอินโดนีเซีย (Indonesians) เกาหลี (Koreans) ญี่ปุ่น (Japanese) เวียดนาม (Vietnamese) และผู้อพยพจากเอเชียอื่น

ในลักษณะดังกล่าวนี้จึงจัดได้ว่าประเทศฟิลิปปินส์เป็นประเทศที่มีชนกลุ่มต่างๆ หลากหลายมากที่สุดประเทศหนึ่งในเอเชีย ในช่วงหลายทศวรรษหลัง รัฐบาลพยายามทำให้ประเทศมีความเป็นหนึ่งเดียวทางวัฒนธรรมมากขึ้น แต่ก็ได้รับการต่อต้านจากกลุ่มชนต่างๆ ในประเทศที่ต้องการสงวนวัฒนธรรมและฐานรากทางภาษาของตนไว้ โดยมองว่ารัฐบาลพยายามทำให้ความหลากหลายนั้นถูกครอบงำโดยวัฒนธรรมกระแสหลักของชาติที่เป็นพวกพูดภาษาตากาล็อก (Tagalog)

ภาษา Languages

ประเทศฟิลิปปินส์มีการใช้การพูดมากกว่า ๑๗๐ ภาษา เกือบทั้งหมดเป็นกลุ่มภาษาที่เรียกว่า Western Malayo-Polynesian Language ภาษาตากาล็อก และภาษาอังกฤษ คือภาษาของทางราชการภาษาถิ่นอีก ๑๒ ภาษา อันมีการพูดที่แตกต่างกันไปตามแต่ละภูมิภาค ภาษาเหล่านี้ ได้แก่ Tagalog, Cebuano, Ilokano, Hiligaynon, Waray-Waray, Bikol, Kapampangan, Pangasinan, Kinaray-a, Maranao, Maguindanao, และ Tausug ภาษาตากาล็อก (Tagalog) เป็นภาษาถิ่นที่มีการใช้มากที่สุด

ศาสนา Religion

ประเทศฟิลิปปินส์จัดเป็นประเทศที่มีคนนับศาสนาคริสต์นิกายคาทอลิกที่ใหญ่เป็นอันดับ ๔ ของโลก มีคนนับถือนิกายโปรเตสแตนต์มากเป็นอันดับ ๑๓ ของโลก นับถืออิสลามมากเป็นอันดับที่ ๔๐ เป็นพวกนับถือฮินดูมาเป็นอันดับที่ ๗ และนับถือพุทธศาสนาเป็นอันดับที่ ๑๗ ของโลก แต่โดยส่วนใหญ่จัดว่าเป็นพวกนับถือคริสต์ศาสนา ร้อยละ ๙๒ ของชาวฟิลิปปินส์เป็นชาวคริสเตียน และร้อยละ ๘๓ เป็นโรมันแคทอลิก และร้อยละ ๙ เป็นชาวโปรเตสแตนต์ แม้ชาวฟิลิปปินส์จะได้รับอิทธิพลด้านศาสนาจากตะวันตกมาก แต่ก็ยังมีพวกนับถือประเพณีท้องถิ่นเดิม

วัฒนธรรม Culture

อิทธิพลวัฒนธรรมจากสเปนและเม็กซิโก เรียกว่า Hispanic Influences ที่มีมากกว่า ๓๐๐ ปี ในช่วงการปกครองแบบอาณานิคม จะเห็นได้จากความเชื่อในศาสนาคริสต์ นิกายคาทอลิก งานประเพณีทางศาสนาในทุกปี ฟิลิปปินส์จะมีงานรื่นเริง เรียกว่า Barrio Fiesta เป็นการฉลองนักบุญของเมือง หมู่บ้านและเขตการปกครองต่าง ๆ มีการประกอบพิธีทางศาสนา การเดินขบวนในเมืองฉลองนักบุญ การจุดพลุไฟ การประกวดความงามและ การเต้นรำ รวมทั้งมีการตีไก่

๓. วัฒนธรรมประเทศลาว

พระธาตุหลวง กรุงเวียงจันทน์ ศาสนสถานที่สำคัญที่สุดในประเทศพุทธศาสนาแบบเถรวาท นับเป็นแบบแผนหลักของวัฒนธรรมลาว ซึ่งปรากฏให้เห็นทั่วประเทศ ทั้งในด้านภาษา และศิลปะ วรรณคดี ศิลปะการแสดง ฯลฯ สำหรับดนตรีลาวนั้นยังมีอิทธิพลของแคน ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีประจำชาติ วงดนตรีของลาวก็คือวงหมอลำ มีหมอลำ และหมอแคน ท่วงทำนองของการขับลำจะแตกต่างกันไปตามท้องถิ่น ทางภาคเหนือเรียกว่าขับ ภาคใต้จากบอลิคำไซลงไปเรียกว่าลำ เช่น ขับจิมเวียงจันทน์ ขับพวนเชียงขวาง ลำสาละวันของแขวงสาละวัน ลำภูไท ลำดงหวาย ลำคอนสะเกษ ลำบ้านซอกของแขวงสะหวันนะเขต ขับโสม ลำสีพันดอนของแขวงจำปาสัก ลำมะหาไซของแขวงคำม่วน ขับพุ่มของแขวงหลวงพระบาง ขับล้อของชาวลื้อ เป็นต้น การแต่งกายที่เป็นเอกลักษณ์ อย่างหนึ่งของลาวคือผู้หญิงจะนุ่งผ้าซิ่น (ผ้าถุง) อาหารของคนลาว ลาวจะทานข้าวเหนียวเป็นหลัก อาหารที่เป็น

เอกลักษณ์คือ แจ่ว ส้มตำ ไก่ย่าง เป็นต้น อารยธรรมเก่าแก่ของลาวนั้นมีปรากฏจากหลักฐานด้าน โบราณคดียุคหิน ในทุ่งไหหิน ในเมืองเชียงขวาง

๔. วัฒนธรรมประเทศสิงคโปร์

เชื้อชาติที่ผสมผสานอย่างลงตัวและคุณภาพชีวิตที่ดี สิงคโปร์ได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่มีคน จากหลากหลายเชื้อชาติ เช่น จีน มาเลย์ อินเดีย และลูกครึ่งระหว่างชาวเอเชียและชาวยุโรปมาอยู่ ร่วมกันอย่างสงบและไม่มีปัญหาขัดแย้งเรื่องชนชาติระหว่างกัน โดยที่ทุกเชื้อชาติยังคงดำรงไว้ซึ่งวิถีการ ดำเนินชีวิต ประเพณีและวัฒนธรรมของตนไว้อย่างเคร่งครัด นอกจากนี้ ในสิงคโปร์ยังมีผู้เชี่ยวชาญ จากต่างชาติมากถึง ๙๐,๐๐๐ คน ที่เข้ามาอยู่อาศัยและทำงาน ซึ่งคนเหล่านี้ได้เข้ามาเผยแพร่ ขนบธรรมเนียมและแลกเปลี่ยนแนวความคิดกับคนในประเทศ นับเป็นการเพิ่มสีสันให้กับชาวสิงคโปร์ นักเรียนที่เข้ามาศึกษาในสิงคโปร์สามารถมั่นใจในมาตรฐานการดำรงชีวิตของสิงคโปร์ได้ ดูได้จากผล การสำรวจของหนังสือ The Economist ฉบับเดือนมีนาคม ค.ศ. ๒๐๐๒ กล่าวว่าคุณภาพชีวิตของ ชาวสิงคโปร์เทียบเท่ากับชาวเมืองลอนดอนและชาวเมืองนิวยอร์ก โดยได้นำ ๓๙ ปัจจัย เช่น ความ มั่นคงทางการเมือง เสรีภาพของประชาชน มลภาวะทางอากาศ คุณภาพชีวิต โรงเรียน ร้านอาหาร และโรงภาพยนตร์มาเป็นดัชนีวัดในการสำรวจครั้งนี้ ความปลอดภัย ในปัจจุบันนี้นักท่องเที่ยวจาก ที่ต่าง ๆ ทั่วโลกมีความกังวลในเรื่องความปลอดภัยระหว่างเดินทางมากกว่าเมื่อก่อนมาก การท่องเที่ยวสิงคโปร์จึงต้องการให้นักท่องเที่ยวเหล่านั้นมั่นใจว่าสถานการณ์ในประเทศสิงคโปร์ สงบสุขและมีเสถียรภาพรัฐบาลสิงคโปร์จะทำทุกอย่างเพื่อให้มั่นใจว่าสิงคโปร์จะมีความปลอดภัย โดยการเพิ่มมาตรการรักษาความปลอดภัยในสถานที่สำคัญ ๆ นอกจากนี้รัฐบาลยังมั่นใจว่าจะไม่มี ความรุนแรงที่เกิดจากความแตกต่างทางเชื้อชาติหรือศาสนาในสิงคโปร์ และจะต่อต้านผู้ที่ใช้ความ รุนแรงและผู้ก่อการร้ายให้ถึงที่สุด ตัวอย่างการปฏิบัติการที่รวดเร็วและตรงเป้าหมายของกรมการ ป้องกันประเทศของสิงคโปร์ หรือ Singapore Internal Security Department ได้แก่ การจับกุม ผู้ก่อการร้าย ๑๕ คน ในเดือนมกราคม ๒๐๐๒

การแต่งกาย

ส่วนใหญ่เป็นแบบชาวตะวันตกโดยทั่วไปมีบางส่วนที่ยังคงแต่งกายตามเชื้อชาติ การแต่งกาย สิงคโปร์เป็นประเทศเกาะเขตร้อนที่ตั้งอยู่ใกล้เส้นศูนย์สูตร อากาศจึงเป็นแบบร้อนชื้นตลอดทั้งปี สามารถเก็บเสื้อขนสัตว์ไว้ที่บ้านได้เลยแล้วแพ็คเสื้อผ้าสีสดใสสำหรับหน้าร้อนไปแทน เสื้อผ้าแบบ สบายๆ สามารถใส่ได้ทุกที่ทุกโอกาส แต่บางสถานที่เช่น ร้านอาหารและคลับอาจต้องแต่งตัวแบบเป็น ทางการ ดังนั้น ควรตรวจสอบกับสถานที่หรืองานนั้น ๆ ก่อน สถานศึกษาบางแห่งอาจมีกฎระเบียบ เกี่ยวกับการแต่งกาย เช่น ห้ามสวมกางเกงขาสั้นและรองเท้าแตะในห้องบรรยาย นักเรียน ระดับประถม มัธยมและจูเนียร์คอลเลจจะสวมเครื่องแบบชุดนักเรียน สถานที่ในร่มส่วนใหญ่จะติด

เครื่องปรับอากาศเพื่อคลายความร้อน ดังนั้น หากต้องอยู่ในที่แห่งนั้นนาน ๆ อาจรู้สึกหนาว จึงควรเตรียมเสื้อไหมพรมอุ่น ๆ หรือแจ็กเก็ตไว้ด้วย

การสูบบุหรี่

สิงคโปร์ห้ามสูบบุหรี่ในที่สาธารณะ เช่น รถโดยสารสาธารณะ พิพิธภัณฑ์ ห้องสมุด ลิฟท์ โรงละคร โรงภาพยนตร์ ร้านอาหารติดเครื่องปรับอากาศ ร้านเสริมสวย ซูเปอร์มาร์เก็ต ห้างสรรพสินค้า และสถานที่ราชการ หากฝ่าฝืนจะโดนปรับ ๑,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ ทั้งนี้มีการอนุญาตให้สูบบุหรี่ในสถานที่ติดเครื่องปรับอากาศบางแห่ง เช่น ฝั่บ ดิสโกเธค คาราโอเกะ และสถาบันเท็งยามราตรี

การถ่มน้ำลาย ห้ามถ่มน้ำลายในที่สาธารณะ การให้ทิป ไม่จำเป็นต้องให้ทิป เนื่องจากโรงแรมและร้านอาหารส่วนใหญ่จะรวมค่าบริการ ๑๐% ไว้ในใบเสร็จเรียบร้อยแล้ว ดังนั้นการให้ทิปจึงไม่เป็นที่นิยมในสิงคโปร์และเป็นสิ่งต้องห้ามในบริเวณสนามบิน

สีประจำชาติ

สีแดง-ขาว สีแดง หมายถึงภราดรภาพและความเสมอภาคของมนุษย์โดยทั่วหน้า สีขาว หมายถึงความบริสุทธิ์และความดีงามที่แพร่หลายและคงอยู่ตลอดเวลา

วันชาติสิงคโปร์

วันชาติสิงคโปร์ ตรงกับวันที่ ๙ สิงหาคม ๑๙๖๕ ของทุกปี เพื่อเป็นการรำลึกถึง ตัดสินใจที่จะแยกตัวออกจากสหพันธรัฐมาเลเซีย เมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม ๑๙๖๕ และประกาศตั้งชาติเมื่อวันที่ ๙ สิงหาคม ๑๙๖๕ ท่ามกลางสถานการณ์การสู้รบที่แหลมคม ระหว่างคอมมิวนิสต์กับจักรวรรดินิยม

๕. วัฒนธรรมประเทศเวียดนาม

ด้านศิลปวัฒนธรรมของเวียดนาม มีความแตกต่างกับศิลปวัฒนธรรมของไทยอย่างมากที่เป็นอย่างนี้เป็นเพราะเวียดนามถูกปกครองโดยประเทศจีนมาหลายครั้งหลายหน จนอาจเรียกได้ว่าอารยธรรม วัฒนธรรม ของเวียดนาม คือ วัฒนธรรมของประเทศจีน นั่นเอง โดยเฉพาะทางด้านศิลปะของโบราณสถานต่าง ๆ อาทิ พระราชวัง วัด สุสาน ฯลฯ ซึ่งมีความคล้ายคลึงกันจนไม่สามารถแยกออกให้เห็นอย่างเด่นชัด แม้ในช่วงหลังมานี้ เวียดนามอาจได้รับอิทธิพลจากประเทศฝรั่งเศส และญี่ปุ่นอยู่บ้าง แต่ในภาพรวมแล้วจะคล้ายคลึงกับประเทศจีน และมีหลักฐานให้เห็นอยู่ทั่วไปบริเวณสองข้างทางที่พวกเราผ่านไป เกือบทุกถนน ถ้าจะกล่าวถึงวัฒนธรรมนั้นสามารถ แยกแยะออกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้หลากหลายในที่นี้จะ กล่าวเปรียบเทียบระหว่างวัฒนธรรมเวียดนาม กับ วัฒนธรรมไทยหรืออื่น ๆ เท่าที่จะค้นคว้าได้ ดังนี้

วัฒนธรรมทางด้านภาษา

ภาษาของเวียดนามในช่วงแรกใช้อักษรจีนมาตลอดจนกระทั่งเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๖๓ จึงเปลี่ยนมาใช้ อักษรโรมัน (quoc ngu) และถ้าสังเกตจริง ๆ แล้วเป็นวัฒนธรรมของฝรั่งเศส และเมื่อนำมาเปรียบเทียบการออกเสียงหรือความหมายของคำแล้วจะพบว่า ความใกล้เคียงของภาษาไทยกับภาษาลาวจะใกล้เคียง กันมากกว่า ภาษาเวียดนาม

๖. วัฒนธรรมประเทศอินโดนีเซีย

ขนบธรรมเนียมประเพณี

โครงสร้างทางสังคมและวัฒนธรรม ประชากรอินโดนีเซียประกอบด้วยหลายเชื้อชาติและเผ่าพันธุ์ แต่ละเผ่าพันธุ์ต่างก็มีมรดกทางวัฒนธรรม และลักษณะทางสังคมของตนสืบทอดกันมาชนเหล่านี้เมื่อถูกรวมกันเข้าภายใต้ระบบการเมือง เศรษฐกิจและการป้องกันประเทศร่วมกันจากการที่สภาพที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของประเทศอินโดนีเซีย มีลักษณะแยกกันเป็นหมู่เกาะมากมาย และมีอาณาเขตกว้างใหญ่ไพศาล ประชากรติดต่อกันได้ยาก ทำให้แต่ละภูมิภาคมีรูปแบบวัฒนธรรมของตนเอง จึงปรากฏลักษณะวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และภาษาที่ใช้ ผิดแผก แตกต่างกันไป

ขนบธรรมเนียมประเพณี ประชากรกลุ่มต่าง ๆ ของอินโดนีเซีย มีวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และวิถีชีวิตแตกต่างกันไปในแต่ละกลุ่มชน ชาวชนบทที่อาศัยอยู่ห่างไกลจากตัวเมือง ยังยึดมั่นอยู่กับประเพณีเดิมอยู่มาก ส่วนกลุ่มชนที่อาศัยอยู่ในตัวเมือง และได้รับการศึกษาแบบตะวันตก จะมีวิถีชีวิตแตกต่างกันออกไป การแบ่งกลุ่มชนตามขนบธรรมเนียมประเพณี และพื้นที่ตั้ง สามารถแบ่งออกเป็นสามกลุ่มใหญ่ ๆ ด้วยกันคือ

กลุ่มแรก เป็นกลุ่มชนที่อาศัยอยู่ในเกาะชวา และบาหลี ผู้คนที่อยู่ในแถบนี้จะยึดมั่นอยู่ในแนวทางของศาสนาฮินดู และศาสนาพุทธ มีวัฒนธรรมเน้นหนักในเรื่องคุณค่าของจิตใจ และสังคม ก่อให้เกิดการพัฒนาศิลปะอย่างมากมาย โดยเฉพาะนาฏศิลป์ และดุริยางคศิลป์ ในการดำเนินชีวิตประจำวัน ประชากรจะประพฤติตามหลักจริยธรรม มีการเคารพต่อบุคคลตามฐานะของบุคคลนั้น ๆ

กลุ่มที่สอง เป็นกลุ่มชนที่อาศัยอยู่ตามบริเวณริมฝั่งทะเลของเกาะต่าง ๆ ดำเนินชีวิตอยู่ได้ด้วยการประกอบการค้าขาย มีชีวิตทางวัฒนธรรมตามหลักของศาสนาอิสลามอย่างเคร่งครัด และเป็นนักธุรกิจของสังคมอินโดนีเซียยุคใหม่ และได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้มีความรู้ทางศาสนา และกฎหมาย

กลุ่มที่สาม เป็นกลุ่มที่มีความล้าหลังมาก อาศัยอยู่ตามบริเวณเทือกเขาในส่วนลึกของประเทศ ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยการล่าสัตว์ และการเพาะปลูก รัฐบาลอินโดนีเซียได้เข้าไปปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตของชนกลุ่มนี้แล้ว

ในประเทศอินโดนีเซีย มีการกำหนดกฎหมายประเพณีในสังคม ตามความเชื่อในศาสนา ซึ่งจะต้องปฏิบัติอย่างเคร่งครัด และสืบทอดกันมานานแล้ว มีสาระที่สำคัญคือ ความผูกพันระหว่างสามีกับภรรยา พ่อแม่กับลูก และพลเมืองต่อสังคมที่ตนอยู่ โดยยึดหลักการปฏิบัติที่เรียกเป็นภาษาอินโดนีเซียว่า โกตองโรยอง คือการช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยกันในงานต่าง ๆ เช่น การเพาะปลูก การเก็บเกี่ยว การแต่งงาน การสร้างบ้านที่อยู่อาศัย การใช้ที่ดินร่วมกัน ภายใต้อัตนตวงและข้อแม้พิเศษ

การแต่งกาย เนื่องจากประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม การแต่งกายจึงโน้มแน่วไปตามประเพณีของศาสนา ผู้ชายจะนุ่งโจร่ง สวมเสื้อคอปิด แขนยาว สวมหมวกรูปกลม หรือหมวกหนีบ ทำด้วยสักหลาดสีดำ บางครั้งจะนุ่งโจร่งทับกางเกง ประมาณครึ่งตัว โดยปล่อยให้เห็นขากางเกง ในกรณีที่ต้องเข้าพิธี อาจจะมีการเหน็บกริชด้วย ปัจจุบันผู้ชายอินโดนีเซียส่วนใหญ่นิยม แต่งกายแบบสากล แต่ยังคงสวมหมวกแบบเดิม

ผู้หญิง จะใช้ผ้าไคน์พันรอบตัว และใช้นุ่งอยู่กับบ้านเท่านั้น ผ้าไคน์จะมีลวดลายสวยงามมาก เนื้อดีและราคาแพง ซึ่งเป็นที่นิยมเรียกกันอีกชื่อว่า ผ้าปาติก (Patik) เวลานุ่งจะต้องให้ยาวกรอมเท้า สวมเสื้อ เรียกว่า เคบาจา (Kebaja) เป็นเสื้อที่รัดติดกับตัว แขนยาว สำหรับผู้หญิงชาวเกาะสุมาตรา นิยมสวมเสื้อหลวม ลำตัวยาวเกือบถึงเข่า เรียกว่า บัตยูกรุง และใช้ผ้าห่มพาดไหล่ข้างหนึ่งด้วย ผู้หญิงอินโดนีเซียไว้ผมยาว แล้วเกล้าเป็นมวย และใช้เครื่องประดับ เช่น พลอย หรือดอกไม้ประดับศีรษะ รองเท้าที่ใช้เดิมเป็นรองเท้าแตะ แต่ปัจจุบันเป็นรองเท้ามีส้น และทาสี แกะสลักเป็นรูปต่าง ๆ สายคาดทำด้วยหนังทาสีเงิน หรือสีทอง สตรีที่นับถือศาสนาอิสลามจะใช้ผ้าคลุมศีรษะ แต่ไม่ปิดหน้า ปัจจุบันนิยมแต่งกายแบบตะวันตกมากขึ้น การแต่งกายแบบดังกล่าว จะใช้ในโอกาสพิธีสำคัญ ๆ เท่านั้น

ศิลปะและวรรณคดี ชาวอินเดียนเป็นผู้รักศิลปะ และวรรณคดีมาช้านานแล้ว สังเกตได้จากลวดลายของเครื่องแต่งกาย บ้านที่พักอาศัย ศาสนสถาน และนาฏศิลป์ต่าง ๆ ศิลปะในประเทศอินโดนีเซีย มิได้ยึดถือตามที่สืบทอดกันมาแต่ในอดีตเท่านั้น แต่มีหลายสิ่งหลายอย่างได้พัฒนาเปลี่ยนแปลงไปตามแต่ละยุค แต่ละสมัย ที่มีอิทธิพลต่อประเทศอินโดนีเซีย ในขณะนั้น

ศิลปกรรมการปั้น และการแกะสลัก การทำงานแบบธรรมชาติ โดยใช้ฝีมืออย่างแท้จริง ประดิษฐ์สิ่งต่าง ๆ ในรูปแบบแกะสลักไม้ แกะสลักวัตถุโลหะ เครื่องปั้นดินเผา และงานแกะสลักหินเป็นรูปต่าง ๆ แต่ส่วนใหญ่เป็นศิลปกรรมฮินดู เพราะศาสนาพราหมณ์ฮินดู เคยเข้ามามีอิทธิพลในอินโดนีเซีย นักแกะสลักที่มีชื่อเสียงส่วนใหญ่เป็นชาวบาหลิ

สถาปัตยกรรม มีลักษณะแตกต่างกันไปตามสภาพของภูมิประเทศและอิทธิพลของศาสนา แต่ส่วนใหญ่คล้ายคลึงกับประเทศต่าง ๆ แถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อาคารบ้านเรือนของประชาชนโดยทั่ว ๆ ไปจะใช้วัสดุที่หาได้ในท้องถิ่นเป็นอุปกรณ์ในการก่อสร้าง ส่วนเทวสถานบางแห่ง เช่น สถูปโบโรพุทโธ ซึ่งมีชื่อเสียงมากได้รับอิทธิพลมาจากสถาปัตยกรรมของศาสนาฮินดู

นาฏศิลป์ มีรูปแบบแตกต่างกันไปเป็นสองลักษณะ เนื่องจากในอดีตอินโดนีเซียถูกฮอลันดาบีบบังคับให้แบ่งอาณาจักร Matanam ออกเป็นสองส่วนคืออาณาจักรสมาการ์ตา (Sumakarta) และอาณาจักรยอกยAKARTA (Yogyakarta) จึงทำให้นาฏศิลป์ชวามีรูปแบบแตกต่างกันออกไปดังกล่าว

แบบสมาการ์ตา (Samakarta) การแต่งกายจะใช้ผ้าแพรพาดบ่า ท่วงทำนองของวงมโหรีจะนุ่มนวลราบเรียบ มีเส้นแบ่งจังหวะน้อย

แบบยอกยAKARTA (Yogyakarta) การแต่งกายจะใช้ผ้าแพรพันเอว ท่วงทำนองของวงมโหรีจะมีเสียงไม่นุ่มนวล เพราะมีเส้นแบ่งจังหวะมาก

ถึงแม้ว่านาฏศิลป์ทั้งสองแบบจะแตกต่างกันไปบ้างก็ตาม แต่ก็สะท้อนปรัชญาของชาวจากท่าทาง การเคลื่อนไหวมือ - แขน แม้กระทั่งการแสดงออกทางสีหน้า เช่น ตัวละครที่แสดงเป็นธรรมะ จะหลบตาลงต่ำเสมอ และจะร้ายรำด้วยลีลาอ่อนช้อย ผสมกลมกลืนอย่างสง่างาม แสดงถึงจิตใจอ่อนโยนบริสุทธิ์ ในทางตรงกันข้าม ตัวละครที่แสดงเป็นอธรรม หรือชั่วร้ายจะแสดง ลักษณะท่วงท่าวางอำนาจ กลอกตาแข่งกร้าว แสดงถึงจิตใจชั่วร้ายหยาบคาย

ปรัชญาของชาวมุ่งใฝ่สันติความสงบสุข สุภาพ ถ่อมตัวในการติดต่อกับผู้อื่น เช่นเดียวกับตัวละครที่แสดงเป็นฝ่ายธรรมะ

ดนตรี ในสมัยโบราณ อินโดนีเซียมีวงดนตรีพื้นเมืองมีชื่อเสียงมากเรียกว่า ตมิลาน ประกอบด้วย เครื่องดนตรีคล้ายระนาด กลอง ฆ้อง ซอสองสาย และขลุ่ย ซึ่งนอกจากเป็นดนตรีประจำราชสำนักของสุลต่านต่าง ๆ บนเกาะชวาแล้ว ดนตรีดังกล่าวยังทำหน้าที่เผยแพร่ศาสนาอิสลามด้วย แต่ปัจจุบันวงดนตรีตมิลานได้กลายเป็นวงดนตรีสำหรับการฟ้อนรำ การแสดงนาฏศิลป์ และการแสดงหนังตะลุง นอกจากนี้อินโดนีเซียยังมีวงดนตรีอังกะลุงด้วย

ศิลปะการแสดง การมหรสพของอินโดนีเซียได้แก่ ละครและภาพยนตร์ เค้าโครงเรื่อง ของละครที่นำมาแสดงส่วนใหญ่คือเรื่องรามเกียรติ์ ซึ่งเป็นเทพนิยายในศาสนาฮินดู ตัวละครจะแต่งกายด้วยผ้าบาติก ไม่สวมเสื้อชั้นนอก ใช้สีทาตัวเป็นสีต่าง ๆ ประดับด้วยสร้อยสังวาลย์ นอกจากนี้อินโดนีเซียยังมีการละเล่นอีกชนิดหนึ่งเรียกว่า วายัง หรือหนังตะลุง เป็นที่นิยมกันมาก เค้าโครงเรื่องส่วนใหญ่เป็นนิยายเกี่ยวกับเรื่องสงครามในศาสนาฮินดู

วรรณคดี ในสมัยที่ศาสนาฮินดู และพุทธศาสนาได้เข้าไปเผยแพร่ในอินโดนีเซีย วรรณคดีของอินโดนีเซียมีความเจริญอย่างรวดเร็ว หนังสือที่มีชื่อเสียงในระบายนั้นได้แก่เรื่องเนการา

เกอร์ตาคามา ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ความยิ่งใหญ่ และอำนาจของอาณาจักรมัตยาปาหิต นอกจากนี้ยังมีหนังสือที่ได้รับความนิยมกันมากอีกเรื่องหนึ่งคือ เรื่องปาราราดัน เป็นเรื่องเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของกษัตริย์อินโดนีเซียในสมัยนั้น เขียนเป็นภาษาชาวโบราณ ต่อมาเมื่อศาสนาอิสลามได้แพร่เข้าไปในอินโดนีเซีย ก็ได้มีผู้เขียนหนังสือเกี่ยวกับคำสอนของศาสนาอิสลาม และตำราหมอดูไว้หลายเล่ม โดยเขียนเป็นภาษาชาว

๗. วัฒนธรรมประเทศบรูไน

บรูไน ดารุสซาลาม (Negara Brunei Darussalam) อยู่บนเกาะบอร์เนียว พื้นที่ ๕,๗๖๙ ตร.กม. ตั้งอยู่ในเขตร้อน ฝนตกเกือบตลอดปีอุณหภูมิประมาณ ๒๔ -๓๒ องศาเซลเซียส พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นป่าไม้เขตร้อน อุดมด้วยน้ำมันและก๊าซธรรมชาติ ประชากร มีประมาณ ๓๓๐,๗๐๐ คน คนเชื้อชาติมลายู ๖๗.๒ % คนจีน ๑๕ % และคนพื้นเมืองดั้งเดิม ๖ % ชนพื้นเมืองในประเทศบรูไนประกอบด้วย ๗ ชนเผ่าด้วยกัน แต่เพื่อให้ความเป็นหนึ่งเดียว ด้านการเมืองการปกครอง ทั้ง ๗ ชนเผ่าโดยภาพรวมจะใช้ชื่อเรียกว่า มลายู หรือ มาเลย์ สำหรับสำหรับคน ภายในประเทศบรูไนเอง จะแบ่งออกเป็นชนเผ่าตามสภาพความเป็นจริง ชนชาวบรูไน ประกอบด้วยชนเผ่า ต่างๆ ดังนี้ Melayu Brunei, Kedayan, Tutong, Dusun, Belait, Murut, Bisaya

เกร็ดความรู้และวัฒนธรรมของประเทศบรูไน

๑. สตรีชาวบรูไนจะแต่งกายมิดชิด นุ่งกระโปรงยาว เสื้อแขนยาว และมีผ้าโพกศีรษะ คนต่างชาติ จึงไม่ควรนุ่งกระโปรงสั้น และใส่เสื้อไม่มีแขน ควรหลีกเลี่ยงเสื้อผ้าสีเหลือง เพราะถือเป็นสีของพระมหากษัตริย์ การทักทายจะจับมือกันเบา ๆ และสตรีจะไม่ยื่นมือให้บุรุษจับ การชี้นิ้วไปที่คนหรือสิ่งของถือว่าไม่สุภาพ แต่จะใช้หัวแม่มือชี้แทน และจะไม่ใช้มือซ้ายในการส่งของให้ผู้อื่น สตรีเวลานั่งจะไม่ให้เท้าชี้ไปทางผู้ชาย และไม่ส่งเสียงหรือหัวเราะดัง

๒. ภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร ภาษาราชการของบรูไนคือภาษามาเลย์ ซึ่งเป็นภาษาที่ชาวบรูไนใช้กัน มากเนื่องจากชาวบรูไนร้อยละ ๖๖ มีเชื้อสายมาเลย์ อย่างไรก็ตาม ชาวบรูไนส่วนใหญ่สามารถพูดภาษาอังกฤษ ได้ และสามารถใช้อังกฤษในการติดต่อธุรกิจได้เช่นกัน รวมไปถึงภาษาจีนซึ่ง เป็นภาษาที่มีการใช้กันมาก เนื่องจากมีชาวบรูไนเชื้อสายจีนอยู่ถึงร้อยละ ๑๑ การเรียนรู้ภาษามาเลย์จะช่วยสร้างความประทับใจให้คู่เจรจา ชาวบรูไนได้

๓. การรับประทานอาหารร่วมกับชาวบรูไน โดยเฉพาะคู่เจรจาที่เป็นชาวมุสลิมควรระมัดระวังการสั่งอาหารที่เป็นเนื้อหมูและเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เนื่องจากผิดหลักปฏิบัติของศาสนาอิสลาม และอาจขอให้คู่เจรจาชาวบรูไนช่วยเลือกร้านอาหาร ทั้งนี้ บรูไนไม่มีวัฒนธรรมการให้ทิปในร้านอาหาร ในกรณีที่เป็น ร้านอาหารขนาดใหญ่จะมีการเก็บค่าบริการเพิ่มร้อยละ ๑๐ อยู่แล้ว

๘. วัฒนธรรมประเทศกัมพูชา

ประชากร ชาวเขมรแท้มีอยู่ประมาณร้อยละ ๘๕ ของประชากรทั้งหมด มีรูปร่างสูงใหญ่ ผิวดำแดง หน้าผากโหนก ผมหยิกดำ จมูกหนา ริมฝีปากหนา สำหรับชนกลุ่มน้อยของเขมรมีหลายเผ่าพันธุ์ได้แก่ สะโอง บัน ซำเร กวยหรือสวย สะเตียงหรือพวกข่า นอกจากชนกลุ่มน้อยดังกล่าวแล้วยังมีชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ในกัมพูชาอีกหลายเชื้อชาติได้แก่ ปาทาน จาม ลาว พม่า จีน เวียดนาม และไทย ชาวกัมพูชาเชื้อสายจีนมีอยู่ประมาณร้อยละห้า เชื้อสายเวียดนามประมาณร้อยละเจ็ด เชื้อสายไทย ลาว อินเดีย จาม มาเลเซีย และชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ประมาณร้อยละสาม

สภาพความเป็นอยู่ของประชากรสมัยก่อน แบ่งออกได้เป็นสองกลุ่ม

๑. กลุ่มชาวเมือง ได้แก่ พวกเจ้าหรือเชื้อพระวงศ์ พวกพ่อค้าคหบดี ส่วนมากเป็นเขมรเชื้อสายเวียดนามหรือจีน มีอาชีพค้าขาย อีกพวกหนึ่งเป็นชนชั้นกลาง มีความรู้ดีพอสมควร ส่วนมากรับราชการหรือทำงานบริษัท ชาวเมืองเหล่านี้มีความเป็นอยู่อย่างทันสมัย รักความก้าวหน้า แต่มีจำนวนน้อยกว่าชาวชนบท

๒. กลุ่มชาวชนบท มีลักษณะคล้ายคลึงกับชาวชนบทของไทย โดยเฉพาะที่อยู่ห่างไกล ความเจริญ มีการศึกษาน้อยเพียงแต่อ่านออกเขียนได้ และพวกที่อ่านหนังสือไม่ออกก็มีอยู่บ้าง ชาวชนบทส่วนใหญ่ใช้ชีวิตเป็นสถานที่เรียนหนังสือ แต่เป็นการเรียนขั้นต้นเท่านั้น เพียงให้อ่านออกและเขียนได้ ชาวชนบทมีความเป็นอยู่ง่าย ๆ ไม่มีความกระตือรือร้น มีความเป็นกันเอง

สังคมกัมพูชาในอดีต ถือแนวการแบ่งชั้นวรรณะของอินเดีย แต่เนื่องจากชาวกัมพูชาส่วนใหญ่นับถือพระพุทธศาสนา จึงทำให้การแบ่งชั้นวรรณะไม่เคร่งครัดนัก อาจมีการเลื่อนชั้นขึ้นลงได้ตามสภาพของบุคคล ซึ่งขึ้นอยู่กับการศึกษา ทรัพย์สิน และตำแหน่งทางราชการ โดยทั่วไปการแบ่งชั้นในสังคมมีสี่ชั้นคือ

๑. ราชนวงศ์ เป็นชั้นที่ได้รับความเคารพยกย่องอย่างสูงสุด ได้รับการศึกษาสูง เนื่องจากมีโอกาสและทรัพย์สินมากกว่า และเป็นกลุ่มที่ปกครองประเทศสืบเนื่องกันมาเป็นเวลานาน

๒. ข้าราชการและคหบดี เป็นปัญญาชนที่มีอิทธิพลในการบริหารประเทศ เพราะมีส่วนเป็นกลไก การบริหารในระดับสูง ระดับกลาง และระดับต่ำ

๓. ราษฎร เป็นชนชั้นในสังคมที่มีจำนวนมากที่สุด แต่ไม่มีอำนาจและอิทธิพลใด ๆ เพราะเป็นพวกถูกปกครองส่วนใหญ่มีฐานะยากจน ไม่ค่อยมีการศึกษา และไม่มีที่ดินของตนเอง

๔. พ่อค้า ส่วนใหญ่เป็นชาวต่างประเทศเช่น จีน เวียดนาม อินเดีย และชาวยุโรป เป็นกลุ่มที่ดำเนินการทางเศรษฐกิจของประเทศ ทำการค้าขาย โดยเฉพาะชาวเวียดนาม จะเป็นช่างฝีมือ แพทย์ และทำการประมง ชาวยุโรปมีอยู่เป็นส่วนน้อย ตกค้างอยู่ตั้งแต่ครั้งกัมพูชาเป็นเมืองขึ้นของฝรั่งเศส ชาวยุโรปเหล่านี้มักดำรงตำแหน่งสำคัญในวงราชการและวงการค้า และสามารถเข้าไปมีอิทธิพลในวงการเมือง ในการบริหารประเทศด้วยเนื่องจากมีทรัพย์สินและมีการศึกษาดี

ศาสนา ในสมัยโบราณชาวกำพูชานับถือภูตผี และเชื่อในเวทย์มนต์คาถาต่าง ๆ เช่นเดียวกับคนในสมัยโบราณอื่น ๆ ต่อมาแม้ชาวกำพูชาจะได้ นับถือศาสนาต่าง ๆ แล้วยังตาม แต่ในส่วนลึกของจิตใจก็ยังคงภูตผีและไสยศาสตร์อยู่ ก่อนที่คอมมิวนิสต์จะเข้าปกครองประเทศ ประชาชนชาวกำพูชานับถือศาสนาพุทธ เป็นฝ่ายเถรวาท ร้อยละ ๙๕ ที่เหลือ นับถือศาสนาคริสต์ นิกายโรมันคาทอลิก และนิกายโปรเตสแตนต์ ส่วนศาสนาอิสลามนั้นพวกที่นับถือได้แก่ ผู้ที่มีเชื้อสายแขกจาม และเชื้อสายมลายู

๙. วัฒนธรรมประเทศพม่า

ศาสนา

สหภาพพม่าเป็นประเทศที่มีประชากรมาจากเผ่าพันธุ์ต่างๆ ถึง ๑๓๕ เผ่าพันธุ์ ประกอบด้วยเชื้อชาติหลักๆ ๘ กลุ่ม คือ พม่าไทยใหญ่ กะเหรี่ยงยะไข่ จีนมอญ และอินเดีย ตามลำดับ พม่าบัญญัติให้ศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ เนื่องจากมีผู้นับถือศาสนาพุทธอยู่ในประเทศมากถึง ๘๙% ซึ่งเป็นพุทธนิกายเถรวาทหรือหินยาน ส่วนศาสนาอื่นๆ ในพม่า รวมถึงศาสนาคริสต์ อิสลาม ฮินดู และอื่นๆ อีกเล็กน้อย

สังคม วัฒนธรรม และความเป็นอยู่

วัฒนธรรมของพม่า ได้รับอิทธิพลทั้งจากจีน อินเดีย และไทยมาช้านาน ดังสะท้อนให้เห็นในด้านภาษา ดนตรี และอาหาร สำหรับศิลปะของพม่านั้น ได้รับอิทธิพลจากวรรณคดีและพระพุทธรูปศาสนาเถรวาทมาตั้งแต่ครั้งโบราณ

นโยบายด้านสังคมและวัฒนธรรมของพม่าให้ความสำคัญต่อการยกระดับจิตใจและศีลธรรมของประชาชนการรักษาเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมประจำชาติและเน้นความรักชาติรัฐบาลพม่าไม่ส่งเสริมให้ประชาชนพม่ารับวัฒนธรรมต่างชาติโดยเฉพาะวัฒนธรรมตะวันตกมีการปิดกั้นเสรีภาพของสื่อมวลชนซึ่งทำให้ประชาชนไม่มีข้อเปรียบเทียบกับความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของประชาชนประเทศอื่นซึ่งจะช่วยให้รัฐบาลพม่าสามารถควบคุมและปกครองประเทศได้อย่างมั่นคงมากขึ้น แต่ในปัจจุบันนี้ วัฒนธรรมพม่าได้รับอิทธิพลจากตะวันตกมากขึ้น ซึ่งเห็นได้ชัดจากเขตชนบทของประเทศ ด้านการแต่งกาย ชาวพม่าทั้งหญิงและชายนิยมนุ่งโจงกระเบน เรียกว่า ลองยี ส่วนการแต่งกายแบบโบราณเรียกว่า ลุนตยาอชิก

ความเป็นอยู่ในพม่า มีความสะดวกเฉพาะอยู่ในกรุงย่างกุ้งและเมืองใหญ่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวเท่านั้น ในกรุงย่างกุ้งมีโรงแรมชั้นดีได้มาตรฐานหลายแห่ง สำหรับผู้ที่จะไปอยู่เพื่อทำงานหรือประกอบธุรกิจมีที่พักให้เลือกทั้งบ้านเช่า หรือ Serviced apartment การอยู่อพาร์ทเมนท์มีข้อดีในแง่ที่ผู้เช่าไม่ต้องกังวลปัญหาไฟฟ้าและน้ำประปา แต่ค่าเช่าค่อนข้างสูง ส่วนสินค้าอุปโภคบริโภคใน

กรุงย้งก้งหาซื้อได้ทั่วไป โดยมีสินค้าที่นำเข้ามาจากไทยหลายย้งและในกรุงย้งก้งมีร้านอาหารไทยหลายร้าน

สภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรมมีผลกระทบในทางบวกต่อช่องทางการตลาดของสินค้าไทยทั้งนี้เนื่องจากสภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรมพม่าและไทยมีจุดร่วมเหมือนกัน คือ ศาสนาพุทธเป็นศาสนาหลักประจำชาติทำให้มีวิถีชีวิตความเชื่อการทำบุญประเพณีต่าง ๆ คล้ายคลึงกับประเทศไทยและชาวพม่าที่เป็นชนกลุ่มน้อย เช่นไทยใหญ่หรือกระเหรี่ยงสามารถสื่อสารภาษาไทยเข้าใจกันได้ดีสภาพแวดล้อมด้านสังคมและวัฒนธรรมนี้ถือเป็นอีกปัจจัยหลักปัจจัยหนึ่งเพราะแสดงออกผ่านทางพฤติกรรมกาเลือกซื้อหรือบริโภคนสินค้าของกลุ่มลูกค้าชาวพม่ามีค่านิยมในการบริโภคสินค้าในลักษณะที่ค่อนข้างยึดติดกับตราสินค้าหรืออาจเรียกได้ว่าเป็นผู้บริโภคที่มีความจงรักภักดีต่อตราสินค้า (Brand Royalty) ในระดับสูงถึงสูงมากและไม่นิยมที่จะลองสินค้าประเภทใหม่ ๆ หากไม่แน่ใจในเรื่องของคุณภาพ (รูปสี กลิ่นรส) เหตุที่กล่าวเช่นนี้ คือพฤติกรรมกาซื้อสินค้าชาวพม่าจะระบุยี่ห้อขนาดต่อผู้ขายทันทีหรือหากต้องหยิบสินค้าเองจะเดินไปหยิบสินค้าที่ชั้นวางของพื้นที่เป้าหมายทันทีโดยไม่ได้เดินมองหาหรือเทียบเคียงกับสินค้าทดแทนยี่ห้ออื่น ๆ ดังนั้น การบริโภคของชาวพม่ายังคงยึดติดกับสินค้าในรูปแบบเดิมที่เป็นที่นิยมอยู่แล้วซึ่งก็คือสินค้าจากประเทศไทยที่ชาวพม่ารับรู้และเชื่อมั่นว่าเป็นสินค้าที่มีคุณภาพดีแม้จะมีราคาสูงก็ตาม

๑๐. วัฒนธรรมประเทศมาเลเซีย

ในประเทศมาเลเซีย ดินแดนที่มีประชากรมุสลิมเป็นประชากรส่วนใหญ่ของประเทศ เป็นพื้นที่ที่มีความสำคัญในภูมิภาคหลังในการเข้ามาของอิสลาม โดยอาณาจักรมะละกา ดินแดนส่วนหนึ่งในประเทศมาเลเซียเป็นรัฐโบราณ รัฐแรกๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่ได้รับเอาอิสลามขึ้นมาเป็นศาสนาประจำรัฐ และมีอิทธิพลภายในราชสำนักของอาณาจักรมะละกา

ภายหลังการได้รับเอกราชจากอังกฤษโดยสมบูรณ์เมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๗ มาเลเซียได้กลายเป็นรัฐที่ปกครองระบอบประชาธิปไตย แต่ก็มีความพยายามที่จะปรับเปลี่ยนรูปแบบการปกครองของมาเลเซียให้เป็นไปตาม ระบอบของอิสลาม ความพยายามเหล่านี้เริ่มต้นชัดในช่วงทศวรรษ ๑๙๗๐ หรือชื่อเรียกปรากฏการณ์ในครั้งนั้นกันอย่างทั่วไปว่า การเคลื่อนไหวในการเชิญชวน (หรือว่าปรากฏการณ์ตะวะฮ) เป็นช่วงเวลาที่การทำงาน การเผยแพร่อิสลามมีการดำเนินงานอย่างชัดเจนมากขึ้น จากปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้เกิดปรากฏการณ์ดังกล่าวคือ เกิดจากเหตุการณ์วิกฤติน้ำมันจากการที่ชาติอาหรับผู้ผลิตน้ำมันรายใหญ่ของโลกมีมติในการลดกาส่งออกน้ำมัน ส่งผลให้ราคาน้ำมันในตลาดโลกมีมูลค่าที่สูงขึ้นและได้สร้างความมั่งคั่งให้ ผู้ส่งออกน้ำมัน ผลตามมาหลังจากนั้นคือการให้การสนับสนุนจากชาติอาหรับเกี่ยวกับกิจการทางศาสนา และการสนับสนุนให้ทุนการศึกษาไปศึกษาต่อในประเทศตะวันออกกลาง

มาเลเซีย (Malaysia) เป็นประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งแบ่งเป็น ๒ ส่วน โดยมีทะเลจีนใต้กั้น ส่วนแรกคือ คาบสมุทรมลายู มีพรมแดนทิศเหนือติดประเทศไทย และทิศใต้ติดกับสิงคโปร์ ส่วนที่สองคือ ทางเหนือของเกาะบอร์เนียว มีพรมแดนทิศใต้ติดอินโดนีเซีย และมีพรมแดนล้อมรอบประเทศบรูไน มาเลเซียเป็นสมาชิกก่อตั้งของกลุ่มประเทศอาเซียน

การแสดงประเพณีรำยรำของชาวมาเลเซีย เช่น

๑. ระเบงรำชาปิน เป็นการแสดงฟ้อนรำหมู ซึ่งเป็นศิลปะพื้นเมืองของชาวมาเลเซียโบราณ ตามประวัติเกิดขึ้นก่อนในดินแดนอาระเบีย และต่อมาได้มีคนนำมาเผยแพร่ในมาเลเซียในคริสต์ศตวรรษที่ ๑๕ เป็นต้นมา ชาวบ้านทางภาคเหนือและตะวันตกของแหลมมลายูนิยมชมชอบการฟ้อนรำแบบนี้มาก การแสดงระเบงรำชาปินมีผู้แสดง ๑๒ คน แบ่งเป็นหญิงชายจำนวนเท่ากัน ฝ่ายละ ๖ จับคู่เต้นกันเป็นกลุ่ม ใช้การยกเท้ายกขาพร้อมกันเป็นจังหวะ เครื่องแต่งกายเป็นแบบเรียบง่าย ชายใส่หมวกอิสลามหรือหมวกแขก ใส่เสื้อกั๊ก นุ่งโสร่ง หญิงนุ่งกระโปรง เสื้อรัดรูป มีผ้าแพรคลุมศีรษะ เต้นรำตามจังหวะดนตรี ซึ่งบรรเลงจากเข้าไปหาเร็ว เครื่องดนตรีที่ใช้บรรเลงในการแสดงระเบงรำชาปินนี้ คือ กีตาร์แบบอาระเบียหรือชื่อภาษาฝรั่งว่า Gambus กีตาร์ชนิดนี้คล้ายๆ แบนโจ นักดนตรีคนหนึ่งจะถือไว้ระหว่างอก ตีไปด้วย เต้นสลับเท้าไปด้วย นอกจากกีตาร์แล้ว เครื่องดนตรีอื่น ๆ ก็มีใช้ให้จังหวะคือกลองเล็ก ๒ หน้า ที่ใช้ตีด้วยฝ่ามือ กลองชนิดนี้มีชื่อเรียกว่า Maruas ให้จังหวะนำกีตาร์

๒. ระเบงรำโรตัต เป็นการเต้นรำพื้นเมือง ชุดนี้เป็นการเต้นในเทศกาลประเพณีทางศาสนา ครั้งแรกนิยมใช้แสดงโดยผู้ชายล้วนๆ ต่อมาวิวัฒนาการมาเป็นแบบสากล คือ ใช้ทั้งหญิงและชายแสดงเป็นกลุ่มรวมกัน เครื่องดนตรีที่ใช้บรรเลงในการเต้นรำโรตัต คือ กลอง ๒ หน้าลูกเล็กๆ ที่มีชื่อว่า คาปัต (Kapat) ตีกันให้จังหวะเท้าของผู้เต้น นอกจากกลองแล้วก็มีพิณเพลงบรรเลงด้วย การแสดงชุดนี้จะช้าไม่รวดเร็วเป็นลักษณะเล่นทำธรรมดา

๓. ระเบงรำอาซัค เป็นการรำอวยพรที่เก่าแก่ในราชสำนักของมาเลเซียในโอกาสที่ต้อนรับราชอาคันตุกะ หรือบุคคลสำคัญของราชสำนัก นอกจากนั้นยังใช้ในการแสดงละครมโหรีด้วย

บทที่ ๔

เศรษฐกิจอาเซียน

๔.๑ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC)

แต่เดิมนั้น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) ยังเป็นเพียงกรอบความตกลงทางการค้า จากเวทีการเจรจาของกลุ่มประเทศอาเซียน ซึ่งมุ่งเน้นเพียงความร่วมมือทางการค้า เพื่อชะลอการเปิดเสรีฯ ซึ่งสหรัฐอเมริกา และกลุ่มประเทศยุโรป พยายามจะรุกเข้ามาในตลาดของภูมิภาคนี้ การรวมกลุ่มกันเพื่อความเข้มแข็งจึงไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ แต่ด้วยการทำงานร่วมกันอย่างยาวนาน ของอาเซียน มีการส่งเสริมความร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดในหลายระดับ จึงได้พัฒนาต่อยอดเป็นมากกว่าเรื่องทางการค้า หรือเศรษฐกิจเท่านั้น แต่ยังวางรากฐานที่จะเปิดประตูไปสู่ความร่วมมือทางด้านศิลปวัฒนธรรม การแลกเปลี่ยนช่วยเหลือกันในมิติทางสังคม การเดินทางไปมาหาสู่กันได้อย่างสะดวก และกระบวนการต่างๆ ก็เดินหน้าไปทุกขณะ แม้จะไม่เร่งรีบ แต่ก็มียุทธศาสตร์และ Roadmap วางไว้อย่างชัดเจน จนถึงปัจจุบันนี้ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือ AEC มีผลในทางปฏิบัติมากขึ้นๆ และส่งผลกระทบต่อภาคธุรกิจที่ไม่ได้เตรียมความพร้อมไว้ล่วงหน้า ซึ่งจะต้องปรับตัวอย่างเหมาะสม และคอยติดตามข้อมูลข่าวสารอย่างใกล้ชิด ไม่เพียงแค่ข้อมูลจากส่วนราชการเท่านั้น แต่ยังคงแสวงหาโอกาส ความร่วมมือกันของกลุ่มองค์กรภาคเอกชน และภาคประชาสังคมอีกด้วย

ความเป็นมาพอสังเขป (คัดย่อจากข้อมูลของทางกระทรวงพาณิชย์)

ที่ประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ ๙ ที่เกาะบาหลี สาธารณรัฐอินโดนีเซีย เมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๔๖ ได้ให้การรับรองและลงนามในปฏิญญาว่าด้วยความร่วมมือในอาเซียน (Declaration of ASEAN Concord II หรือ Bali Concord II) ซึ่งรวมเรื่องการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community - AEC) ซึ่งเป็นหนึ่งในเสาหลัก ๓ เสาของการจัดตั้งประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) โดยอีก ๓ เสาหลัก คือเสาหลักด้านการเมืองและความมั่นคง (Political and Security Pillar) และเสาหลักด้านสังคมและวัฒนธรรม (Socio-Cultural Pillar)

โดยที่ประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ ๙ ยังเห็นชอบให้มีการรวมตัวเป็น AEC ภายในปี ค.ศ. ๒๐๓๐ โดยอาเซียนจะเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียว รวมทั้งมีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุนและแรงงานฝีมือโดยเสรีและการเคลื่อนย้ายเงินทุนที่เสรีขึ้น ในการนี้ ผู้นำอาเซียนได้เห็นชอบให้ เร่งรัดการรวมกลุ่มสินค้าและบริการสำคัญ ๑๑ สาขา เป็นสาขานำร่อง โดยมีประเทศสมาชิกรับผิดชอบในการจัดทำ Road map ในแต่ละสาขา ได้แก่

- ไทย : การท่องเที่ยวและการบิน
- พม่า : สินค้าเกษตรและสินค้าประมง
- อินโดนีเซีย : ยานยนต์และผลิตภัณฑ์ไม้
- มาเลเซีย : ยางและสิ่งทอ
- ฟิลิปปินส์ : อิเล็กทรอนิกส์
- สิงคโปร์ : เทคโนโลยีสารสนเทศ รวมทั้งผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง และการบริการด้านสุขภาพ

ในส่วนของไทยนั้น ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ได้เสนอให้เร่งรัดการจัดตั้ง AEC ให้เร็วขึ้นภายในปี ค.ศ. ๒๐๑๓ และเสนอว่าในการเร่งรัดการรวมตัวอาเซียนน่าจะใช้หลักการ Two Plus โดย ๓-๓ ประเทศที่พร้อมสามารถที่จะเปิดเสรีในภาคที่ตนมีความพร้อมไปก่อน และประเทศอื่นๆ สามารถเข้าร่วมเมื่อมีความพร้อมแล้ว ซึ่งในประเด็นนี้ นายกรัฐมนตรี สิงคโปร์ ได้กล่าวสนับสนุนข้อเสนอของไทยที่ให้เลื่อนระยะเวลาในการบรรลุประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนให้เร็วขึ้น โดยเห็นว่าน่าจะเป็นปี ค.ศ. ๒๐๑๕

จากที่ประชุมรัฐมนตรีเศรษฐกิจอาเซียนอย่างไม่เป็นทางการ (Informal AEM) เมื่อวันที่ ๑๙-๓๐ มกราคม ๒๕๔๗ ที่ยกยอการดำ มอบหมายให้ SEOM เป็นผู้เจรจาเรื่องการจัดทำ Road map สำหรับสินค้าและบริการ ๑๑ สาขาดังกล่าว

ที่ประชุม AEM Retreat ครั้งที่ ๑๐ เมื่อวันที่ ๒๐-๒๑ เมษายน ๒๕๔๗ ที่ประเทศสิงคโปร์ ได้ตกลงให้จัดทำ Framework Agreement สำหรับเรื่องการรวมตัวของสินค้าและบริการ ๑๑ สาขา เพื่อเสนอให้ผู้ผู้นำอาเซียนลงนาม และ พิธีสารสำหรับแต่ละสาขาสำหรับให้รัฐมนตรีเศรษฐกิจอาเซียน ลงนาม ในการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ ๑๐ ณ เมืองเวียงจันทน์ ในเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๗ นอกจากนี้ ยังเห็นชอบให้กำหนดให้ปี ค.ศ. ๒๐๑๐ เป็น deadline สำหรับการรวมตัวของสินค้าและบริการ ๑๑ สาขา โดยให้มีการผ่อนปรนสำหรับประเทศกัมพูชา ลาว พม่า และเวียดนาม (CLMV) ได้

ที่ประชุม AEM ครั้งที่ ๓๖ ณ กรุงจาการ์ตา (๓ กันยายน ๒๕๔๗) รับรองร่าง Road map สำหรับสินค้าและบริการ ๑๑ สาขา ร่าง Framework Agreement for the Integration of the Priority Sectors และร่างพิธีสาร ASEAN Sectoral Integration Protocol สำหรับ Road map ทั้ง ๑๑ สาขา ไว้ขั้นหนึ่งแล้ว และรับทราบว่าจะมีการประชุม SEOM อีกครั้งเพื่อพิจารณาสรุปผลการเจรจา Road map ในทุกสาขา นอกจากนี้ ที่ประชุมเห็นชอบกับข้อเสนอที่ให้เร่งลดภาษีสินค้าใน Priority Sectors เร็วขึ้นจากกรอบ AFTA เดิม ๓ ปี คือ จาก ค.ศ. ๒๐๑๐ เป็นปี ๒๐๐๗ สำหรับสมาชิกอาเซียนเดิม ๖ ประเทศ และ ปี ๒๐๑๕ เป็น ๒๐๑๓ สำหรับประเทศ CLMV โดยได้กำหนดเพดานสำหรับสินค้าทั้งหมดใน Priority Sectors ที่ไม่ต้องการเร่งลดภาษี (Negative List) ไว้ที่ ๑๕%

ที่ประชุมเจ้าหน้าที่อาวุโสด้านเศรษฐกิจอาเซียนเมื่อวันที่ ๒๑-๒๓ กันยายน ๒๕๔๗ ที่กรุงเทพฯ สามารถหาข้อสรุปในสาระสำคัญของทุก Road map ได้ ทั้งนี้ กรอบความตกลงว่าด้วยการรวมกลุ่มสาขาสำคัญของอาเซียนกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับมาตรการร่วมที่จะใช้กับการรวมกลุ่มสินค้าและบริการสำคัญทุกสาขาและมีสาระสำคัญ ได้แก่ การเปิดเสรีการค้าสินค้า การค้าบริการ การลงทุน การอำนวยความสะดวกด้านการค้า และการลงทุนและการส่งเสริมการค้าและการลงทุน และความร่วมมือในด้านอื่นๆ ดังนี้

(๑) **การค้าสินค้า** - จะเร่งลดภาษีสินค้าใน Priority Sectors (เกษตร/ประมง/ผลิตภัณฑ์ไม้/ผลิตภัณฑ์ยาง/สิ่งทอ/ยานยนต์/อิเล็กทรอนิกส์/เทคโนโลยีสารสนเทศ/สาขาสุขภาพ) เป็น ๐% เร็วขึ้นจากกรอบ AFTA เดิม ๓ ปี คือ จาก ๒๐๑๐ เป็นปี ๒๐๐๗ สำหรับสมาชิกอาเซียนเดิม ๖ ประเทศ และ ปี ๒๐๑๕ เป็น ๒๐๑๓ สำหรับประเทศ CLMV โดยได้กำหนดเขตแดนสำหรับสินค้าทั้งหมดใน Priority Sectors ไม่ต้องการเร่งลดภาษี (Negative List) ไว้ที่ ๑๕%

(๒) **การค้าบริการ** - จะเร่งเปิดเสรีสาขาบริการใน Priority Sectors (สาขาสุขภาพ, e-ASEAN, ท่องเที่ยวและการขนส่งทางอากาศ) ภายในปี ค.ศ. ๒๐๑๐ ทั้งนี้ ให้ใช้ ASEAN-X formula ได้

(๓) **การลงทุน** - จะเร่งเปิดการลงทุนในรายการสงวน (Sensitive List) ภายในปี ๒๐๑๐ สำหรับอาเซียนเดิม ๖ ประเทศ ปี ค.ศ. ๒๐๑๓ สำหรับเวียดนามและ ๒๐๑๕ สำหรับกัมพูชา ลาว และพม่า ทั้งนี้ ให้ใช้ ASEAN-X formula ได้ และส่งเสริมการผลิตในอาเซียนโดยการจัดตั้งเครือข่าย ASEAN free trade zones เพื่อส่งเสริมการซื้อวัตถุดิบและชิ้นส่วนที่ผลิตในอาเซียน (outsourcing) และดำเนินมาตรการร่วมเพื่อดึงดูด FDI

(๔) **การอำนวยความสะดวกด้านการค้าและการลงทุน** - ซึ่งประกอบด้วยเรื่องต่างๆ คือ กฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้า พิธีการศุลกากร มาตรฐาน (standard and conformance) การอำนวยความสะดวกด้านการขนส่ง และ logistics service สำหรับการขนส่ง การอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวในอาเซียน และ การเคลื่อนย้ายของนักธุรกิจ ผู้เชี่ยวชาญ ผู้ประกอบวิชาชีพ และแรงงานมีฝีมือ

(๕) **การส่งเสริมการค้าและการลงทุน และความร่วมมือในด้านอื่นๆ** เช่น ทรัพย์สินทางปัญญา ความร่วมมือด้านอุตสาหกรรม และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ พิธีสารว่าด้วยการรวมกลุ่มรายสาขาของอาเซียน ๑๑ สาขา กำหนดมาตรการร่วม ซึ่งคาบเกี่ยวกับทุกสาขาเช่นเดียวกับในกรอบความตกลงฯ และมาตรการเฉพาะสำหรับการรวมกลุ่มแต่ละสาขานั้น ๆ โดยรวมอยู่ในแผนการรวมกลุ่ม (Roadmap) ซึ่งผนวกอยู่กับพิธีสารฯ ผู้นำอาเซียนได้ลงนามในกรอบความตกลงว่าด้วยการรวมกลุ่มสาขาสำคัญของอาเซียน (Framework Agreement for the Integration of the Priority Sectors) ในวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ และรัฐมนตรีเศรษฐกิจอาเซียนได้ลงนามในพิธีสารว่าด้วย

การรวมกลุ่มรายสาขาของอาเซียน ๑๑ ฉบับ (ASEAN Sectoral Integration Protocol) ในวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ในช่วงการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ ๑๐ ที่เวียงจันทน์ ระหว่างวันที่ ๒๙-๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ทั้งนี้ ในการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ ๑๐ ทุกประเทศย้ำความสำคัญของการดำเนินการต่างๆ เพื่อนำไปสู่การเป็นประชาคมอาเซียนภายในปี ๒๕๖๓ ซึ่ง ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ได้ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องเร่งรัดการรวมตัวของอาเซียนให้เร็วขึ้น โดยอาจให้สำเร็จภายในปี ๒๕๕๕ และได้เสนอแนวทางต่างๆ เพื่อช่วยเร่งรัดการรวมตัว เช่น การใช้วิธีการ Two plus X ซึ่ง ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีได้เคยเสนอความจำเป็น และแนวทางนี้มาแล้วเมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๔๖ ระหว่างการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ ๙ ที่บาหลี สาธารณรัฐอินโดนีเซีย ทั้งนี้ นายกรัฐมนตรีสิงคโปร์ ก็ได้สนับสนุนข้อเสนอแนะของ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีของไทย ที่ให้เร่งรัดการจัดตั้ง AEC ด้วย

๔.๓ สกุลเงิน อัตราแลกเปลี่ยน

สกุลเงิน/อัตราแลกเปลี่ยน ๑๐ ประเทศสมาชิกอาเซียน

ประเทศ	สกุลเงิน	อัตราแลกเปลี่ยน
ไทย	บาท (Baht : THB)	
ฟิลิปปินส์	เปโซ (Peso : PHP)	ประมาณ (ซื้อ) ๐.๗๓ บาท / ๑ เปโซ (ขาย) ๐.๗๕ บาท / ๑ เปโซ (มกราคม ๒๕๕๓)
เวียดนาม	ดอง (Dong : VND))	อัตราแลกเปลี่ยนประมาณ ๔๖๑ ดอง / ๑ บาท (มกราคม ๒๕๕๐)
กัมพูชา	เงินเรียล (Riel : KHR)	๔,๐๐๐ เรียลเท่ากับ ๑ ดอลลาร์สหรัฐ หรือ ประมาณ ๑๐๐ เรียล เท่ากับ ๑ บาท
บรูไน	ดอลลาร์บรูไน (Brunei Dollar : BND)	๑.๓๗ ต่อ ๑ ดอลลาร์สหรัฐ หรือ ประมาณ ๒๓.๙๘ บาท / ๑ ดอลลาร์บรูไน
สิงคโปร์	ดอลลาร์สิงคโปร์ (Singapore Dollar : SGD)	(ซื้อ) ๓๓ บาท / ๑ ดอลลาร์สิงคโปร์ (ขาย) ๓๓.๕ บาท / ๑ ดอลลาร์สิงคโปร์ (มกราคม ๒๕๕๓)
อินโดนีเซีย	รูเปียห์ (Rupiah : IDR)	ประมาณ (ซื้อ) ๓.๘๗ บาท / ๑,๐๐๐ รูเปียห์ (ขาย) ๓.๓๓ บาท / ๑,๐๐๐ รูเปียห์ (มกราคม ๒๕๕๓)

ประเทศ	สกุลเงิน	อัตราแลกเปลี่ยน
มาเลเซีย	ริงกิตมาเลเซีย (Malaysian Ringgit : MYR)	ประมาณ (ซื้อ) ๙.๓๕ บาท/ ๑ ริงกิต (ขาย) ๑๐ บาท/๑ ริงกิต (มกราคม ๒๕๕๓)
พม่า	จ๊าด (Kyat : MMK)	ประมาณ ๓๕ จ๊าดต่อ ๑ บาท หรือประมาณ ๑,๓๐๐ จ๊าด ต่อ ๑ ดอลลาร์สหรัฐ (มิถุนายน ๒๕๕๙)
ลาว	กีบ (Kip)	๑ บาท : ๓๗๖ กีบ (พฤษภาคม ๒๕๕๑)

สกุลเงินประจำชาติประเทศสมาชิกอาเซียน

ประเทศ อินโดนีเซีย	สกุลเงินของประเทศอินโดนีเซียเป็นสกุลเงิน รูเปียห์ (Rupiah) อัตราแลกเปลี่ยน ๑ ดอลลาร์สหรัฐเท่ากับประมาณ ๘,๙๐๐ - ๙,๐๓๐ รูเปียห์สกุลเงินรูเปียห์ (Rupiah) ๑,๐๐๐ รูเปียร์ (IDR) แลกเป็นเงินไทย อยู่ที่ ๓.๖๘๑๙ บาท (๓๕.๙.๕๓)	
ประเทศมาเลเซีย	เงินตราประจำชาติของประเทศมาเลเซีย คือ ริงกิตมาเลเซีย (RM) ดอลลาร์มาเลเซีย แบ่งเป็น ๑๐๐ เซ็นอัตราแลกเปลี่ยนของ ริงกิตกับดอลลาร์สหรัฐ คือ RM ๓.๘๐ ต่อ ๑ ดอลลาร์สหรัฐ ๑๑.๑๙๐๔ บาท = ๑ ริงกิต	
ประเทศ ฟิลิปปินส์	สกุลเงิน Philippine peso เงินเปโซ ของ ฟิลิปปินส์ (PHP) ๑ ดอลลาร์สหรัฐแลกได้ ประมาณ ๔๓.๗๕ เปโซ ๐.๗๔๖๓ บาท = ๑ เปโซฟิลิปปินส์	
ประเทศสิงคโปร์	ดอลลาร์สิงคโปร์ เป็นสกุลเงินของประเทศ สิงคโปร์ดอลลาร์สหรัฐแลกได้ประมาณ ๑.๓๕ ดอลลาร์สิงคโปร์ ๓๔.๖๑๕๙ บาท = ๑ ดอลลาร์สิงคโปร์	

<p>ประเทศไทย</p>	<p>เงินบาท (ตัวละติน: Baht ; สัญลักษณ์: ฿ ; รหัสสากลตาม ISO ๔๓๑๗: THB) เป็นสกุลเงินตราประจำชาติของประเทศไทยอัตราแลกเปลี่ยน ๓๐.๓๕ บาท = ๑ ดอลลาร์สหรัฐ</p>	 <p>บาท (สกุลเงิน) บาทไทย</p> <p>ธนบัตรและเหรียญเงินบาทไทย เหรียญสตางค์สองชนิด</p>
<p>ประเทศบรูไน</p>	<p>ดอลลาร์บรูไน (Brunei Dollar) ประมาณ ๑.๓๗ / ๑ ดอลลาร์สหรัฐ หรือ ประมาณ ๓๓.๙๘ บาท / ๑ ดอลลาร์บรูไน บรูไนมีความตกลงแลกเปลี่ยนเงินกับสิงคโปร์ ทำให้เงินดอลลาร์บรูไนมีมูลค่าเท่ากับเงินดอลลาร์สิงคโปร์และสามารถใช้แทนกันได้ อัตราแลกเปลี่ยนเงินบาทกับดอลลาร์สิงคโปร์ ประมาณ ๓๓.๙๕บาท/ ๑ ดอลลาร์สิงคโปร์</p>	 <p>ดอลลาร์ บรูไน</p> <p>New Rp. 1000 note Rp. 100 New notes Rp. 50 Rp. 25 New Rp. 100 note Rp. 100 Rp. 50 Rp. 25 Old notes still in circulation</p>
<p>ประเทศเวียดนาม</p>	<p>ด่งเวียดนามคือหน่วยเงินของเวียดนามที่ใช้ในประเทศเวียดนาม อัตราแลกเปลี่ยน ประมาณ ๔๐๐-๕๐๐ ด่งต่อบาท หรือ ประมาณ ๑๖,๐๐๐ ด่งต่อดอลลาร์สหรัฐ</p>	 <p>ด่ง (สกุลเงิน) đồng Việt Nam (เวียดนาม)</p> <p>200 ĐỒNG 500 ĐỒNG 1000 ĐỒNG 2000 ĐỒNG 5000 ĐỒNG</p>
<p>ประเทศลาว</p>	<p>กีบลาว เป็นหน่วยเงินของประเทศลาว (อักษรย่อLAK)หนึ่งกีบมี ๑๐๐ อัด ลาว ในปี พ.ศ. ๓๕๓๓ เกิดการปฏิรูปค่าเงินขึ้น โดยเปลี่ยน ๑๐๐ กีบแบบเก่าให้เท่ากับ ๑ กีบในปัจจุบัน ๘,๑๓๐ กีบต่อ ๑ ดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณ)๑ บาท จะแลกได้ ประมาณ ๕๐๐ กีบ</p>	 <p>กีบ (สกุลเงิน)</p>
<p>ประเทศพม่า</p>	<p>จ๊าด (Kyat) เป็นสกุลเงินของประเทศพม่า ๑ ดอลลาร์สหรัฐ แลกได้ ๖.๔๖๕๐ จ๊าด หรือ ๓๕ - ๓๐ จ๊าด ต่อ ๑ บาท</p>	 <p>จ๊าด (พม่า) ကျပ် (พม่า)</p> <p>www.moneyexchange.th.com</p>

<p>ประเทศ กัมพูชา</p>	<p>เงินกัมพูชาเป็นเงินสกุลเงินเรียล (Riels) ๑ เรียล = ๑ สตางค์ , ๑,๐๐๐เรียล = ๑๐ บาท อัตราแลกเปลี่ยน ๑ ดอลลาร์US ประมาณ ๓,๗๐๐ - ๓,๘๐๐ เรียล</p>	
----------------------------------	--	---

๔.๔ เศรษฐกิจอาเซียนกับหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

ความร่วมมือ

องค์ประกอบของประชาคมอาเซียนซึ่งได้รับการกล่าวถึงในยุทธศาสตร์ของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ มีความครอบคลุมเกือบทุกประเด็น แม้บางประเด็นของเสาหลักประชาคมอาเซียนจะมีได้กำหนดไว้ในยุทธศาสตร์ของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ โดยตรง แต่ก็ก็เป็นสิ่งที่หน่วยที่เกี่ยวข้องได้ถือปฏิบัติ หรือดำเนินการมาอย่างต่อเนื่องอยู่แล้ว เช่น การประชุมรัฐมนตรีอาเซียน (ASEAN Ministerial Meeting: AMM) การประชุมอาเซียนว่าด้วยความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคงในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก (ASEAN Regional Forum: ARF) ความร่วมมือทางด้านการทหาร (Defense) ของชาติอาเซียน การประชุมรัฐมนตรีเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Ministers: AEM) โครงการความร่วมมือระหว่างอาเซียนและลุ่มแม่น้ำโขง (ASEAN Mekong Basin Development Cooperation: AMBDC) เป็นต้น

แนวทางการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ซึ่งกำหนดไว้ในยุทธศาสตร์ของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ จะนำไปสู่การกำหนดแผนกลยุทธ์ หรือแผนปฏิบัติการของหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน เพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของประเทศไทย ทั้งในส่วนของประโยชน์ที่จะได้รับจากประชาคมอาเซียน และผลกระทบที่จะเกิดขึ้นจากประชาคมอาเซียน ซึ่งถือเป็นหัวใจสำคัญที่จะทำให้การเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียนบังเกิดผลในทางปฏิบัติ นับเป็นความโชคดีของประเทศไทยที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ได้พระราชทานคำสอนปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง อันเป็นปรัชญาที่ยึดหลักทางสายกลาง ที่ชี้แนวทางการดำรงอยู่และปฏิบัติของประชาชนในทุกระดับให้ดำเนินไปในทางสายกลาง มีความพอเพียง และมีความพร้อมที่จะจัดการต่อผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลง ซึ่งจะต้องอาศัยความรอบรู้ รอบคอบ และระมัดระวัง ในการวางแผนและดำเนินการทุกขั้นตอน ทั้งนี้ เศรษฐกิจพอเพียงเป็นการดำเนินชีวิตอย่างสมดุลและยั่งยืน เพื่อให้สามารถอยู่ได้แม้ในโลกโลกาภิวัตน์ที่มีการแข่งขันสูงประเทศไทยจึงสามารถนำคำสอนพระราชทานดังกล่าวมาประยุกต์ใช้ในการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียนได้อย่างรู้เท่าทัน และมีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น โดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้น้อมนำปรัชญาของเศรษฐกิจ

พอเพียงมาเป็นพื้นฐานของหลักการของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ ในอันที่จะมุ่งพัฒนาภายใต้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และขับเคลื่อนให้บังเกิดผลในทางปฏิบัติที่ชัดเจนยิ่งขึ้นในทุกระดับ ยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา ให้ความสำคัญกับการสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในสังคม พัฒนาประเทศสู่ความสมดุลในทุกมิติอย่างบูรณาการ และเป็นองค์รวม และยึดวิสัยทัศน์ประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๗๐ ที่ว่า “คนไทยภาคภูมิใจในความเป็นไทย มีมิตรไมตรีบนวิถีชีวิตแห่งความพอเพียง ยึดมั่นในวัฒนธรรมประชาธิปไตย และหลักธรรมาภิบาล การบริการสาธารณะขั้นพื้นฐานที่ทั่วถึง มีคุณภาพ สังคมมีความปลอดภัยและมั่นคง อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี เกื้อกูลและเอื้ออาทรซึ่งกันและกัน ระบบการผลิตเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มีความมั่นคงด้านอาหารและพลังงานอยู่บนฐานทางเศรษฐกิจที่พึ่งตนเองและแข่งขันได้ในเวทีโลก สามารถอยู่ในประชาคมภูมิภาคและโลกได้อย่างมีศักดิ์ศรี”

บทที่ ๕

การเมืองการปกครองของประเทศสมาชิกในกลุ่มอาเซียน

การเมืองการปกครองของประเทศอาเซียน

ประเทศ	รูปแบบการเมืองการปกครอง
ราชอาณาจักรไทย	ระบอบประชาธิปไตย โดยมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขภายใต้รัฐธรรมนูญ และมีนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้ารัฐบาล
สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์	ระบอบการปกครองแบบรัฐสภาที่สมาชิกมาจากการเลือกตั้ง โดยมีประธานาธิบดีเป็นประมุขของประเทศและหัวหน้ารัฐบาล
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว	ระบอบคอมมิวนิสต์ โดยมีประธานประเทศเป็นประมุขของประเทศ และมีนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้ารัฐบาล
สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม	ระบอบคอมมิวนิสต์ โดยมีประธานาธิบดีเป็นประมุข และนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้ารัฐบาล
ราชอาณาจักรกัมพูชา	ระบอบประชาธิปไตย โดยมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขภายใต้รัฐธรรมนูญ และมีนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้ารัฐบาล
สหพันธรัฐมาเลเซีย	ระบอบประชาธิปไตย โดยมีพระมหากษัตริย์ ซึ่งมาจากการเลือกตั้ง สุลต่านหรือผู้ปกครองรัฐจาก ๙ รัฐ ได้ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันดำรงตำแหน่งประมุขของประเทศองค์ละ ๕ ปี และมีนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้ารัฐบาล
เนการาบรูไนดารุสซาลาม หรือ บรูไน	ระบอบประชาธิปไตย ภายใต้รัฐธรรมนูญ ไม่มีสภาที่ได้รับการเลือกตั้งจากประชาชน และมีสมเด็จพระราชาธิบดี ฮัจยี อัสซานัลโบลเกียห์ มูอิซซัดดิน วัดเดาละห์ เป็นประมุข และยึดถือแนวทางการปกครองตามหลักศาสนาอิสลาม
สาธารณรัฐสิงคโปร์	ระบอบประชาธิปไตย แบบสาธารณรัฐ โดยมีประธานาธิบดีเป็นประมุขของรัฐ และนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้าฝ่ายบริหาร
สาธารณรัฐอินโดนีเซีย	ระบอบประชาธิปไตย แบบประธานาธิบดี โดยมีประธานาธิบดีเป็นประมุขและหัวหน้าฝ่ายบริหาร
สาธารณรัฐฟิลิปปินส์	ระบอบประชาธิปไตย แบบสาธารณรัฐ โดยมีประธานาธิบดีเป็นประมุขและหัวหน้าฝ่ายบริหาร

๕.๒ การเปรียบเทียบลักษณะการเมืองการปกครองของประเทศสมาชิกอาเซียน

ประเทศสมาชิกอาเซียน มีระบอบการปกครองที่หลากหลาย ดังต่อไปนี้

๑. ประเทศที่ปกครองระบอบประชาธิปไตย โดยมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข คือ ไทย กัมพูชา และมาเลเซีย
๒. ประเทศที่ปกครองระบอบประชาธิปไตย มีประธานาธิบดีเป็นประมุข และมีนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้าฝ่ายบริหาร คือ สิงคโปร์
๓. ประเทศที่ปกครองระบอบประชาธิปไตย มีประธานาธิบดีเป็นประมุข และเป็นหัวหน้าฝ่ายบริหาร คือ อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์
๔. ประเทศที่ปกครองโดยระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ คือ บรูไน
๕. ประเทศที่ปกครองโดยระบอบรัฐสภา คือ พม่า
๖. ประเทศที่ปกครองโดยระบอบคอมมิวนิสต์ คือ เวียดนาม และลาว

การเขียนเรียงความเรื่องอาเซียนศึกษา

เรียงความที่ได้รางวัลชนะเลิศ

การแข่งขันเขียนเรียงความเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดย Ms. Mary Anne Therese Manuson จากประเทศฟิลิปปินส์ :

ตัวเลือกที่มากขึ้น ชีวิตที่สดใส

นี่คือผลประโยชน์ของผู้บริโภคในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ”

ที่บ้านของฉันในมะนิลา ในห้องครัวจะมีทั้งบะหมี่ยี่ห้ออินโดมีจากประเทศอินโดนีเซีย และข้าวหอมมะลิจากประเทศไทยเก็บไว้อยู่ตลอดเวลา ส่วนรองเท้าของฉันเป็นยี่ห้อวินซ์จากประเทศมาเลเซีย ในขณะที่น้องชายของฉันใช้เครื่องเล่นเพลงอิเล็กทรอนิกส์ ยี่ห้อครีเอทีฟ ที่ผลิตจากประเทศสิงคโปร์ โดยครอบครัวของฉันซื้อสินค้าที่กล่าวไปแล้วได้ในประเทศฟิลิปปินส์นี้เอง

เมื่อปีที่ผ่านมานี้ ฉันได้เดินทางไปประเทศสิงคโปร์ ประเทศไทย และประเทศมาเลเซีย ฉันได้เห็นสินค้าที่ผลิตจากประเทศฟิลิปปินส์จำนวนมากอยู่บนชั้นวางสินค้าในร้านค้า ไม่ว่าจะเป็น มะม่วงตากแห้ง ๗D สบู่ขัดผิวที่ทำมาจากมะละกอ Likas และมันฝรั่งทอดกรอบยี่ห้อ แจ็ค แอนด์ จิล ผู้บริโภคในเขตประเทศอาเซียนไม่เคยมีสินค้าที่หลากหลายชนิดเช่นนี้มาก่อน แต่ในช่วงเวลา ๖ ปีที่ผ่านมา พวกเราสามารถเลือกซื้อสินค้าและบริการต่าง ๆ ได้ในราคาถูกและคุณภาพดี โดยแหล่งผลิตที่อยู่ในภูมิภาค สาเหตุที่เราได้มีโอกาสใช้สินค้าและบริการที่ราคาต่ำเช่นนี้ เกิดจากการตัดสินใจเมื่อ ๖ ปีที่ผ่านมา โดยผู้นำจาก ๑๐ ประเทศอาเซียนได้มีการประชุมร่วมกัน เพื่อก่อตั้งประชาคมเศรษฐกิจ

อาเซียนในปี ค.ศ. ๒๐๑๕ ที่จะมาถึงนี้ นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ประเทศที่อยู่ในภูมิภาคนี้ได้เกิดความพยายามที่จะรวมตัวกันทางการตลาดและการผลิต ตลอดจนมีมาตรการลดการกีดกันทางการค้าระหว่างประเทศอย่างค่อยเป็นค่อยไป

จุดประสงค์หลักของการเข้าร่วมเป็นสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนก็คือ เพื่อใช้ประโยชน์จากจุดแข็งของแต่ละประเทศอย่างเต็มที่ ในการผลิตสินค้าและบริการที่แต่ละประเทศมีความเชี่ยวชาญ ตลอดจนมีการนำเข้าและส่งออกผลผลิตที่แต่ละประเทศผลิตไปยังประเทศในภูมิภาค โดยปราศจากปัญหาทางด้านความแตกต่างของกฎระเบียบทางการค้า พิธีการทางศุลกากร และอัตราภาษีที่สูง และพื้นที่ที่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเกิดขึ้น ต้นทุนสินค้าที่ไม่จำเป็นเหล่านี้ก็จะไม่ถูกคำนวณเป็นราคาสำหรับผู้บริโภคต้องจ่ายอีกต่อไป

ในวันที่ ๑ มกราคม ค.ศ. ๒๐๑๕ นี้ อาเซียนจะเปลี่ยนสถานะเป็นเขตเสรีทางการค้า ซึ่งจะได้รับยกเว้นภาษีศุลกากรในสินค้าหลายประเภท และในอนาคต อัตราภาษีจะค่อย ๆ ลดลงไปอีก แต่ยังมีอัตราภาษีของสินค้าบางประเภทที่จะยังคงไว้ เพื่อให้ผู้บริโภครองประเทศนั้น ๆ สามารถใช้สินค้าที่ผลิตในประเทศได้เช่นเดิม ตัวอย่างเช่น ประเทศมาเลเซียจะยกเลิกภาษีนำเข้าสำหรับสินค้าประเภทปลาและไม้ แต่จะลดอัตราภาษีสินค้าประเภทผลไม้และข้าว เพราะสินค้าเหล่านี้มีแหล่งผลิตภายในประเทศนั่นเอง

การที่มาตรการกีดกันทางการค้าลดลงหรือยกเลิกไปนั้น ทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายของประชากร ความคิด และเงินตรา ทำให้ธุรกิจภายในภูมิภาคนี้สามารถเปิดดำเนินการหรือขยายการค้าดำเนินการได้ง่ายขึ้น ในขณะเดียวกัน ผู้นำธุรกิจยังหวังว่า ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะสามารถดึงดูดเงินลงทุนจากนักลงทุนต่างประเทศ ในฐานะที่อาเซียนตั้งอยู่ในศูนย์กลางของทวีปเอเชียเอง หลังจากมีการเปิดเสรีประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำนวนประชากรในภูมิภาคนี้จะมีจำนวน ๕๘๔ ล้านคน และทำให้มีจำนวนตำแหน่งงานที่เพิ่มขึ้นเช่นกัน

ในขณะที่มีการเติบโตทางเศรษฐกิจในภูมิภาค เราก็หวังว่าจะมีการรายรับและมาตรฐานความเป็นอยู่โดยทั่วไปเพิ่มขึ้นเช่นกัน ในการนี้ อาเซียนได้มีการสนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อช่วยลดความแตกต่างทางเศรษฐกิจระหว่างประชากรในประเทศสมาชิก โดยริเริ่มประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน เช่น ระบบการคุ้มครองทางสังคม เพื่อป้องกันประชากรที่อาศัยอยู่ในภูมิภาคนี้ ซึ่งจากการรวมตัวในครั้งนี้ ผลประโยชน์ที่เป็นรูปธรรมสามารถมองเห็นได้ในบางอุตสาหกรรม เช่น การเดินทางทางอากาศ มีการยกเลิกเขตน่านฟ้าของแต่ละประเทศสมาชิกและตกลงจะรักษาการเปิดน่านฟ้านี้ไว้ ดังนั้น จุดหมายปลายทางในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จึงมีการเพิ่มเที่ยวบินมากขึ้น ธุรกิจการค้าก็เช่นเดียวสามารถขนส่งสินค้าของตนได้ง่ายขึ้นตามไปด้วย (รูปแบบการทำพิธีการทางศุลกากรภายในภูมิภาค รูปแบบพิธีการทางศุลกากรนี้จะสามารถร่นเวลาการทำพิธีการทางศุลกากรลงถึงเท่าตัว ซึ่งโครงการนี้ได้ทดลองใช้แล้วในประเทศมาเลเซียและประเทศฟิลิปปินส์) จำนวนสายการบิน

ต้นทุนต่ำที่มีจำนวนเพิ่มขึ้น ทำให้ประชากรในอาเซียนสามารถเดินทางทางอากาศได้มากขึ้น ถึงแม้ว่าจะมีเงินน้อยก็ตาม และส่วนใหญ่การเดินทางของประชากรในเขตอาเซียนไม่จำเป็นต้องใช้วีซ่า (เอกสารตรวจลงตรา) ภายหลังจากที่ผู้นำของประเทศสมาชิกลงนามในข้อตกลงเมื่อ ๓ ปีที่แล้ว ผลจากการลงนามในข้อตกลง ทำให้สายการบินต้นทุนต่ำอย่างไทเกอร์ แอร์เวย์ แอร์ เอเชีย และเซบูแปซิฟิกส์ มีการเติบโตของธุรกิจอย่างรวดเร็ว และแต่ละสายการบินมีการเสนอราคาค่าโดยสารที่น่าสนใจมากขึ้น ซึ่งการที่ราคาค่าโดยสารถูกลงนี้ส่งผลโดยตรงต่อธุรกิจการท่องเที่ยว ทำให้ประชาชนในอาเซียนมีโอกาที่จะได้ทำความรู้จักประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของแต่ละประเทศสมาชิก ในปี ค.ศ. ๒๐๐๕ ประเทศในภูมิภาคอาเซียนมีนักท่องเที่ยวเดินทางมาเยือนกว่า ๒๓.๒ ล้านคน ซึ่งนักท่องเที่ยวเหล่านี้เดินทางมาจากประเทศสมาชิกอาเซียนนั่นเอง และมีจำนวนเพิ่มขึ้นเป็น ๒๘.๖ ล้านคนในปี ค.ศ. ๒๐๐๘

สำหรับธุรกิจเกี่ยวกับสุขภาพนั้น เมื่อความสะดวกสบายในการเดินทางทางอากาศได้เพิ่มจำนวนการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพอย่างมีนัยยะสำคัญ ทำให้คนจากประเทศอินโดนีเซียและประเทศฟิลิปปินส์สามารถเดินทางมารักษาตัวกับโรงพยาบาลที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะทางในโรงพยาบาลของประเทศสมาชิกอาเซียนด้วยกันได้ ตัวอย่างเช่น เพื่อนของป่าได้ทำการปลูกย่ำดับที่ประเทศสิงคโปร์ และเพื่อนของพ่อที่อาศัยอยู่ประเทศอินโดนีเซียได้ไปผ่าตัดหัวใจที่จังหวัดปทุม ประเทศมาเลเซีย หรือแม้กระทั่ง ผู้หญิงที่อยู่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่กำลังหาสถานที่ เพื่อทำศัลยกรรมพลาสติกต่างมุ่งหน้ามายังกรุงเทพมหานคร ประเทศไทย เป็นต้น

ในปัจจุบัน มีความร่วมมือระหว่างประเทศในเขตอาเซียนและผู้ให้บริการทางด้านสุขภาพ ทำให้มีการแข่งขันทางด้านราคาในการให้บริการทางการแพทย์เพิ่มมากขึ้น ทำให้ผู้รับบริการสามารถเข้าถึงบริการทางการแพทย์ได้มากขึ้น ตัวอย่างเช่น บริษัทยาในประเทศฟิลิปปินส์ ชื่อยูนิแลปสามารถขายยาชา ยาแก้ไอ และยาแก้หวัดราคาย่อมเยาได้ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เนื่องจากมีการร่วมทุนกับบริษัทอื่นๆ ในภูมิภาค ณ ขณะนี้ ประเทศสมาชิกในเขตอาเซียนได้พัฒนา ข้อตกลงยอมรับร่วมในคุณสมบัตินักวิชาชีพ สำหรับผู้มีอาชีพทางการแพทย์และสร้างมาตรฐานร่วมกันสำหรับอุปกรณ์ทางการแพทย์ นั่นหมายความว่า คุณภาพของการรักษาพยาบาลจะไม่ได้มีไว้สำหรับกลุ่มคนรวยที่สามารถเดินทางไปต่างประเทศเพื่อรับการรักษาอีกแล้ว

จากการที่ประเทศในเขตอาเซียนเข้าใกล้การเปิดประชาคมเศรษฐกิจ ชีวิตของประชาชนทั่วไปจะมีความเป็นอยู่ที่สุขสบายขึ้น มีสินค้าให้เลือกมากขึ้น การเดินทางที่รวดเร็วสามารถเข้าถึงได้ง่ายขึ้น การให้บริการทางการแพทย์ที่มีคุณภาพ สิ่งเหล่านี้จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตฉันไปแล้ว ถ้าอาเซียนสามารถนำพาสิ่งดีเหล่านี้สู่ประชาชนได้อย่างที่วางแผนไว้ ฉันมั่นใจว่า ผู้บริโภคจะมีความเป็นอยู่อย่างพระราชา

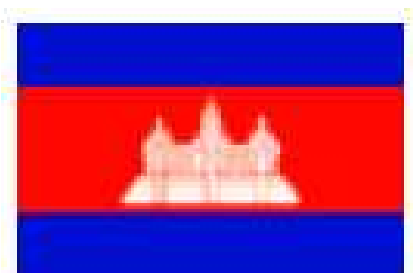
ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับประเทศในกลุ่มอาเซียน

บรูไน ดารุสซาลาม (Brunei Darussalam)

- ชื่อทางการ :** เนการา บรูไน ดารุสซาลาม (Negara Brunei Darussalam แปลว่า ดินแดนแห่งความสุข)
- ที่ตั้ง :** ทางตะวันตกเฉียงเหนือของเกาะบอร์เนียว (ละติจูดที่ ๕ เหนือเส้นศูนย์สูตร) แบ่งเป็นสี่เขต คือ เขต Brunei-Muara เขต Belait เขต Temburong และเขต Tutong
- พื้นที่ :** ๕,๗๖๕ ตารางกิโลเมตร โดยพื้นที่ร้อยละ ๗๐ เป็นป่าไม้เขตร้อน
- เมืองหลวง :** บันดาร์ เสรี เบกาวัน (Bandar Seri Begawan)
- ประชากร :** ๓๗๐,๐๐ คน (๒๕๔๘) ประกอบด้วย มาเลย์ (๖๖%) จีน (๑๑%) และอื่น ๆ (๒๓%) มีอัตราการเพิ่มของประชากรปีละ ๒ %
- ภูมิอากาศ :** อากาศโดยทั่วไปค่อนข้างร้อนชื้น มีปริมาณฝนตกค่อนข้างมาก อุณหภูมิเฉลี่ย ๒๘ องศาเซลเซียส
- ภาษา :** ภาษามาลาย (Malay หรือ Bahasa Melayu) เป็นภาษาราชการ รองลงมาเป็นภาษาอังกฤษและภาษาจีน
- ศาสนา :** ศาสนาประจำชาติ คือ ศาสนาอิสลาม (๖๗%) ศาสนาอื่น ๆ ได้แก่ ศาสนาพุทธ (๑๓%) ศาสนาคริสต์ (๑๐%) และฮินดู
- สกุลเงิน :** ดอลลาร์บรูไน (Brunei Dollar : BND)
- ระบอบการปกครอง :**
- สมบูรณาญาสิทธิราชย์ โดยมีสมเด็จพระราชาธิบดีฮัจญี ฮัสซานัลโบลเกียห์ มูอิซซัดดีน วัดเดาลาะห์ (His Majesty Sultan Haji Hassanal Bolkiah Mu'izzaddin Waddaulah) ทรงเป็นองค์พระประมุขของประเทศตั้งแต่วันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๑๐ รัฐธรรมนูญฉบับวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๒๗ กำหนดให้สมเด็จพระราชาธิบดีทรงเป็นอธิปัตย์ คือ เป็นทั้งประมุขและนายกรัฐมนตรี สมเด็จพระราชาธิบดีองค์ปัจจุบันยังทรงดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังด้วย และนายกรัฐมนตรีจะต้องเป็นชาวบรูไนฯ เชื้อสายมาเลย์โดยกำเนิด และจะต้องนับถือศาสนาอิสลามนิกายสุหนี่

กัมพูชา Cambodia

ชื่อทางการ : ราชอาณาจักรกัมพูชา (Kingdom of Cambodia)

ที่ตั้ง : กัมพูชาตั้งอยู่กลางภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีพรมแดนทิศเหนือติดกับประเทศไทย (จังหวัดอุบลราชธานี ศรีสะเกษ สุรินทร์ และบุรีรัมย์) และลาว (แขวง อັตตะปือและจำปาสัก) ทิศตะวันออกติด เวียดนาม (จังหวัดกอนทุม เปลกู ซาลาย ตี้กลัก ส่องแบ่ เตยนิน ลองอาน ด่งท๊าบ อันซาง และเกียงซาง) ทิศตะวันตกติดประเทศไทย (จังหวัดสระแก้ว จันทบุรี และตราด) และทิศใต้ติด อ่าวไทย

พื้นที่ : ขนาดกว้าง ๕๐๐ กิโลเมตร ยาว ๔๕๐ กิโลเมตร มีพื้นที่ทั้งหมด ๑๘๑,๐๓๕ ตารางกิโลเมตร หรือมีขนาดประมาณ ๑ ใน ๓ ของประเทศไทย เส้นเขตแดนโดยรอบประเทศยาวประมาณ ๒,๐๐๐ กิโลเมตร โดยมีเส้นเขตแดนติดต่อกับประเทศไทยยาว ๗๙๘ กิโลเมตร

เมืองหลวง : กรุงพนมเปญ (Phnom Penh)

ประชากร : ๑๔.๑ ล้านคน (ปี ๒๕๔๘) ประกอบด้วย ชาวเขมรร้อยละ ๙๔ ชาวจีนร้อยละ ๔ และอื่นๆ อีกร้อยละ ๒

ภูมิอากาศ : ร้อนชื้น มีฤดูฝนยาวนาน อุณหภูมิโดยเฉลี่ย ๒๐ - ๓๖ องศาเซลเซียส

ภาษา : ภาษาเขมรเป็นภาษาราชการ ส่วนภาษาที่ใช้โดยทั่วไป ได้แก่ อังกฤษ ฝรั่งเศส เวียดนาม จีน และไทย

ศาสนา : ศาสนาประจำชาติ คือ ศาสนาพุทธ นิกายเถรวาท (แยกเป็น ๒ นิกายย่อย คือ ธรรมยุตินิกายและมหานิกาย) และศาสนาอื่นๆ อาทิ ศาสนาอิสลามและศาสนาคริสต์

สกุลเงิน : เงินเรียล (Riel : KHR) อัตราแลกเปลี่ยน ๔,๐๐๐ เรียลเท่ากับ ๑ ดอลลาร์สหรัฐ หรือประมาณ ๑๐๐ เรียล เท่ากับ ๑ บาท

ระบอบการปกครอง : ประชาธิปไตยแบบรัฐสภา โดยมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขภายใต้รัฐธรรมนูญ พระมหากษัตริย์ คือ พระบาทสมเด็จพระบรมนาถนโรดม สีหมุนี (His Majesty Preah Bat Samdech Preah Boromneath Norodom Sihamoni) เสด็จขึ้นครองราชย์เมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๗ นายกรัฐมนตรี คือ สมเด็จฮุน เซน (Samdech Hun Sen)

อินโดนีเซีย (Indonesia)

ชื่อทางการ : สาธารณรัฐอินโดนีเซีย (Republic of Indonesia)

ที่ตั้ง : อยู่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยตั้งอยู่บนเส้นทางเชื่อมต่อระหว่างมหาสมุทรแปซิฟิกกับมหาสมุทรอินเดีย และเป็นสะพานเชื่อมระหว่างทวีปเอเชียกับออสเตรเลีย ทำให้อินโดนีเซียสามารถควบคุมเส้นทางการติดต่อระหว่างมหาสมุทรทั้งสอง ผ่านช่องแคบที่สำคัญต่างๆ เช่น ช่องแคบมะละกา ช่องแคบซุนดา และช่องแคบลีอมบอก **พื้นที่ :** ๑,๘๙๐,๗๕๔ ตารางกิโลเมตร เป็นประเทศหมู่เกาะที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก ประกอบด้วยเกาะใหญ่น้อย กว่า ๑๗,๕๐๘ เกาะ รวมอยู่ในพื้นที่ ๔ ส่วน คือ หมู่เกาะซุนดาใหญ่ หมู่เกาะซุนดาน้อย หมู่เกาะมาลุกู หรือ หมู่เกาะเครื่องเทศ

อีเรียนจายา อยู่ทางทิศตะวันตกของปาปัวนิวกินี

เมืองหลวง : จาการ์ตา (Jakarta)

ประชากร : ประมาณ ๒๒๐ ล้านคน ประกอบด้วย ชนพื้นเมืองหลากหลายกลุ่ม ซึ่งพูดภาษาต่างกันกว่า ๕๘๓ ภาษา ร้อยละ ๖๑ อาศัยอยู่บนเกาะชวา

ภูมิอากาศ : มีอากาศร้อนชื้นแบบศูนย์สูตร ประกอบด้วย ๒ ฤดู คือ ฤดูแล้ง (พฤษภาคม-ตุลาคม) และ ฤดูฝน (พฤศจิกายน-เมษายน)

ภาษา : ภาษาราชการและภาษาประจำชาติ ได้แก่ ภาษาอินโดนีเซีย หรือ Bahasa Indonesia

ศาสนา : ชาวอินโดนีเซียร้อยละ ๘๗ นับถือศาสนาอิสลาม ร้อยละ ๖ นับถือศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ ร้อยละ ๓.๕ นับถือศาสนาคริสต์นิกายแคทอลิก ร้อยละ ๑.๘ นับถือศาสนาฮินดู และร้อยละ ๑.๓ นับถือ ศาสนาพุทธ ๔

สกุลเงิน : รูเปียห์ (Rupiah : IDR) อัตราแลกเปลี่ยนประมาณ (ซื้อ) ๒.๘๗ บาท/๑,๐๐๐ รูเปียห์ (ขาย) ๓.๓๒ บาท / ๑,๐๐๐ รูเปียห์ (มกราคม ๒๕๕๒)

ระบอบการปกครอง : ประชาธิปไตย ที่มีประธานาธิบดีเป็นประมุข และหัวหน้าฝ่ายบริหารประธานาธิบดี คือ ดร.ซูซีโล บัมบัง ยูโตโยโน (Susilo Bambang Yudhoyono) (ตุลาคม ๒๕๔๗

ลาว (Laos)

ชื่อทางการ : สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (The Lao People's Democratic Republic)

ที่ตั้ง : เป็นประเทศที่ไม่มีทางออกสู่ทะเล มีพรมแดนติดจีนและพม่าทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ติดต่อกับเวียดนามทางทิศตะวันออก ติดต่อกับกัมพูชาทางทิศใต้ และติดต่อกับประเทศไทยทางทิศตะวันตก
พื้นที่ : ๒๓๖,๘๐๐ ตารางกิโลเมตร (ประมาณครึ่งหนึ่งของประเทศไทย) แบ่งเป็น ๑๖ แขวง และ ๑ เขตปกครองพิเศษ (นครหลวงเวียงจันทน์)

เมืองหลวง : นครเวียงจันทน์ (Vientiane)

ประชากร : ๕.๖ ล้านคน (ปี ๒๕๔๘) ประกอบด้วย ลาวลุ่มร้อยละ ๖๘ ลาวเทิงร้อยละ ๒๒ ลาวสูงร้อยละ ๙ รวมประมาณ ๖๘ ชนเผ่า

ภูมิอากาศ : อุณหภูมิเฉลี่ย ๒๙-๓๓ องศา ต่ำสุด ๑๐ องศา ปริมาณฝนตกเฉลี่ย ๑,๗๑๕ มม.ต่อปี ความชื้น ๗๐-๘๐ %

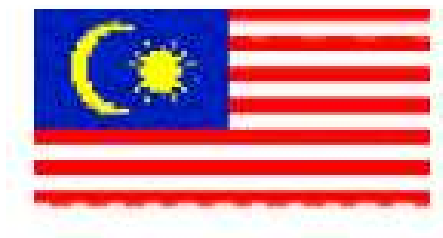
ภาษา : ภาษาลาวเป็นภาษาราชการ

ศาสนา : ร้อยละ ๗๕ นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ ๑๖-๑๗ นับถือผี ที่เหลือนับถือศาสนาคริสต์ (ประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ คน) และอิสลาม (ประมาณ ๓๐๐ คน)

สกุลเงิน : กีบ (Kip) อัตราแลกเปลี่ยน ๑ บาท : ๒๗๖ กีบ (พฤษภาคม ๒๕๕๑)

ระบอบการปกครอง : ระบบการปกครองแบบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ (ทางการลาวใช้คำว่า ระบอบประชาธิปไตยประชาชน) โดยพรรคการเมืองเดียวเป็นองค์กรชั้นนำประเทศ คือพรรคประชาชนปฏิวัติลาว มีอำนาจสูงสุดตั้งแต่ลาวเริ่มปกครองในระบอบสังคมนิยม เมื่อ ๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ ประมุข-ประธานประเทศ (ในภาษาลาว หมายถึง ตำแหน่งประธานาธิบดี) คือ พลโท จูมมะลี ไซยะสอน (๘ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๙) หัวหน้ารัฐบาล-นายกรัฐมนตรี คือ นายบัวสอน บุบผาวัน (๘ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๙)

มาเลเซีย (Malaysia)

ชื่อทางการ : มาเลเซีย (Malaysia)

ที่ตั้ง : ตั้งอยู่ในเขตเส้นศูนย์สูตร ประกอบด้วยดินแดนสองส่วน โดยมีทะเลจีนใต้กั้น ส่วนแรกคือ มาเลเซียตะวันตก ตั้งอยู่บนคาบสมุทรมาลายู มีพรมแดนทิศเหนือติดประเทศไทย และทิศใต้ติดกับ สิงคโปร์ ประกอบด้วย ๑๑ รัฐ คือ ปะหัง สลังงอร์ เนกรีเซมบิลัน มะละกา ยะโฮร์ เประ กลันตัน ตรัง กานู ปีนัง เกดะห์ และปะลิส ส่วนที่สองคือ มาเลเซียตะวันออก ตั้งอยู่ทางเหนือของเกาะบอร์เนียว (กาลิมันตัน) มีพรมแดนทิศใต้ติดอินโดนีเซีย และมีพรมแดนล้อมรอบประเทศบรูไน ประกอบด้วย ๒ รัฐ คือ ซาบাহ์ และซาราวัก นอกจากนี้ยังมีเขตการปกครองภายใต้สหพันธรัฐอีก ๓ เขต คือ กรุง กัวลาลัมเปอร์ (เมืองหลวง) เมืองปุตราจายา (เมืองราชการ) และเกาะลาบวน

พื้นที่ : ๓๓๐,๒๕๗ ตารางกิโลเมตร

เมืองหลวง : กรุงกัวลาลัมเปอร์ (Kuala Lumpur)

ประชากร : ๒๖.๒๔ ล้านคน (ปี ๒๕๔๙) ประกอบด้วย ชาวมาเลย์กว่า ๔๐% ที่เหลืออีกกว่า ๓๓% เป็นชาวจีน อีก ๑๐% เป็นชาวอินเดีย อีก ๑๐% เป็นชนพื้นเมืองบนเกาะบอร์เนียว อีก ๕% เป็นชาวไทย และอื่นๆ ๒%

ภูมิอากาศ : ร้อนชื้น อุณหภูมิเฉลี่ย ๒๘ องศาเซลเซียส

ภาษา : มาเลย์ (Bahasa Malaysia เป็นภาษาราชการ) อังกฤษ จีน ทมิฬ

ศาสนา : อิสลาม (ศาสนาประจำชาติ ร้อยละ ๖๐.๔) พุทธ (ร้อยละ ๑๙.๒) คริสต์ (ร้อยละ ๑๑.๖) ฮินดู (ร้อยละ ๖.๓) อื่น ๆ (ร้อยละ ๒.๕)

สกุลเงิน : ริงกิตมาเลเซีย (Malaysian Ringgit : MYR) อัตราแลกเปลี่ยนประมาณ (ซื้อ) ๙.๒๕ บาท/๑ ริงกิต (ขาย) ๑๐ บาท/๑ ริงกิต (มกราคม ๒๕๕๒)

ระบอบการปกครอง : ประชาธิปไตยในระบบรัฐสภา (Parliamentary Democracy) ประมุขคือ สมเด็จพระราชาธิบดีสุลต่าน มีซาน ไชนัล อาบิติน (พระนามเต็ม: อัล วาติกูร์ บิลลาห์ ตวนกู มีซาน ไชนัล อาบิติน อิบนิ อัลมาร์ฮูม สุลต่าน มาห์มัด อัล มัคตาฟี บิลลาห์ ซาห์ จากรัฐตรังกานู ทรงเป็น สมเด็จพระราชาธิบดีองค์ที่ ๑๓ ของมาเลเซีย (ตั้งแต่วันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๙) นายกรัฐมนตรี คือ ดาโต๊ะ ชรี อับดุลลาห์ บิน ฮาจิ อาหมัด บาดาวี (Dato' Seri Abdullah bin Haji Ahmad Badawi

พม่า (Myanmar)

ชื่อทางการ : สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์ : Republic of the Union of the Myanmar

ที่ตั้ง : ตั้งอยู่ที่ละติจูดที่ ๒๘ องศา ๓๐ ลิปดา ถึง ๑๐ องศา ๒๐ ลิปดาเหนือ ภูมิประเทศตั้งอยู่ตามแนวอ่าวเบงกอลและทะเลอันดามันทำให้มีชายฝั่งทะเลยาวถึง ๒,๐๐๐ ไมล์ ทางตะวันออกเฉียงเหนือติดกับทิเบตและจีน ทางตะวันออกติดกับลาว ทางตะวันออกเฉียงใต้ติดกับไทย ทางตะวันตกเฉียงเหนือติดกับบังคลาเทศและอินเดีย ทางตะวันตกเฉียงใต้และทางใต้ติดกับทะเลอันดามันและอ่าวเบงกอล

พื้นที่ : ๖๗๖,๕๗๗ ตารางกิโลเมตร (ประมาณ ๑.๓ เท่าของไทย)

เมืองหลวง : เนปิดอร์

ประชากร : ประมาณ ๕๖ ล้านคน (พ.ศ.๒๕๔๘) มีเผ่าพันธุ์ ๑๓๕ เผ่าพันธุ์ ประกอบด้วย เชื้อชาติหลัก ๆ ๘ กลุ่ม คือ พม่า (ร้อยละ ๖๘) ไทยใหญ่ (ร้อยละ ๘) กะเหรี่ยง (ร้อยละ ๗) ยะไข่ (ร้อยละ ๔) จีน (ร้อยละ ๓) มอญ (ร้อยละ ๒) อินเดีย (ร้อยละ ๒)

ภูมิอากาศ : สภาพภูมิอากาศส่วนใหญ่ในบริเวณที่เป็นเทือกเขาสูงทางตอนกลางและตอนเหนือของประเทศจะมีอากาศแห้งและร้อนมากในฤดูร้อน ส่วนในฤดูหนาวอากาศจะเย็นมาก ตามชายฝั่งทะเลและบริเวณที่ราบลุ่มแม่น้ำจะแปรปรวนในช่วงเปลี่ยนฤดู เพราะได้รับอิทธิพลของพายุดีเปรสชันเสมอ ทำให้บริเวณนี้มีฝนตกชุกหนาแน่นมากกว่าตอนกลางหรือตอนบนของประเทศที่เป็นเขตเงาฝน

ภาษา : ภาษาพม่าเป็นภาษาราชการ

ศาสนา : ศาสนาพุทธ (พม่าบัญญัติให้ศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติใน พ.ศ. ๒๕๑๗) ร้อยละ ๙๐ ศาสนาคริสต์ร้อยละ ๕ ศาสนาอิสลามร้อยละ ๓.๘ ศาสนาฮินดูร้อยละ ๐.๐๕

สกุลเงิน : จี๊ต (Kyat : MMK) อัตราแลกเปลี่ยนประมาณ ๒๕ จี๊ตต่อ ๑ บาท หรือประมาณ ๑,๓๐๐ จี๊ตต่อ ๑ ดอลลาร์สหรัฐ (มิถุนายน ๒๕๔๙)

ระบอบการปกครอง : ระบอบประชาธิปไตย โดยมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขภายใต้รัฐธรรมนูญ และมีนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้ารัฐบาล

ฟิลิปปินส์ (Philippines)

ชื่อทางการ : สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ (Republic of the Philippines)

ที่ตั้ง : เป็นประเทศหมู่เกาะที่ประกอบด้วยเกาะจำนวนทั้งสิ้น ๗,๑๐๗ เกาะ ตั้งอยู่ในมหาสมุทรแปซิฟิก ห่างจากเอเชียแผ่นดินใหญ่ทางตะวันออกเฉียงใต้ ประมาณ ๑๐๐ กม. และมีลักษณะพิเศษคือ เป็นประเทศเพียงหนึ่งเดียวที่มีพรมแดนทางทะเลที่ติดต่อกันยาวมากที่สุดในโลก ทิศตะวันตกและทิศเหนือติดกับทะเลจีนใต้ ทิศตะวันออกและทิศใต้ติดกับมหาสมุทรแปซิฟิก อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ ประมาณ ๑,๘๐๐ กิโลเมตร

พื้นที่ : ๒๙๘,๑๗๐ ตาราง กิโลเมตร (ประมาณ ๓ ใน ๕ ของประเทศไทย)

เมืองหลวง : กรุงมะนิลา (Manila)

ประชากร : ๘๘.๗ ล้านคน (พ.ศ.๒๕๕๐)

ภูมิอากาศ : มรสุมเขตร้อน ได้รับความชุ่มชื้นจากลมมรสุมทั้ง ๒ ฤดู ได้รับฝนจากลมพายุไต้ฝุ่น และดีเปรสชัน บริเวณที่ฝนตกมากที่สุด คือ เมืองบาเกียว เป็นเมืองที่ฝนตกมากที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ภาษา : มีการใช้ภาษามากกว่า ๑๗๐ ภาษา โดยส่วนมากเกือบทั้งหมดนั้นเป็นตระกูลภาษาย่อยมาลาโย-โปลินีเซียนตะวันตก แต่ในปี พ.ศ. ๒๕๓๐ รัฐธรรมนูญได้ระบุให้ภาษาฟิลิปปิโน (Filipino) และภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ที่ใช้กันมากในประเทศฟิลิปปินส์มีทั้งหมด ๘ ภาษา ได้แก่ ภาษาสเปน ภาษาจีนฮกเกี้ยน ภาษาจีนแต้จิ๋ว ภาษาอินโดนีเซีย ภาษาซินด์ ภาษาปัญจาบ ภาษาเกาหลี และภาษาอาหรับ โดยฟิลิปปินส์นั้น มีภาษาประจำชาติคือ ภาษาตากาล็อก

ศาสนา : ร้อยละ ๙๒ ของชาวฟิลิปปินส์ทั้งหมดนับถือศาสนาคริสต์ โดยร้อยละ ๘๓ นับถือนิกายโรมันคาทอลิก และร้อยละ ๙ เป็นนิกายโปรเตสแตนต์ มุสลิมร้อยละ ๕ พุทธและอื่น ๆ ร้อยละ ๓

สกุลเงิน : เปโซ (Peso : PHP) อัตราแลกเปลี่ยนประมาณ (ซื้อ) ๐.๗๒ บาท/ ๑ เปโซ (ขาย) ๐.๗๕ บาท/ ๑ เปโซ (มกราคม ๒๕๕๒)

ระบอบการปกครอง : ประชาธิปไตยแบบประธานาธิบดีเป็นประมุขและหัวหน้าฝ่ายบริหาร (วาระ ๖ ปี) ประธานาธิบดีคนปัจจุบัน คือ นางกลอเรีย มาคาปากัล อาร์โรโย (Gloria Macapagal Arroyo)

สิงคโปร์ (Singapore)

ชื่อทางการ : สาธารณรัฐสิงคโปร์ (Republic of Singapore)

ที่ตั้ง : เป็นนครรัฐ ที่ตั้งอยู่บนเกาะในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่ละติจูด ๑°๑๗'๓๕" เหนือ ลองจิจูด ๑๐๓°๕๑'๒๐" ตะวันออก ตั้งอยู่ทางใต้สุดของคาบสมุทรมลายู อยู่ทางใต้ของรัฐยะโฮร์ของประเทศมาเลเซีย และอยู่ทางเหนือของเกาะรีเยาของประเทศอินโดนีเซีย

พื้นที่ : ประกอบด้วยเกาะสิงคโปร์และเกาะใหญ่น้อยบริเวณใกล้เคียง ๖๓ เกาะ มีพื้นที่ รวมทั้งสิ้น ๖๙๗ ตารางกิโลเมตร (ประมาณเกาะภูเก็ต) เกาะสิงคโปร์เป็นเกาะที่มีขนาดใหญ่ที่สุดมีความยาวจากทิศตะวันตกไปตะวันออกประมาณ ๔๒ กิโลเมตร และความกว้างจากทิศเหนือไปยังทิศใต้ประมาณ ๒๓ กิโลเมตร

เมืองหลวง : สิงคโปร์

ประชากร : ๕.๓๕ ล้านคน (พ.ศ.๒๕๕๘) ประกอบด้วยชาวจีน ๗๖.๕% ชาวมาเลย์ ๑๓.๘% ชาวอินเดีย ๘.๑% และอื่น ๆ ๑.๖%

ภูมิอากาศ : ร้อนชื้น มีฝนตกตลอดปี อุณหภูมิเฉลี่ย ๒๖.๘ องศาเซลเซียส

ภาษา : ภาษาทางการ คือ ภาษามลายู (ภาษาประจำชาติ) จีนกลาง (แมนดาริน) ทมิฬ และอังกฤษ สิงคโปร์ส่งเสริมให้ประชาชนพูด ๒ ภาษา โดยเฉพาะจีนกลาง ในขณะที่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ในการติดต่อกันและในชีวิตประจำวัน

ศาสนา : พุทธ ๔๒.๕% อิสลาม ๑๔.๙% คริสต์ ๑๔.๕% ฮินดู ๔% ไม่นับถือศาสนา ๒๕%

สกุลเงิน : ดอลลาร์สิงคโปร์ (Singapore Dollar : SGD) อัตราแลกเปลี่ยน (ซื้อ) ๒๓ บาท/ ๑ ดอลลาร์สิงคโปร์ (ขาย) ๒๓.๕ บาท/ ๑ ดอลลาร์สิงคโปร์ (มกราคม ๒๕๕๒)

ระบอบการปกครอง : สาธารณรัฐ (ประชาธิปไตยแบบรัฐสภา มีสภาเดียว) โดยมีประธานาธิบดีเป็นประมุข และนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้าฝ่ายบริหาร ประธานาธิบดี คือ นายเอส อาร์ นาธาน (S R Nathan) (ดำรงตำแหน่งสองสมัยตั้งแต่ ๑ กันยายน ๒๕๔๒) นายกรัฐมนตรี คือ นายลี เซียน ลุง (Lee Hsien Loong) (๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๗)

ประเทศไทย (Thailand)

ชื่อทางการ : ราชอาณาจักรไทย (Kingdom of Thailand)

ที่ตั้ง : ตั้งอยู่บนคาบสมุทรอินโดจีน ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีพรมแดนทางทิศตะวันออกติดประเทศลาวและประเทศกัมพูชา ทิศใต้ติดอ่าวไทยและประเทศมาเลเซีย ทิศตะวันตกติดทะเลอันดามันและประเทศพม่า และทิศเหนือติดกับประเทศพม่าและประเทศลาว โดยมีแม่น้ำโขงกั้นเป็นบางช่วง

พื้นที่ : ๕๑๓,๑๑๕.๐๒ ตารางกิโลเมตร

เมืองหลวง : กรุงเทพมหานคร (Bangkok)

ประชากร : ๖๔.๗ ล้านคน (๒๕๕๑)

ภูมิอากาศ : เป็นแบบเขตร้อน อากาศร้อนที่สุดในเดือนเมษายนถึงพฤษภาคมเป็นฤดูร้อน โดยจะมีฝนตกและเมฆมากจากลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ในช่วงกลางเดือนพฤษภาคมถึงเดือนตุลาคมเป็นฤดูฝน ส่วนในเดือนพฤศจิกายนถึงกลางเดือนมีนาคม อากาศแห้งและหนาวเย็นจากลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือเป็นฤดูหนาว ยกเว้นภาคใต้ที่มีอากาศร้อนชื้นตลอดทั้งปีจึงมีแค่สองฤดูคือฤดูร้อนกับฤดูฝน

ภาษา : ภาษาไทยเป็นภาษาราชการ

ศาสนา : ประมาณร้อยละ ๙๕ ของประชากรไทยนับถือศาสนาพุทธนิกายเถรวาท ซึ่งเป็นศาสนาประจำชาติโดยพลตินัย แม้ว่าจะยังจะไม่มีการบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยก็ตาม ศาสนาอิสลามประมาณร้อยละ ๔ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวไทยทางภาคใต้ตอนล่าง ศาสนาคริสต์และศาสนาอื่นประมาณร้อยละ ๑

สกุลเงิน : บาท (Baht : THB)

ระบอบการปกครอง : ระบอบประชาธิปไตยแบบรัฐสภา อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข พระมหากษัตริย์ คือ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช สยามินทราธิราช บรมนาถบพิตร (His Majesty King Bhumibol Adulyadej)

เวียดนาม (Vietnam)

ชื่อทางการ : สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (Socialist Republic of Vietnam)

ที่ตั้ง : เป็นประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีพรมแดนติดกับประเทศจีน ทางทิศเหนือ ประเทศลาว และประเทศกัมพูชา ทางทิศตะวันตก และอ่าวตังเกี๋ย ทะเลจีนใต้ ทางทิศตะวันออก

พื้นที่ : ๓๓๑,๖๘๙ ตารางกิโลเมตร (๐.๖๔๕ เท่าของประเทศไทย)

เมืองหลวง : กรุงฮานอย (Hanoi)

ประชากร : ประมาณ ๘๖.๑ ล้านคน (กรกฎาคม ๒๕๕๑) เป็น เวียดนาม ๘๐% เขมร ๑๐ % (บริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขงทางตอนใต้ของประเทศ) ตาย ๑.๙% ไท ๑.๗๔% เหมื่อง ๑.๔๙% ฮั่ว(จีน) ๑.๑๓% ญุง ๑.๑๒% มั่ง ๑.๐๓%

ภูมิอากาศ : เป็นแบบมรสุมเขตร้อน ชายฝั่งทะเลด้านตะวันออกเปิดโล่งรับลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือที่พัดผ่านทะเลจีนใต้ ทำให้มีโอกาสรับลมมรสุมและพายุหมุนเขตร้อน จึงมีฝนตกชุกในฤดูหนาว สามารถปลูกข้าวได้ปีละ ๒ ครั้ง (ฝนตกตลอดปี ได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ) เป็นประเทศที่มีความชื้นประมาณ ๘๔ % ตลอดปี มีปริมาณฝน จาก ๑๒๐ ถึง ๓๐๐ เซนติเมตร (๔๗ ถึง ๑๑๘ นิ้ว) และมีอุณหภูมิเฉลี่ยตั้งแต่ ๕°C (๔๑°F) ถึง ๓๗°C (๙๙°F)

ภาษา : ภาษาเวียดนาม (Vietnamese) เป็นภาษาราชการ ซึ่งเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๖๓ วงการวิชาการเวียดนามได้ลงประชามติที่จะใช้ตัวอักษรโรมัน (quoc ngu) แทนตัวอักษรจีน (Chu Nom) ในการเขียนภาษาเวียดนาม

ศาสนา : ส่วนใหญ่ชาวเวียดนามนับถือศาสนาพุทธ นิกายมหายานสูงถึงร้อยละ ๗๐ ของจำนวนประชากร ร้อยละ ๑๕ นับถือศาสนาคริสต์ ที่เหลือนับถือลัทธิขงจื้อ อิสลาม

สกุลเงิน : ดอง (Dong : VND) อัตราแลกเปลี่ยนประมาณ ๔๖๑ ดอง/ ๑ บาท (มกราคม ๒๕๕๐)

ระบอบการปกครอง : ระบอบสังคมนิยม โดยพรรคคอมมิวนิสต์เป็นพรรคการเมืองเดียว ประมุข-ประธานาธิบดี คือ นายเหงียน มินห์ เจี๊ยต (Nguyen Minh Triet) (๒๗ มิถุนายน ๒๕๔๙) หัวหน้ารัฐบาล-นายกรัฐมนตรี คือ นายเหงียน ถัน ดุง (Nguyen Tan Dung) เลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์ คือ นายห่ง ดึ๊ก หมั่น (Nong Duc Manh)

เนการาบรูไนดารุสซาลาม : Negara Brunei

Darussalam

การปกครอง : สมบูรณาญาสิทธิราชย์

ประมุข : สมเด็จพระราชาธิบดีฮัจญี ฮัสซานัล โบลเกียห์

มุอิชซัดดิน วัดเดาเลาะห์

เมืองหลวง : บันดาร์เสรีเบกาวัน

ภาษาราชการ : ภาษามลายู, ภาษาอาหรับ

หน่วยเงินตรา : บรูไนดอลลาร์

ราชอาณาจักรกัมพูชา : Kingdom of Cambodia

การปกครอง : ระบอบประชาธิปไตย

ประมุข : พระบาทสมเด็จพระบรมนาถนโรดม สีหมุนี

เมืองหลวง : กรุงพนมเปญ

ภาษาราชการ : ภาษาเขมร

หน่วยเงินตรา : เรียล

สาธารณรัฐอินโดนีเซีย : Republic of Indonesia

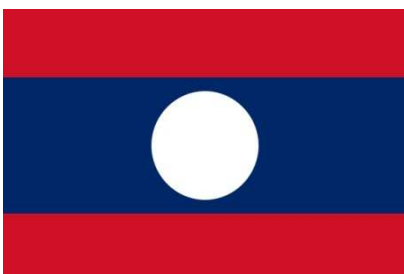
การปกครอง : ระบอบสาธารณรัฐแบบประชาธิปไตย

ประมุข : พลโทซูฮิโลบัมบัง ยูโตโยโน

เมืองหลวง : กรุงจาการ์ตา

ภาษาราชการ : ภาษาบาหลีฮาซา, ภาษาอินโดนีเซีย

หน่วยเงินตรา : รูเปียห์

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว : The Lao People's Democratic Republic

การปกครอง : ระบอบสังคมนิยม

ประมุข : พลโทจุมมะลี ไซยะสอน

เมืองหลวง : นครหลวงเวียงจันทน์

ภาษาราชการ : ภาษาลาว

หน่วยเงินตรา : กีบ

มาเลเซีย : Malaysia

การปกครอง : สหพันธรัฐโดยมีสมเด็จพระราชาธิบดีเป็น
ประมุข

ประมุข : สมเด็จพระราชาธิบดีสุลต่านตวนกูอับดุล ฮาลิม
มูอ็ซซอม ซาร์

เมืองหลวง : กรุงกัวลาลัมเปอร์

ภาษาราชการ : ภาษามลายู

หน่วยเงินตรา : ริงกิต

สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์ : Republic of the Union of the Myanmar

การปกครอง : ระบบประธานาธิบดี

ประมุข : พลเอกเต็ง เส่ง

เมืองหลวง : นครเนปิดอร์

ภาษาราชการ : ภาษาพม่า

หน่วยเงินตรา : จ๊ิต

สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ : Republic of the Philippine

การปกครอง : สาธารณรัฐเดี่ยวระบบประธานาธิบดี

ประมุข : เบนิกโน อากีโน ที่ ๓

เมืองหลวง : กรุงมะนิลา

ภาษาราชการ : ภาษาตากาล็อก, ภาษาอังกฤษ

หน่วยเงินตรา : เปโซ

สาธารณรัฐสิงคโปร์ : Republic of Singapore

การปกครอง : ระบบสาธารณรัฐแบบรัฐสภาที่มีประธานาธิบดี
เป็นประมุข

ประมุข : โทนี ตัน เค็ง ยัม

เมืองหลวง : สิงคโปร์

ภาษาราชการ : ภาษาอังกฤษ, ภาษาจีนกลาง, ภาษามลายู,
ภาษาทมิฬ

หน่วยเงินตรา : ดอลลาร์สิงคโปร์

ราชอาณาจักรไทย : Kingdom of Thailand

การปกครอง : ระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์
เป็นประมุข

ประมุข : พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

เมืองหลวง : กรุงเทพมหานคร

ภาษาราชการ : ภาษาไทย

หน่วยเงินตรา : บาท

สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม : Socialist Republic of Vietnam

การปกครอง : ระบอบสังคมนิยมเวียดนาม

ประมุข : เหือง เติน ซาง

เมืองหลวง : กรุงฮานอย

ภาษาราชการ : ภาษาเวียดนาม

หน่วยเงินตรา : ด่อง

แหล่งท่องเที่ยวและสถานที่สำคัญในประเทศสมาชิกอาเซียน

๑. สถานที่ท่องเที่ยวประเทศพม่า

๑. เมืองย่างกุ้ง	๘. พระเจดีย์สุเล (Sule Pagoda)
๒. พระเจดีย์โบตตะตอง	๙. พระพุทธรูปไสยาสน์เซาตาจี
๓. พระเจดีย์ชเวชิกอง)	๑๐. วัดพระหินขาว
๔. วัดถ้ำจันสีหธา	๑๑. วัดทีโลมินโล
๕. พระเจดีย์มิงกาลา	๑๒. วัดมหากันดายงค์
๖. วัดกุโสดอ	๑๓. วัดชเวนนัดอ
๗. วัดอะตุมชาติตลาดเซโจ	

๒. สถานที่ท่องเที่ยวประเทศลาว

๑. วัดเชียงทอง	๗. วัดแสนสุขาราม
๒. วัดใหม่สุวรรณภูมาราม	๘. พระราชวังหลวงพระบาง
๓. วัดวิชุนราช	๙. ตลาดมั่ง
๔. นครเวียงจันทน์	๑๐. หอพระแก้ว

๕. วัดสี่สະເກດ	๑๑. ประตู่ชัย
๖. ศาลเจ้าสุทศศรี	๑๒. จำปาศักดิ์

๓. สถานที่ท่องเที่ยวประเทศกัมพูชา

๑. กรุงพนมเปญ	๗. เสียมเรียบ	๑๓. โศปุระ
๒. นครวัด	๘. นครธม	๑๔. ปราสาทบาปวน
๓. ปราสาทบายอน	๙. ลานช้าง	๑๕. ปราสาทแก้ว
๔. ปราสาทพนมบาแคง	๑๐. ปราสาทตาพรหม	๑๖. พระราชวังหลวง
๕. บันทายสรี	๑๑. พนมกุเลน	
๖. พระเจดีย์เงิน	๑๒. พระเจดีย์เงิน	

๔. สถานที่ท่องเที่ยวประเทศเวียดนาม

๑. ดานัง	๙. ถ้ำฟองยา
๒. ฮาป้า	๑๐. ลาวไก
๓. ประตู่เฮียนยาน	๑๑. เตียนเบียนฟู
๔. อุทยานแห่งชาติฟง งา-เค บัง	๑๒. เมืองเว้
๕. พิพิธภัณฑ์โฮจิมินห์	๑๓. นครโฮจิมินห์ หรือ โฮจิมินห์ซิตี้
๖. ฮานอย	๑๔. ถ้ำเทียนซอน
๗. หุ่นกระบอกน้ำ	๑๕. เมืองฮอยอัน
๘. อ่าวฮาลอง	

๕. สถานที่ท่องเที่ยวประเทศมาเลเซีย

๑. กรุงกัวลาลัมเปอร์	๖. เมืองใหม่ปุตราจาย่า
๒. เขา St. Paul Hill	๗. ป้อม A Famosa
๓. คาเมรอนไฮแลนด์	๘. ย่าน DataranMerdeka
๔. ลานน้ำพุ St.Mary Church	๙. มะละกา
๕. วัดเขาเต่า	๑๐. เกาะลังกาวิ

๖. สถานที่ท่องเที่ยวประเทศสิงคโปร์

ท่าเรือคลาร์ก (Clarke Quay)

เป็นที่หนึ่งที่รู้จักกันดีในสิงคโปร์, ถ้าคุณยังไม่เคยได้สัมผัสกับบรรยากาศของ Clarke Quay ถือว่าคุณยังไม่ได้มาถึง พื้นที่ที่มีแต่ความสนุก ผสมผสานกันระหว่างของร้านค้าที่เรียบง่ายสบายๆ และร้านขายกาแฟข้างๆ แม่น้ำของสิงคโปร์จากปี ๑๙๗๗ จนถึง ๑๙๘๗ เป็นมรดกวัฒนธรรมในตอนกลางวัน และเป็นสถานบันเทิง

สิงคโปร์ ไชน่าทาวน์ (Singapore Chinatown)

Chinatown เป็นแหล่งบ่มเพาะทางวัฒนธรรมของคนจีนในสิงคโปร์ เริ่มตั้งแต่คนจีนเดินทางมาด้วยเรือเล็กๆ เก่าๆ ของพวกเขาเพื่อเข้ามาเทียบท่าในปี ๑๘๒๐ เยี่ยมชมย่าน Chinatown เพื่อร่วมแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมแบบองค์รวมและเรียนรู้เกี่ยวกับกลุ่มชาติพันธุ์ที่ใหญ่ที่สุดของสิงคโปร์ที่แสดงออกมาในงานสถาปัตยกรรม

พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติสิงคโปร์ (National Museum of Singapore)

เราได้เรียนรู้ประวัติศาสตร์เมื่อ ๑๙๑ ปีก่อนมีเพียงวัฒนธรรมเดียวประเทศเดียว ซึ่ง the National Museum of Singapore แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของ Singapore จากหมู่บ้านชาวประมงเล็กๆ จนกลายเป็นเมืองใหญ่แสนศิวิไลซ์ในวันนี้ ตั้งอยู่ใจกลางเมือง ณ ๙๓ ถนน Stamford Road

สวนพฤกษศาสตร์สิงคโปร์ (Botanical Garden)

การตกแต่งสวนด้วยความใส่ใจของ the Singapore Botanic Gardens เป็นเหมือนสวนที่มีชีวิต เป็นปอดของเมืองสิงคโปร์ เปรียบได้กับการทำสวนในเมืองใหญ่ ทะเลสาบทั้ง ๓ แห่งและพื้นที่เปิดของสวนครบครันด้วย ส่วนการประดับประดาด้วยกล้วยไม้ และมีสวนป่าฝนเพียงไม่กี่แห่งในเมืองใน the Eastern Hemisphere

ลิตเติล อินเดีย สิงคโปร์ (Little India Singapore)

Little India บ่งบอกได้ถึงคนอินเดียที่เข้ามาตั้งถิ่นฐานใน Singapore, เป็นพื้นที่ทางการค้าที่คึกคักมากก่อนมีห้าง การซื้อขายปลุ่สัตว์, เสื้อผ้า, อุปกรณ์ทอง เงิน, เครื่องเทศ และน้ำหอม ยังคงหลงเหลือกลิ่นไอของคนอินเดียโบราณอยู่ย้านี้ ถ้าคุณเดินเข้าไปใน Little India, แน่ใจว่าคุณจะได้เห็นถึงบรรยากาศของถนน

รีสอร์ท เวิลด์ เซ็นโตซ่า (Resorts World Sentosa)

Resorts World Sentosa เป็นสถานที่ท่องเที่ยวของสิงคโปร์ที่สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้จำนวนไม่น้อยเลยทีเดียว พัฒนาโดย Genting Singapore และพื้นที่ตั้งรีสอร์ทบนเกาะ Sentosa, Resorts World Sentosa มีความสนุกและความสุขมอบให้กับนักท่องเที่ยว รวมถึงการได้เข้าเล่นเครื่องเล่นและสนุกกับเรื่องราวต่างๆ

เซ็นโตซ่า (Sentosa)

ตั้งอยู่ทางชายฝั่งทางตอนใต้ของสิงคโปร์, Sentosa Island เป็นชายหาดเขตร้อนในสิงคโปร์ และมี short-getaway location, เป็นเมืองที่อยู่ใกล้ๆ กับ Disneyland คนสิงคโปร์และนักท่องเที่ยวชอบที่จะรวมกลุ่มกันเพื่อมาพักผ่อนที่ชายหาดแสนสนุกสุดซึ้ง เดินทางไปเที่ยวชมสิ่งที่น่าสนใจดูในที่นี่คือ

มาริน่าเบย์แซนด์ (Marina Bay Sands)

จากสถานที่ตั้งของโรงแรมที่อยู่ใจกลางเมือง และเป็นจุดเด่นที่สุดในย่านนั้นของประเทศ Singapore, Marina Bay Sands, ได้รับการพัฒนาโครงการโดย Las Vegas Sands, เป็นบริษัทร่วมทุนเพื่อทำรีสอร์ทคาสิโนที่ใหญ่ที่สุดในสิงคโปร์แห่งแรกโดยจะมีคาสิโนให้นักท่องเที่ยวหรือนักเสี่ยงโชคได้เล่นกัน

๗. สถานที่ท่องเที่ยวในประเทศฟิลิปปินส์

สวนไรซาล

สวนไรซาล (Rizal Park) หรือมีอีกชื่อว่า ลูเนตา (Luneta) เป็นสวนหย่อมขนาดใหญ่ของเมือง และเป็นที่ตั้งของอนุสาวรีย์ โฮเซ่ ไรซาล (Jose Rizal) ซึ่งเป็นผู้นำในการปลดแอกฟิลิปปินส์จากสเปนในช่วง ค.ศ. ๑๘๙๖-๑๘๙๘ และในบริเวณเดียวกันก็เป็นจุดที่ฟิลิปปินส์ประกาศอิสรภาพเหนือสหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ. ๑๙๔๑ ด้วย

มะนิลา

กรุงมะนิลา เมืองหลวงของประเทศฟิลิปปินส์ ประเทศซึ่งขึ้นชื่อในเรื่องของการร้องรำทำเพลง ประชาชนรักเสียงเพลงและความสนุกสนาน มะนิลาคือศูนย์กลางของเขตมหานครที่มีประชากรมากกว่า ๑๐ ล้านคน ตั้งอยู่บนชายฝั่งตะวันออกของอ่าวมะนิลา (Manila Bay) บนเกาะลูซอนซึ่งเป็นเกาะที่ใหญ่ที่สุดและตั้งอยู่ทางเหนือสุดของฟิลิปปินส์ เป็นเมืองที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ และเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจ วัฒนธรรม การศึกษา และอุตสาหกรรมของประเทศ หลังผ่านพิธีการตรวจคนเข้าเมือง นำท่านเดินทางเข้าสู่ที่พัก BAYVIEW PARK HOTEL ๔ ดาว หรือเทียบเท่า

ป้อมซานติเอโก (Fort Santiago)

ป้อมซานติเอโก (Fort Santiago) ซึ่งเป็นด่านแรกที่ป้องกันการโจมตีจากข้าศึก ที่เข้ามาทางปากแม่น้ำปาซิก จากอ่าวมะนิลา ป้อมแห่งนี้ถูกทำลายจากการโจมตีของกองทัพสหรัฐ ต่อมาได้บูรณะซ่อมแซมเพื่อให้เป็น “ปูชนียสถานแห่งเสรีภาพ” (Shrine of Freedom) บริเวณรอบป้อมมีสวนหย่อม รายล้อมโดยมีรถม้าให้บริการ พาชมรอบบริเวณ บริเวณดังกล่าว ยังมีสถานที่คุ้มซังนักโทษที่อยู่บริเวณริมแม่น้ำปากแม่น้ำปาซิก และส่วนหนึ่งของป้อมนี้ ถูกทำเป็นสนามกอล์ฟอย่างสวยงาม

ตาอัล

ทะเลสาบชื่อ ตาอัล ซึ่งมีภูเขาไฟอยู่กลางทะเลสาบด้วย บนภูเขานี้มีชุมชนที่อยู่อาศัย บ้านพัก ตากอากาศ และร้านอาหารหลายร้าน อากาศเย็นสบาย วิิวสวย ทางตอนบนของมะนิลา มีสถานที่ท่องเที่ยวซึ่งเป็นที่นิยมมากอยู่แห่งหนึ่งเรียกว่า ทะโกไต ที่นั่นมีทะเลสาบขนาดใหญ่ มีเทือกเขาล้อมรอบ ในทะเลสาบก็มีเกาะเล็กๆ สองสามเกาะ และที่สำคัญที่สุดคือมี ภูเขาไฟที่เล็กที่สุดและอันตรายที่สุดชื่อว่า TAAL VOLCANO ภูเขาไฟนี้ยังไม่ดับสนิทเพราะฉะนั้นจึงมีโอกาสระเบิดขึ้นมาได้ทุกเมื่อ นี่แหละอาจเรียกได้ว่าเป็นเสน่ห์แบบสวยประหลาดของภูเขาไฟลูกนี้

โอเชียนปาร์ค

โอเชียนปาร์ค เป็นโอเชียนปาร์คขนาดใหญ่ที่ด้านในจะได้สัมผัสถึงความ เป็นอยู่อาศัยของสัตว์ทะเลนานาชนิดหลากหลายสายพันธุ์ มีปลามากมายให้ได้ชมอย่างตื่นตา ตื่นใจ มีสัตว์น้ำแปลก ๆ ที่หาชมได้ยาก รวมถึงมีแนวปะการังเทียมที่จัดแสดงไว้ได้อย่างเหมือนจริง และภายในโอเชียนปาร์คที่หาชมได้ยาก รวมถึงมีแนวปะการังเทียมที่จัดแสดงไว้ได้อย่างเหมือนจริง และภายในโอเชียนปาร์คมีจุดเด่นที่น่าสนใจอยู่ตรงที่มีทางเดินยาวกว่า ๒๕ ม. คล้ายกับที่สยามโอเชียนเวิร์ด ห้างสยามพารากอนของไทยเรา ซึ่งภายในอุโมงค์นี้มีปลาจำนวนมากมายแหวกว่ายไปมาให้ได้ชมกันแบบใกล้ๆ ไม่ว่าจะ เป็นปลาฉลาม ปลากระเบน

อินทรามูรอส

อินทรามูรอส (Intramuros) มีลักษณะเป็นป้อมปราการและกำแพงคูเมือง เป็นศูนย์กลางในการปกครอง การศึกษา วัฒนธรรม ศาสนา และการค้าในช่วงศตวรรษที่ ๑๖ ถึงปลายศตวรรษที่ ๑๙ ภายในพื้นที่ ประมาณ ๓๙๕ ไร่ที่ล้อมรอบด้วยกำแพงหินสูง ประกอบไปด้วยที่อยู่อาศัย โบสถ์ โรงเรียน และสถานที่ราชการ รวมทั้งสถานที่น่าชม

โบสถ์ซาน อากุสติน

โบสถ์ซาน อากุสติน (San Agustin) ซึ่งเป็นโบสถ์ที่มีสถาปัตยกรรมทรงสเปน ที่สง่างาม สร้างขึ้นในปี ๑๕๘๙ โบสถ์แห่งนี้ สร้างขึ้นเป็นครั้งที่สาม โดยสองครั้งแรกถูกไฟไหม้ไป

มาคาคิ

มาคาคิ (Makati) แหล่งช้อปปิ้งที่มีชื่อเสียงและเป็นย่านธุรกิจชั้นนำของกรุงมะนิลา ที่มีโรงแรมระดับ ๕ ดาวมากมาย รวมไปถึง ห้างสรรพสินค้าใหญ่ ๆ ถึง ๔ แห่ง โดยปกติร้านค้าจะเปิดเวลา ๑๐.๐๐-๒๐.๐๐ น. ขอแนะนำร้านค้าที่เหมือนกับร้านโชว์ห่วยบ้านเรา ซึ่งเป็นกิจการภายในครอบครัว เรียกว่า Sari Sari Store ซึ่งจะอยู่ตามหัวมุมถนนต่าง ๆ

ปักซังฮัน

ปักซังฮัน (Pagsanjan) ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ขึ้นชื่อด้านนักท่องเที่ยวส่วนมากจะมาเปลี่ยนชุดเพื่อว่ายน้ำ หรือกางเกงขาสั้น เล่นน้ำตกปักซังฮัน แล้วทวนน้ำขึ้นไปกับเรือ ซึ่งท่านจะเพลิดเพลินกับการผจญภัยกับการนั่งเรือทวนน้ำ เรือบันกา ซึ่งบ่อยครั้งอาจจะเกยตื้น หรือติดแก่งจนทำให้คนเรือต้องลงมาผลักหรือยกเรือเพื่อไปชมน้ำตก พร้อมทั้งได้ชื่นชมความสดชื่นของน้ำที่ไหลผ่าน ชมความสวยงามของธรรมชาติ ที่สรรค์สร้างได้อย่างลงตัว ในตอนล่องเรือผ่านน้ำเชี่ยวขากลับนั้น จะรู้สึกสนุกตื่นเต้นอย่าบอกใครเลยทีเดียว พร้อมทั้งเปิดประสบการณ์ใหม่ที่ไม่เคยสัมผัส เรือจะไหลล่องเข้าสู่โตรกธาร ผ่านน้ำตกเล็ก ๆ ที่ลือเลื่องระยิบระยับและตระตระน้ำใสเขียวสด ผาสองข้างทางสูงเกือบ ๑๐๐ เมตร ลมสงบนิ่ง ขณะที่ป่าส่งเสียงครางมาแผ่ว ๆ แวะซื้อขนมขึ้นชื่อ “พายมะพร้าวอ่อน” แสนอร่อยที่เต็มไปด้วยเนื้อมะพร้าวอ่อนหนานุ่ม

ลูซอน (Luzon)

ลูซอน (Luzon) เป็นเกาะที่ใหญ่ที่สุดและมีความสำคัญทางเศรษฐกิจและการเมืองมากที่สุดของประเทศฟิลิปปินส์ และเป็นหนึ่งในกลุ่มเกาะทั้งสามกลุ่มของประเทศ (อีกสองกลุ่มได้แก่ วิซายัน และมินดาเนา) โดยกลุ่มเกาะลูซอน ได้แก่ ตัวเกาะลูซอนเอง รวมทั้งหมู่เกาะบาตันและหมู่เกาะบาบูยันทางทิศเหนือ และเกาะต่าง ๆ ทางทิศใต้ ได้แก่ เกาะกาดันตันด์เวเนส เกาะมารินดูเก เกาะมัสบาเต เกาะรอมบลอน และเกาะมินโดโร

เกาะโบราเคย์ (Boracay Island)

เกาะโบราเคย์ (Boracay Island) เกาะสวรรค์อันลือชื่อของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และยังเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศฟิลิปปินส์ (Philippines) และเป็นอีกหนึ่งจุดหมายปลายทางด้านการท่องเที่ยวที่เราอยากแนะนำให้คุณไปเยือนสักครั้ง โดยเกาะโบราเคย์นั้นตั้งอยู่ห่างจากกรุงมะนิลา (Manila) เมืองหลวงของประเทศ ฟิลิปปินส์ไปทางทิศใต้ประมาณ ประมาณ ๓๑๕ กม. (๑๙๖ ไมล์)

๘. สถานที่ท่องเที่ยวประเทศบรูไน

บรูไนมีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจมากมาย ดังต่อไปนี้

เมืองบันดาร์เสรีเบกาวัน

ปัจจุบันกรุงบันดาร์เสรีเบกาวันเป็นศูนย์กลางการเงินธุรกิจการค้า และการอุตสาหกรรมของประเทศ ทั้งยังเป็นสถานที่ผลิตน้ำมันปิโตรเลียมและก๊าซธรรมชาติด้วย เมืองหลวงของบรูไนเป็นที่ตั้งสถานที่สำคัญของประเทศ เช่น พระราชวังหลวง ศูนย์ประวัติศาสตร์บรูไนพิพิธภัณฑสถานบรูไน สุเหร่าที่ใหญ่ที่สุดในซีลกิตะวันออกคือ มัสยิดโอมาร์ อาลี ไซฟุดดิน และ กัมปองเอเยอร์ หมู่บ้านดั้งเดิมของชาวบรูไนที่ตั้งบ้านเรือนอยู่ริมแม่น้ำบรูไน

น้ำพุเต็นระบำ

น้ำพุบรูโน คือ การแสดงที่มีการจัดขึ้นทุกคืน ณ ใจกลางเมืองประเทศบรูไน ซึ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยวกลางคืนที่มีความงดงามอีกสถานที่หนึ่งของบรูไน น้ำพุเต็นระบำอันงดงามนี้มีความสูงถึง ๑๘ เมตร พร้อมกับอนุสาวรีย์แก้วเจียรไนเพชรเม็ดใหญ่ที่สุดในโลก ดังนั้นสถานที่ท่องเที่ยวแห่งนี้จึงเป็นสถานที่ท่องเที่ยวโดดเด่นมากในเวลากลางคืนเนื่องจากการแสดงที่แปลกใหม่อยู่ทุกคืนจึงทำให้สถานที่ท่องเที่ยวแห่งนี้ได้รับความนิยมมากในหมู่ของนักท่องเที่ยวทั้งชาวบรูไนและชาวต่างชาติเอง

มัสยิดโอมาร์ อาลี ไชฟัตดิน

กรุงบันดาร์เสรีเบกาวันเป็นเมืองเดียวของบรูไนที่เรียกว่าเมืองได้อย่างแท้จริง บันดาร์เสรีเบกาวันเป็นเมืองสวยสะอาด ถนนในเมืองกว้างขวางและมีตึกรามบ้านเรือนทันสมัย มีสุเหร่าขนาดใหญ่อยู่กลางเมือง คือมัสยิดโอมาร์ อาลี ไชฟัตดิน ในบริเวณสุเหร่ามีสระขนาดใหญ่ประดับสถานที่ให้ดูเด่นสง่างาม ภายในสุเหร่าปูพื้นด้วยหินอ่อนจากอิตาลี และปูพรมสั่งทอพิเศษผืนใหญ่หุ้มหีมา นับว่าเป็นศูนย์รวมชาวมุสลิมในบรูไนและเป็นสถานที่ที่สำคัญที่สุดของศาสนาอิสลามในบรูไน

สวนสันติภาพ ที่สร้างขึ้นเพื่อให้เห็นถึงความสันติ มิควรมีสงคราม

กัมปงไอเยอร์หมู่บ้านกลางน้ำที่ใหญ่ที่สุดในโลก

กัมปงไอเยอร์ หมู่บ้านกลางน้ำที่ใหญ่ที่สุดในโลก ชมศิลปะการสร้างบ้านเรือนนับพันบริเวณปากแม่น้ำบรูไน และการคมนาคมอันแปลกตา พร้อมรับประทานของว่าง อันเป็นขนมท้องถิ่น และน้ำชา ชาวยุโรปในยุคแรกที่เข้ามาที่บรูไน เรียกขานหมู่บ้านกลางน้ำนี้ว่า เวนิชแห่งตะวันออก มีบ้านแบบพื้นเมืองปลูกสร้างไว้มากมาย หมู่บ้านกลางน้ำนี้ก็มีสาธารณูปโภคครบครัน ทั้งโรงเรียน สถานีนอนามัย สถานีดำรวจ ร้านค้า และอีกกิจการที่ทำให้กัมปงไอเยอร์มีเสน่ห์และน่าพิสมัยต่อสายตาของผู้มาพบเห็น

๙. สถานที่ท่องเที่ยวประเทศอินโดนีเซีย

เกาะบาหลิ (Bali)

คงไม่มีใครไม่รู้จักหรือไม่เคยได้ยินชื่อ เกาะบาหลิ เกาะที่ได้รับความนิยมสูงสุดแห่งหนึ่งของโลก และได้รับรางวัลในด้านการท่องเที่ยวมาโดยตลอด อาจเพราะภูมิประเทศที่มีความงดงามความหลากหลาย ทั้งชายฝั่งทะเล ชายหาดในเขตร้อนชื้น นาข้าวที่เขียวขจีลวดลายไปตามทางเป็นขั้น และภูเขาไฟตามไหล่เขา ซึ่งทั้งหมดทั้งหมดนี้ ได้สรรค์สร้างทัศนียภาพที่มีฉากหลังอันเป็นสีสันแห่งความงดงาม จิตวิญญาณที่แสนลึกซึ้งและความเป็นเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมอินดู มากไปกว่านั้นผู้คนในประเทศยังมีความเป็นกันเองต่อแขกผู้มาเยือน

วัดบุโรพุทโธ (Borobudur)

วัดบุโรพุทโธ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือห่างออกไป ๔๐ กิโลเมตร ของเมืองยอร์กยาการ์ตา บนเกาะชวา ถูกนับว่าเป็นวัดแห่งศาสนาพุทธที่มีชื่อเสียงที่สุดในโลก ซึ่งวัดแห่งนี้ใช้เวลาในการสร้างประมาณ ๗๕ ปี สร้างขึ้นในช่วงประมาณศตวรรษที่ ๘ และ ๙ ในอาณาจักรไศเลนทรา โดยใช้อิฐบล็อกประมาณ ๒ ล้านก้อน สร้างสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ขึ้นมาจนมีขนาดใหญ่มหึมา หลังจากนั้นไม่นาน วัดบุโรพุทโธ ก็ถูกทิ้งไว้ไม่ได้รับการดูแล ในศตวรรษที่ ๑๔ ด้วยเหตุใดก็ยังคงเป็นปริศนาอยู่ และจากนั้นวัดแห่งนี้ก็ถูกซ่อนอยู่ภายใต้ชั้นขี้เถ้าภูเขาไฟมานานับร้อยปี

อุทยานแห่งชาติโคโมโด (Komodo National Park)

อุทยานแห่งชาติโคโมโด ตั้งอยู่ใกล้หมู่เกาะซุนดาน้อย ประกอบด้วยเกาะใหญ่ ๆ ๓ เกาะ คือ เกาะโคโมโด เกาะริงกา และเกาะปาดาร์ และยังมีเกาะเล็ก ๆ อีก ๒๖ เกาะ ซึ่งชื่อของเกาะนั้นตั้งตามชื่อมังกรโคโมโด สัตว์เลื้อยคลานที่ใหญ่ที่สุดอาศัยอยู่ โดยที่เจ้ามังกรนี้สามารถตัวใหญ่ได้ถึง ๓ เมตร หรืออาจยาวมากกว่านั้น และมีน้ำหนักมากกว่า ๗๐ กิโลกรัม แม้วามันจะกินซากศพของสัตว์ที่ตายแล้วก็ตาม แต่พวกมันก็ยังได้ชื่อว่าเป็นยอดนักล่าที่น่าเกรงขาม และยังคงล่าเหยื่ออย่างงกและสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม แต่ไม่ค่อยโจมตีมนุษย์สักเท่าไร

เกาะกิลี (Gili Islands)

สำหรับ เกาะกิลี เป็นแหล่งพักผ่อนอีกแห่ง ที่นักท่องเที่ยวนิยมมา โดยเป็นเกาะที่มีหมู่เกาะขนาดเล็กอีก ๓ เกาะ คือเกาะทราวานกัน เกาะกิลี เมโน และเกาะกิลี แอร์ หมู่เกาะแห่งนี้ เหมาะสำหรับผู้ที่ต้องการผ่อนคลาย เอนตัวลงนอนพักผ่อนริมหาดทรายขาวนวล และเพลิดเพลินไปกับคาเฟ่ริมหาดที่เล่นดนตรีเร็กเก้คลอเคล้า โดยที่ไม่มีเสียงรถยนต์หรือมอเตอร์ไซด์มารบกวนช่วงเวลาแห่งความสุขแน่นอน

โทรจาแลนด์ (Torajaland)

โทรจาแลนด์ เป็นพื้นที่เขตบริเวณที่สูงทางตอนใต้ของเกาะสุลาเวสี ซึ่งเป็นบ้านของชาวโทรจา และในโทรจาแลนด์นี้เองมีบ้านที่เป็นเอกลักษณ์ แถมยังเป็นทีที่เตอะตาแก่ผู้พบเห็นเป็นอย่างมาก คือหลังคาบ้านจะมีขนาดใหญ่ ลักษณะเป็นมุมแหลม ๒ ด้าน เว้าตรงกลางลงมา เป็นที่รู้จักกันในนาม ทองโคนัน (Tongkonan) แต่ความสวยก็ปนมากับความสยอง เพราะบ้านหลังนี้อาไว้เก็บศพเพื่อทำพิธี หลังจากมีคนตายแล้วก็นำร่างมาเก็บไว้ในบ้านนี้อยู่หลายวัน จนกว่าจะถึงพิธีศพ และคนตายก็จะถูกฝังที่รังเล็ก ๆ ในโพรงต้นไม้

บุนาเคน (Bunaken)

บุนาเคน ตั้งอยู่ทางตอนเหนือของเกาะสุลาเวสี ซึ่งเป็นที่โปรดปรานของผู้รักท้องทะเลอย่างแท้จริง เพราะเป็นบริเวณที่เหมาะสมกับการดำน้ำมากที่สุดในอินโดนีเซีย เกาะแห่งนี้เป็นส่วนหนึ่งของอุทยานทางทะเลของบุนาเคน ที่ซึ่งคุณจะได้เห็นเหล่าปลาชนิดต่าง ๆ มากมายกว่า ๗๐ สายพันธุ์ที่

อาศัยอยู่ทางมหาสมุทรแปซิฟิกตะวันตก โดยที่ช่วงเวลาที่ดีที่สุดในการไปดำน้ำที่บูนาเคน คือ ช่วงเดือนเมษายน และเดือนพฤศจิกายน

ภูเขาไฟโบรโม (Mount Bromo)

ภูเขาไฟโบรโม อยู่ในเทือกเขาเทงเกอร์ ในทางตะวันออกของเกาะชวา ซึ่งปัจจุบันภูเขาไฟแห่งนี้ยังคงคุกรุ่นอยู่ โดยปล่องภูเขาไฟมีความสูงอยู่ที่ ๒,๓๒๙ เมตร แม้ภูเขาแห่งนี้จะไม่ใช่อีกที่สูงที่สุด แต่ก็ยังเป็นภูเขาที่เป็นที่รู้จักมากที่สุด และเป็นอีกหนึ่งสถานที่ท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมอีกแห่ง

หุบเขาบาเลียม (Baliem Valley)

หุบเขาบาเลียม อยู่ในเขตบริเวณที่สูงทางทิศตะวันตกของนิวกินี หากมองแบบเฉิน ๆ จะพบว่าที่แห่งนี้คล้ายกับโลกยุคหิน รู้ไหมว่าที่หุบเขาแห่งนี้ ไม่เคยมีใครรู้จักจนกระทั่งปี ๑๙๓๘ มีนักบินลาดตระเวนจากฮอลแลนด์เคย มาพบหุบเขาแห่งนี้โดยบังเอิญ โดยที่หุบเขาบาเลียมมีเมืองหลักอย่าง วาเมนา ซึ่งมีคนท้องถิ่นที่เรียกกันว่า ดานี อาศัยอยู่ และในทุก ๆ วันจะก็มีนักท่องเที่ยวเข้ามาเยี่ยมชมวัฒนธรรม ชีวิตความเป็นอยู่ของชาวดานี ซึ่งนักท่องเที่ยวก็จะได้รับการต้อนรับอันแสนอบอุ่นจากชนพื้นเมืองเหล่านี้อีกด้วย

อุทยานตันจิง พูทิง (Tanjung Puting)

อุทยานตันจิง พูทิง ตั้งอยู่บนเกาะบอร์เนียว จังหวัดกาลิมันตัน ในอินโดนีเซีย และเป็นอุทยานที่ได้รับความนิยมจากบรรดาบริษัททัวร์ท้องถิ่นทั้งหลาย ที่นำเสนอทัวร์เดินทางชมโดยเรือ เพื่อชื่นชมชีวิตของสัตว์ป่าและเข้าชมศูนย์วิจัยต่าง ๆ แต่สิ่งที่ได้รับความนิยมสูงสุดของที่นี่ก็คือ เจ้าลิงอุรังอุตัง ที่นักท่องเที่ยวมักจะแห่เข้ามาชมความน่ารักของมันเป็นประจำ

ทะเลสาบโทบา (Lake Toba)

ทะเลสาบโทบา ตั้งอยู่บนเกาะสุมาตรา เป็นทะเลสาบที่เกิดในบริเวณปากปล่องภูเขาไฟ มีระยะทางยาวถึง ๑๐๐ กิโลเมตร และกว้าง ๓๐ กิโลเมตร โดยทะเลสาบโทบาเกิดจากการระเบิดของภูเขาไฟที่มีความแรงสูงมากระเบิด เมื่อประมาณ ๗๐,๐๐๐ ปีก่อน กล่าวได้ว่าเป็นปล่องภูเขาไฟที่ใหญ่ที่สุดในโลก ทำให้เกิดทะเลสาบสีฟ้าครามแห่งนี้ขึ้นมา ซึ่งนักท่องเที่ยวมักจะชอบมาว่ายน้ำเล่นกันที่ทะเลสาบแห่งนี้

มัสยิดอิสติกัล (The Istiqlal Mosque)

มัสยิดแห่งนี้นับได้ว่าเป็นมัสยิดที่ใหญ่ที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยถูกสร้างขึ้นเมื่อปี ๑๙๗๕ ณ มัสยิดแห่งนี้มีห้องสวดมนต์รูปโดมอยู่ด้านบน และสามารถรองรับผู้คนที่เข้ามาได้ถึง ๑๒๐,๐๐๐ คน ซึ่งมีการตกแต่งแบบอนุรักษนิยม ภายในห้องสวดมนต์ทรงโดมขนาดยักษ์นั้นมีเสาขนาดใหญ่ถึง ๑๒ ต้นเป็นเสมือนฐานรองรับน้ำหนักของมัน มีประตูทางเข้า ๗ ทาง มีน้ำพุตั้งอยู่ที่ชั้นใต้ดิน มีห้องสวดมนต์หลักอีกห้องและลานขนาดใหญ่ ตั้งอยู่บริเวณชั้นหนึ่ง

วัดพรัมบานัน (Prambanan Temple)

วัดพรัมบานัน หรือเป็นที่รู้จักสำหรับคนท้องถิ่นว่า โรโร จองกรัง (Roro Jonggrang) ถือว่าเป็น ๑ ในวัดฮินดูที่ใหญ่ที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยที่จะมีแท่นบูชาหลัก ๓ ที่ ซึ่งอุทิศให้แก่เทพเจ้าฮินดู ๓ องค์ ได้แก่ พระพรหม พระศิวะและ พระวิษณุ สำหรับผู้มาเยี่ยมชมและนักท่องเที่ยวทั้งหลายนั้นจะได้รับอนุญาตให้เข้าชมเป็นบางส่วนเท่านั้น เพราะบางส่วนได้รับความเสียหายจากในอดีต แต่ที่ไม่ควรพลาดเป็นอย่างยิ่ง คือการชมพระอาทิตย์ขึ้นบริเวณหลังวัดแห่งนี้ เวลาประมาณตี ๕ ที่เหมาะที่สุดในการชม

เกาะสุลาเวสี (Sulawesi)

ชื่อเดิมหรือชื่อที่เป็นที่เรียกกันส่วนใหญ่ของ เกาะสุลาเวสี นี้คือ "เกาะกล้วยไม้" เกาะแห่งนี้ตั้งอยู่ระหว่างเกาะบอร์เนียวและเกาะมาลูกู ชาวเมืองสุลาเวสีขึ้นชื่อลือชาในเรื่องความสามารถทางด้านงานศิลปะต่าง ๆ เช่น เครื่องปั้นดินเผา การทอผ้าและการเต้นรำ และเรื่องที่พวกเขาทำได้อย่างยอดเยี่ยมมากคือ การทอผ้าที่ต้องอาศัยความประณีตมาก ทั้งหมดนี้คือเสน่ห์ที่ทำให้ใคร ๆ ต่างก็อยากไปสัมผัสเกาะสุลาเวสี

การวิเคราะห์ข่าวเกี่ยวกับประเทศสมาชิกอาเซียน

- **สรุปอุตสาหกรรมที่ได้เปรียบ เสียเปรียบเมื่อเปิด AEC**

นายอิทธิชัย ยศศรี ผู้อำนวยการสำนักวิจัยเศรษฐกิจอุตสาหกรรมสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม(สศอ.) เปิดเผยว่า สศอ.ได้ศึกษาความได้เปรียบทางการค้าของสินค้าอุตสาหกรรมของไทยภายหลังจากการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือAEC

- **โอกาสของธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่ง,สินค้าสำหรับโรงแรมและร้านอาหาร ในลาว**

Posted in: ข้อมูลของแต่ละประเทศในAEC, บทความ AEC สำคัญที่ควรอ่าน
 สิ่งหนึ่งที่ได้พบจากการศึกษาวิถีชีวิตของประชาชนลาวในนครหลวงเวียงจันทน์ คือ ค่าครองชีพในนครหลวงเวียงจันทน์ค่อนข้างสูงเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศไทย โดยตัวชี้วัดค่าครองชีพอย่างหนึ่ง

- **สรุปอุตสาหกรรมที่ได้เปรียบ เสียเปรียบเมื่อเปิด AEC**

Posted in: ความได้เปรียบเสียเปรียบไทยใน AEC, บทความ AEC สำคัญที่ควรอ่าน
 นายอิทธิชัย ยศศรี ผู้อำนวยการสำนักวิจัยเศรษฐกิจอุตสาหกรรมสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม(สศอ.) เปิดเผยว่า สศอ.ได้ศึกษาความได้เปรียบทางการค้าของสินค้าอุตสาหกรรมของไทยภายหลังจากการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือAEC

- **ASEAN ECONOMIC COMMUNITY: AEC**

Posted in: การปรับตัวกลยุทธ์ รับAEC, บทความ AEC สำคัญที่ควรอ่าน
 ทั้งนี้ คงปฏิเสธไม่ได้ว่า ยิ่งไงๆ เราต้องเดินหน้าสู่วงจรของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอย่างไม่ต้องคิดว่าสามารถถอยหลังได้ เนื่องด้วย วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๘ เราต้องเดินเข้าสู่วงจรรนี้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่”ประชาคมอาเซียน

- **ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะที่แรงงานไทยยังต้องพัฒนา**

Posted in: บทความ AEC สำคัญที่ควรอ่าน, ผลกระทบอื่นที่จะเกิดกับไทย
 การเคลื่อนย้ายแรงงานมีฝีมืออย่างเสรี (Free Flow of Skilled Labour) ถือเป็นหนึ่งในพันธกิจหลักของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community : AEC) ที่จะมีการจัดตั้งอย่างสมบูรณ์ในปี ๒๕๕๘ หรือในอีกไม่ถึง ๓ ปีข้างหน้า ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญที่หลายฝ่าย

- **กระทรวงพาณิชย์ ทำแผนบุก AEC ชู ๘ สินค้ายึดตลาดอาเซียน**

Posted in: บทความ AEC สำคัญที่ควรอ่าน, บทความและบทวิเคราะห์ AEC
 นายยรรยง พวงราช ปลัดกระทรวงพาณิชย์ เปิดเผยถึงแผนการเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ในปี ๒๕๕๘ ว่า ได้มีการกำหนดสินค้าเป้าหมายของกระทรวงพาณิชย์ที่จะผลักดันเข้าสู่ตลาด AEC จำนวน ๘ กลุ่มสินค้า

- **กูรูชี้ ‘SMEs’ เร่งขยับ ร่วมจับมือสู้อาเซียน**

Posted in: การปรับตัวกลยุทธ์ รับAEC, บทความ AEC สำคัญที่ควรอ่าน

ดร.วิมลกานต์ โกสุมาศ รองผู้อำนวยการ สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) ได้กล่าวในงานเสวนาเรื่อง “ASEAN Connectivity : การเชื่อมโยงไร้พรมแดนอาเซียน... โอกาสและความท้าทาย” ซึ่งจัดขึ้นเพื่อฉลองการก่อตั้งอาเซียน

- **ข้อมูลเชิงลึกเปิดเสรี Logistics รับ AEC**

Posted in: บทความ AEC สำคัญที่ควรอ่าน, บทความและบทวิเคราะห์ AEC

การเปิดเสรีโลจิสติกส์ ภายใต้กรอบประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือ AEC เริ่มถูกกล่าวถึงถี่ขึ้นมากในช่วงหลายปีมานี้ เหตุผลสำคัญข้อหนึ่งที่ทำให้เกิดความตื่นตัวในเรื่องดังกล่าวก็ด้วยความเป็นห่วงว่า ธุรกิจไทยจะเสียเปรียบ

- **การเกิดขึ้นของAEC ไม่ได้เกิดจากเนื้อในความต้องการของชาวอาเซียน**

Posted in: การปรับตัวกลยุทธ์ รับAEC, บทความ AEC สำคัญที่ควรอ่าน

การเกิดขึ้นของAEC ไม่ได้เกิดจากเนื้อในความต้องการของชาวอาเซียนที่จะสร้างลักษณะใหม่ของการอยู่ร่วมกันแต่อย่างใด หากแต่เป็นผลมาจากพลังของระบบเศรษฐกิจทุนนิยมเสรีนิยมใหม่ (Neo-liberalism) ที่ได้ขยายตัวครอบคลุมโลกมาหลายประเทศ

สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations : ASEAN)

ลักษณะทางภูมิศาสตร์ของอาเซียน

ในปัจจุบัน สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ประกอบด้วยประเทศสมาชิกจำนวน ๑๐ ประเทศ คิดเป็นพื้นที่ประมาณ ๔.๕ ล้านตารางกิโลเมตร และมีประชากรประมาณ ๕๖๐ ล้านคน (ข้อมูลในปี พ.ศ. ๒๕๔๙) ยอดเขาที่สูงที่สุดในภูมิภาค คือ ยอดเขาชากาโบราซีในประเทศพม่า ซึ่งมีความสูง ๕,๘๘๑ เมตร และมีอาณาเขตติดต่อกับจีน อินเดีย บังคลาเทศและปาปัวนิวกินี

ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีสภาพภูมิอากาศแบบร้อนชื้น อุณหภูมิอยู่ระหว่าง ๒๗-๓๖ °C พืชพรรณธรรมชาติเป็นป่าฝนเขตร้อน ซึ่งมีขนาดใหญ่เป็นอันดับที่สองของโลก ป่าดงดิบ ป่าเบญจพรรณ ป่าสน ป่าหาดทรายชายทะเล ป่าไม้ปลูก มีพืชเศรษฐกิจที่สำคัญ คือ ข้าว ข้าวโพด มันสำปะหลัง สับปะรด ยางพารา ปาล์มน้ำมันและพริกไทย

ความร่วมมือด้านสิ่งแวดล้อมของอาเซียน

อาเซียนเริ่มมีความร่วมมือด้านสิ่งแวดล้อมมาตั้งแต่ปี ๒๕๒๐ ซึ่งอาเซียนได้ร่างโครงการสิ่งแวดล้อมของอนุภูมิภาคอาเซียน (ASEAN Sub-regional Environment Programme - ASEP) ระยะที่ ๑ โดยได้รับความร่วมมือจากโครงการสิ่งแวดล้อมของสหประชาชาติ (United Nations Environment Programme - UNEP) ต่อมา คณะกรรมการอาเซียนด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (ASEAN Committee on Science and Technology-COST) ซึ่งขณะนั้นดูแลงานด้านสิ่งแวดล้อมด้วยได้เสนอให้มีการประชุมกลุ่มผู้เชี่ยวชาญด้านสิ่งแวดล้อม (ASEAN Experts Group on the Environment - AEGE) ครั้งที่ ๑ เมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๒๔ ที่กรุงจาการ์ตา และในที่สุดเมื่อปี ๒๕๓๒ AEGE ได้รับการยกระดับสถานะเป็นเจ้าหน้าที่อาวุโสด้านสิ่งแวดล้อม (ASEAN Senior Officials on the Environment - ASOEN) ซึ่งขณะนี้ไทย โดยปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมรับหน้าที่ประธานตั้งแต่เดือนกันยายน ๒๕๔๒ และจะมีวาระ ๓ ปี โครงสร้างของ ASOEN ASOEN ได้พยายามปรับโครงสร้างขององค์กรเพื่อให้สอดคล้องและสามารถติดตามสถานการณ์สิ่งแวดล้อมในปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วได้อย่างมีประสิทธิภาพ ที่ประชุม ASOEN ครั้งที่ ๙ เมื่อเดือนกันยายน ๒๕๔๑ ที่สิงคโปร์ ได้มีมติให้เปลี่ยนแปลง โครงสร้างของ ASOEN โดยใช้ประเด็น (issues) ด้านสิ่งแวดล้อมที่สำคัญและมีผลกระทบต่อ สิ่งแวดล้อมระดับโลกและระดับภูมิภาคอาเซียนเป็นเกณฑ์ โครงสร้างของ ASOEN ในปัจจุบันประกอบด้วยคณะทำงานเฉพาะกิจด้านปัญหาหมอกควัน (Haze Technical Task Force) และคณะทำงานอีก ๓ คณะซึ่งดูแลด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและหลากหลายทางชีวภาพ (Nature Conservation and

Biodiversity) สิ่งแวดล้อมทางทะเลและชายฝั่ง (Coastal and Marine Environment) และความตกลงพหุภาคีด้านสิ่งแวดล้อม (Multilateral Environmental Agreements) ซึ่งในขณะนี้ไทยเป็นประธานคณะทำงานด้านสิ่งแวดล้อมทางทะเลและชายฝั่ง การประชุมรัฐมนตรีอาเซียนด้านสิ่งแวดล้อม เพื่อติดตามความคืบหน้าของการดำเนินการของ ASOEN รวมทั้งกำหนดแนวนโยบายด้านสิ่งแวดล้อมอาเซียน รัฐมนตรีอาเซียนด้านสิ่งแวดล้อมจะมีการประชุมอย่างเป็นทางการทุก ๓ ปี และในระหว่างนั้นจะมีการประชุมอย่างไม่เป็นทางการ โดยล่าสุดบรูไน ดารุสซาลามได้เป็นเจ้าภาพจัดการประชุมรัฐมนตรีอาเซียนด้านสิ่งแวดล้อมอย่างไม่เป็นทางการ ครั้งที่ ๕ เมื่อวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๔๓ ณ บันดาร์ เสรี เบกาวัน ซึ่งที่ประชุมได้หารือและติดตามความคืบหน้าของประเด็นด้านสิ่งแวดล้อม และได้ให้ความเห็นชอบกับแผนปฏิบัติการกลยุทธ์ด้านสิ่งแวดล้อม (ASEAN Strategic Plan of Action on the Environment) ซึ่งจะครอบคลุมปี ๒๕๔๒-๒๕๔๗ และในโอกาสเดียวกันได้มีพิธีเปิดปีสิ่งแวดล้อมอาเซียน ๒๕๔๓ (ASEAN Environment Year ๒๐๐๐) ของระดับภูมิภาคอาเซียนด้วย แนวทางความร่วมมือในอนาคต อาเซียนให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อมเป็นอย่างมาก เสมอมา ดังจะเห็นได้จากการที่ที่ประชุมสุดยอดอาเซียนอย่างไม่เป็นทางการ ครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๐ ได้ให้ความเห็นชอบต่อ ASEAN Vision ๒๐๒๐ ซึ่งเป็นการกำหนดวิสัยทัศน์ของอาเซียนในด้านต่าง ๆ รวมทั้งด้านสิ่งแวดล้อมในปี ๒๕๖๓ และต่อมา ในการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ ๖ ระหว่างวันที่ ๑๕-๑๖ ธันวาคม ๒๕๔๑ ที่กรุงฮานอย ประมุขของรัฐและหัวหน้ารัฐบาลได้ลงนามในปฏิญญาฮานอย (Hanoi Declaration) ซึ่งในส่วนของสิ่งแวดล้อมได้ระบุว่า เพื่อให้มีการพัฒนาประเทศสมาชิกอาเซียนอย่างยั่งยืน การคุ้มครองสิ่งแวดล้อมจะเป็นส่วนสำคัญของกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ประเทศสมาชิกอาเซียนจะผนึกกำลังและขยายความร่วมมือในการควบคุมและป้องกันมลพิษข้ามแดน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหมอกควันที่เกิดจากไฟไหม้ป่าและจากพื้นแผ่นดิน (Land and Forest Fire) นอกจากนั้น ในการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ ๖ ประมุขของรัฐและหัวหน้ารัฐบาล ได้ให้ความเห็นชอบต่อแผนปฏิบัติการฮานอย (Hanoi Plan of Action) ซึ่งครอบคลุมปี ๒๕๔๒-๒๕๔๗ ทั้งนี้ เพื่อให้บรรลุตาม ASEAN Vision ๒๐๒๐ โดยอาเซียนได้กำหนดมาตรการหลายมาตรการซึ่งครอบคลุมสาขาความร่วมมือด้านสิ่งแวดล้อมภายใต้ความดูแลของ ASOEN โดยมีจุดประสงค์เพื่อคุ้มครองสิ่งแวดล้อมและส่งเสริมการพัฒนาอย่างยั่งยืน แผนปฏิบัติการกลยุทธ์ด้านสิ่งแวดล้อม (ASEAN Strategic Plan of Action on the Environment - SPAE) ๒๕๔๒-๒๕๔๗ ในการประชุมรัฐมนตรีอาเซียนด้านสิ่งแวดล้อมอย่างไม่เป็นทางการ ครั้งที่ ๔ เมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๑ ณ กรุงฮานอย รัฐมนตรีอาเซียนด้านสิ่งแวดล้อมได้ให้แนวทางแก่เจ้าหน้าที่อาวุโสด้านสิ่งแวดล้อมในการพัฒนาแผนปฏิบัติการกลยุทธ์ด้านสิ่งแวดล้อม สำหรับปี ๒๕๔๒-๒๕๔๗ ทั้งนี้ เพื่อเป็นการสนับสนุนกิจกรรมด้านสิ่งแวดล้อม ๑๕ กิจกรรมที่กำหนดไว้ในแผนปฏิบัติการฮานอย SPAE จะประกอบด้วยกิจกรรมต่าง ๆ ใน ๕ สาขาหลักคือการจัดการไฟไหม้ ป่า/พื้นดินรวมทั้งปัญหาหมอก

ควัน การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและหลากหลายทาง ชีวภาพ สิ่งแวดล้อมทางทะเลและชายฝั่ง ความตกลงพหุภาคีด้านสิ่งแวดล้อม และกิจกรรม อื่น ๆ ด้านสิ่งแวดล้อม โดยใน SPAE จะกำหนดกิจกรรมพร้อมหน่วยงานที่จะดำเนินการ กำหนดเวลา แหล่งงบประมาณและสถานะของการดำเนินการ ปีสิ่งแวดล้อมอาเซียน ๒๕๔๓ ASOEN ได้มีมติให้ปี ๒๕๔๓ เป็นปีสิ่งแวดล้อมอาเซียน หรือ ASEAN Environment Year ๒๐๐๐ และได้กำหนดคำขวัญว่า Our Heritage, Our Future โดยทุกประเทศสมาชิกอาเซียนจะต้องจัดกิจกรรมภายในประเทศขึ้นตลอดปี เนื่องจาก ASOEN ต้องการสร้างจิตสำนึกด้านสิ่งแวดล้อมให้กับประชาชนทุกระดับในสังคม รวมทั้งส่งเสริมความรู้ด้านสิ่งแวดล้อมแก่สาธารณชนในการนำไปสู่การปฏิบัติเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน นอกจากนี้ ASOEN ยังต้องการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างหน่วยงานด้านสิ่งแวดล้อมทั้งภาครัฐและภาคเอกชน และกระตุ้นให้เกิดความร่วมมือในระดับภูมิภาคด้วย สำหรับประเทศไทยนั้น คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๔๓ ให้ประเทศไทยเข้าร่วมดำเนินงานปีสิ่งแวดล้อมอาเซียน ๒๕๔๓ โดยกิจกรรมในส่วนของไทยนั้นประกอบด้วย การเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อมวลชนทุกแขนง การประกวดคำขวัญภาษาไทย เพื่อใช้ในการรณรงค์ ประชาสัมพันธ์ในประเทศไทย การดำเนินงานสอดแทรกในแผนงานประจำของหน่วยงาน เช่น กิจกรรมเยาวชน การฝึกอบรม การจัดแสดงนิทรรศการ การจัดกิจกรรมรณรงค์ในโอกาสสำคัญต่าง ๆ เช่น วันสิ่งแวดล้อมโลก วันสิ่งแวดล้อมไทย การส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวแบบ Eco-tourism ทั้งในประเทศและภูมิภาคอาเซียน โดยสนับสนุนให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วม การดำเนินกิจกรรมกับกลุ่มเป้าหมายโดยเฉพาะ เช่นกลุ่มเยาวชน กลุ่มสตรี และการส่งเสริมให้หน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการ ขณะนี้กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมได้จัดให้มีการประกวดคำขวัญเป็นภาษาไทยขึ้นแล้ว และในที่สุดก็ได้คำขวัญว่า "สิ่งแวดล้อมโลกคือมรดกล้ำค่า ไทยร่วม อาเซียนพัฒนาให้ยั่งยืน" และเมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๔๓ กระทรวงการต่างประเทศร่วมกับกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อมได้ร่วมกันจัดงานพิธีเปิดปีสิ่งแวดล้อมอาเซียน ๒๕๔๓ อย่างเป็นทางการของไทยขึ้นที่กระทรวงการต่างประเทศ โดย นายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรีเป็นประธานเปิดงาน

สิ่งแวดล้อมประเทศไทย

ลักษณะภูมิประเทศ

ประเทศไทยมีขนาดประมาณ ๕๑๓,๑๑๕ ตารางกิโลเมตร คิดเป็นอันดับที่ ๕๐ ของโลก เป็นประเทศที่มีขนาดใหญ่ที่สุดเป็นอันดับที่ ๓ ในคาบสมุทรอินโดจีน รองจากประเทศอินโดนีเซียและประเทศพม่า และมีขนาดใกล้เคียงกับประเทศสเปนมากที่สุด ประเทศไทยมีสภาพทางภูมิศาสตร์ที่หลากหลาย ภาคเหนือเป็นพื้นที่ภูเขาสูงสลับซับซ้อน จุดที่สูงที่สุดในประเทศไทย คือ ดอยอินทนนท์ ๒,๕๖๕ เมตรเหนือระดับน้ำทะเล รวมทั้งยังปกคลุมด้วยป่าไม้อันเป็นต้นน้ำลำธารที่สำคัญของประเทศ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ของที่ราบสูงโคราช สภาพของดินค่อนข้างแห้งแล้งและไม่เอื้ออำนวยต่อการเพาะปลูกนัก แม่น้ำเจ้าพระยาเกิดจากแม่น้ำหลายสายที่ไหลมาบรรจบกันที่ปากน้ำโพ จังหวัดนครสวรรค์ อันได้แก่ แม่น้ำปิง แม่น้ำวัง แม่น้ำยม และแม่น้ำน่าน ทำให้ภาคกลางกลายเป็นที่ราบลุ่มแม่น้ำที่มีความอุดมสมบูรณ์ที่สุดในประเทศ และถือได้ว่าเป็นแหล่งปลูกข้าวที่สำคัญแห่งหนึ่งของโลก ภาคใต้เป็นส่วนหนึ่งของคาบสมุทรไทย-มาเลย์ ขนาบด้วยทะเลทั้งสองด้าน มีจุดที่แคบลง ณ คอคอดกระ แล้วขยายใหญ่เป็นคาบสมุทรมลายู ส่วนภาคตะวันตกเป็นหุบเขาและแนวเทือกเขาซึ่งพาดตัวมาจากทางตะวันตกของภาคเหนือ แม่น้ำเจ้าพระยาและแม่น้ำโขงถือเป็นแหล่งเกษตรกรรมที่สำคัญของประเทศไทย การผลิตของอุตสาหกรรมเกษตรจะต้องอาศัยผลผลิตที่เกี่ยวเนื่องได้จากแม่น้ำทั้งสองและสาขาทั้งหลาย อ่าวไทยกินพื้นที่ประมาณ ๓๒๐,๐๐๐ ตารางกิโลเมตร ซึ่งไหลมาจากแม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำแม่กลอง แม่น้ำบางปะกง และแม่น้ำตาปี ซึ่งเป็นแหล่งดึงดูดนักท่องเที่ยว เนื่องจากน้ำตื้นใสมตามแนวชายฝั่งของภาคใต้และคอคอดกระ อ่าวไทยยังเป็นศูนย์กลางทางอุตสาหกรรมของประเทศ เนื่องจากมีท่าเรือหลักในสัทธิบ และถือได้ว่าเป็นประตูที่จะนำไปสู่ท่าเรืออื่น ๆ ในกรุงเทพมหานคร ส่วนทะเลอันดามันถือได้ว่าเป็นแหล่งทรัพยากรธรรมชาติที่มีคุณค่ามากที่สุดของไทย เนื่องจากมีรีสอร์ทที่ได้รับความนิยมอย่างสูงในทวีปเอเชีย รวมไปถึงจังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่ จังหวัดระนอง จังหวัดพังงา จังหวัดตรัง และหมู่เกาะตามแนวชายฝั่งของทะเลอันดามัน ซึ่งนักท่องเที่ยวมักจะมาเยี่ยมเยือนอยู่เสมอ

ลักษณะภูมิอากาศ

ภูมิอากาศของไทยเป็นแบบเขตร้อน หรือแบบสะวันนา มีอุณหภูมิเฉลี่ย ๑๘-๓๔ °C และมีปริมาณฝนตกเฉลี่ยตลอดปีกว่า ๑,๕๐๐ มิลลิเมตร สามารถแบ่งออกได้เป็น ๓ ฤดูกาล: อากาศร้อนระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนเมษายนเป็นฤดูร้อน; ระหว่างเดือนพฤษภาคมถึงเดือนตุลาคมประเทศไทยได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้จากทะเลจีนใต้เป็นฤดูฝน; ส่วนในเดือนพฤศจิกายนถึงกลางเดือนมีนาคม ประเทศไทยได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือจาก

ประเทศจีนเป็นฤดูหนาว ส่วนภาคใต้มีสภาพอากาศแบบป่าดงดิบ ซึ่งมีอากาศร้อนชื้นตลอดทั้งปี จึงสามารถแบ่งออกได้เป็น ๒ ฤดู: โดยฝั่งทะเลตะวันออก ฤดูร้อนเริ่มตั้งแต่เดือนพฤษภาคมถึงเดือนกันยายน และฝั่งทะเลตะวันตก ฤดูร้อนเริ่มตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนถึงเดือนเมษายน

ปัญหาสิ่งแวดล้อม

ปัญหาสิ่งแวดล้อม การทำลายป่าไม้ใน การสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ การสูญเสียพื้นที่ป่าชายเลน สาเหตุ การทำลายป่าไม้ และการเผาป่าเพื่อปลูกพืชเศรษฐกิจต่าง ๆ เช่น การปลูกปาล์มน้ำมัน การขาดการจัดการพื้นที่ป่าชายเลนที่ดี การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจนเกินสมดุล

ทรัพยากรธรรมชาติของไทย

ทรัพยากรดิน

ดินเหนียว: พบได้ทั่วไปในบริเวณที่ราบของแม่น้ำสายต่าง ๆ ซึ่งมีลักษณะเป็นที่ราบน้ำท่วมถึงที่ราบปากแม่น้ำ ในภาคเหนือพบบริเวณที่ราบลุ่มแม่น้ำปิง วัง ยม น่าน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือพบได้ในบริเวณแอ่งโคราช ภาคตะวันออกพบบริเวณที่ราบลุ่มแม่น้ำบางปะกง ภาคตะวันตกพบบริเวณที่ราบลุ่มแม่น้ำแม่กลอง และภาคใต้พบบริเวณที่ราบลุ่มแม่น้ำตาปี ปากพนัง ดินเหนียวมีลักษณะเป็นเนื้อละเอียด ขยายและหดตัวได้สูง จึงสามารถแทรกแหว่งได้โดยเฉพาะในฤดูแล้ง เหมาะแก่การปลูกข้าว ปอกระเจา เป็นต้น

ดินร่วน: พบได้ทั่วไปในภูมิภาคที่เป็นที่ดิน โคน เนิน โนน ซึ่งเป็นตะพักลำน้ำของแม่น้ำ ดินชนิดนี้พบมากในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก ภาคกลางตอนบน และภาคเหนือ ดินร่วนประกอบด้วยดินเหนียวและดินทราย เหมาะแก่การปลูกพืชไร่ เช่น ข้าวโพด ทานตะวัน อ้อย มันสำปะหลัง เป็นต้น

ดินทราย: พบบริเวณเชิงเขา ชายฝั่งทะเล และริมฝั่งแม่น้ำ พบมากในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ดินจะประกอบด้วยทรายมากเนื่องจากเป็นดินที่เกิดใหม่ เหมาะแก่การปลูกป่า และพืชสวน

ดินอินทรีย์: พบในพื้นที่ที่เคยเป็นป่าชายเลนเก่า ซึ่งต่อมาได้เปลี่ยนเป็นพื้นที่ราบลุ่มอยู่ในแผ่นดิน โดยจะเรียกพื้นที่ลักษณะนี้ว่า "พรุ" ดินชนิดนี้พบได้ใน ป่าพรุสิรินธร จังหวัดนราธิวาส เป็นต้น ดินอินทรีย์ประกอบด้วยซากพืชและสัตว์ที่เน่าเปื่อยย่อยสลายแล้ว เป็นวัตถุสะสมอยู่ในดินชั้นบน

ทรัพยากรป่าไม้

ป่าผลัดใบ: จะอยู่ในเขตภูมิอากาศแห้งแล้ง บริเวณที่ราบและพื้นที่เชิงเขาที่มีความสูงไม่เกิน ๑,๐๐๐ เมตรจากระดับน้ำทะเล ป่าประเภทนี้จะทิ้งใบจนหมดลำต้นในฤดูแล้ง ป่าผลัดใบแบ่งออกเป็น ๒ ประเภทคือ

ป่าเบญจพรรณ: พบในทุกภูมิภาค แต่ภาคใต้จะพบน้อยที่สุด ไม่สำคัญที่พบ เช่น ไม้สัก ไม้ประดู่ ไม้แดง ไม้มะค่าโมง ไม้ยาง ไม้ตะแบก ไม้เสลา ไม้ตะคร้อ ไม้ไผ่ เป็นต้น

ป่าเต็งรัง: พบในบริเวณที่ราบหรือเนินเขาเตี้ย โดยเฉพาะพื้นที่หินผุผสมดินสีแดง ไม่สำคัญที่พบ เช่น ไม้เต็ง ไม้รัง ไม้เหียง ไม้พะยอม เนื่องจากป่าชนิดนี้เป็นป่าโปร่ง จึงพบหญ้าเพ็ก และต้นปรง ขึ้นอยู่บนผิวดิน

ป่าไม่ผลัดใบ: เป็นป่าที่ต้นไม้มีใบเขียวตลอดทั้งปี มักอยู่ในพื้นที่ภาคใต้ และพบบนเขาสูงที่มีความชื้นตลอด มีปริมาณน้ำฝนมากกว่า ๒,๐๐๐ มิลลิเมตร อยู่ใกล้ลำธาร และชายฝั่งทะเล ป่าไม่ผลัดใบแบ่งออกเป็น ๔ ประเภทคือ

ป่าดิบ: ประกอบด้วยหมู่ไม้ ๓ ระดับ คือชั้นบน (ต้นไม้สูงมากกว่า ๓๐ เมตร) ชั้นกลาง (เรือนยอดของไม้เล็กปะปนกับต้นปาล์ม เถาวัลย์ หวาย) ชั้นล่าง (พันธุ์ไม้ประเภทเฟิร์น มอส) ไม่สำคัญที่พบ เช่น ไม้ยาง ไม้ตะเคียน ไม้กระบาก เป็นต้น

ป่าดิบเขา: อยู่ในพื้นที่สูงตั้งแต่ ๑,๐๐๐ เมตรขึ้นไป พบได้ในอุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์ อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ อุทยานแห่งชาติรามคำแหง ไม่สำคัญเช่น ไม้ก่อ ไม้กายาน ไม้อบเชย ไทรป่า เป็นต้น

ป่าสนเขา: มีพันธุ์ไม้ชนิดต่าง เช่น สนสองใบ สนสามใบ ขึ้นในพื้นที่สูงตั้งแต่ ๗๐๐ เมตรขึ้นไป พบได้ในอุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์ อุทยานแห่งชาติภูสอยดาว และในจังหวัดแม่ฮ่องสอน เป็นต้น

ป่าพรุ: ประกอบด้วยไม้ยืนต้น ไม้พุ่ม ไม้เลื้อย และพืชล้มลุก พบในภาคใต้มาก เช่น ในป่าพรุสิรินธร จังหวัดนราธิวาส ไม่สำคัญเช่น ต้นมะฮัง สะเดาน้ำ หวาย ต้นหยงป่า สาครู หมากแดง เป็นต้น

ทรัพยากรน้ำ

น้ำผิวดิน: ได้แก่ ห้วย หนอง คลอง บึง แม่น้ำ อ่างเก็บน้ำ เขื่อน ประเทศไทยมีแม่น้ำที่สำคัญที่สุดคือ แม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งเปรียบเสมือนเส้นเลือดใหญ่ของประเทศหล่อเลี้ยงพื้นที่ราบใหญ่ทางตอนกลางของประเทศ นอกจากนี้ยังมีแม่น้ำสำคัญตามภาคเช่น แม่น้ำปิง วัง ยม น่าน ในภาคเหนือ แม่น้ำมูล ชี ในภาคอีสาน แม่น้ำแม่กลองในภาคตะวันตก แม่น้ำตาปี ในภาคใต้

น้ำบาดาล: ในประเทศไทยน้ำบาดาลในแหล่งต่าง ๆ ถูกนำมาใช้มาก เนื่องจากการขาดแคลนน้ำผิวดินและมีโครงข่ายน้ำประปาไม่ทั่วถึง เช่น หมู่บ้านจัดสรร โรงงานอุตสาหกรรม จนเกิดปัญหาการทรุดตัวของแผ่นดิน เช่น บริเวณเขตปริมณฑลของกรุงเทพมหานคร เช่น พื้นที่เขตบางนา ลาดกระบัง หนองจอก มีนบุรี จังหวัดสมุทรปราการและปทุมธานี

ทรัพยากรแร่ธาตุ

แร่โลหะ

เหล็ก : นครสวรรค์ (หัวหวาย อ. ตาคลี) ลพบุรี (เขาทับควาย อ. โคกสำโรง) ชลบุรี (เขาชีโอน-ชีจัน อ. สัตหีบ) นครศรีธรรมราช (อ. ท่าศาลา) เลย (แหล่งภูยาง ภูเหล็ก ภูเอี้ยะ อ. เชียงคาน, แหล่งภูอ่าง อ. เมือง) กาญจนบุรี (แหล่งอิมคริม อ.บ่อพลอย) ฉะเชิงเทรา (แหล่งหนองบอน อ.บางคล้า) เชียงใหม่ (แหล่งแม่โถ อ. แม่แจ่ม) ลำปาง (แหล่งเถิน อ. เถิน) เพชรบูรณ์ (แหล่งซับไม้แดง เขาเหล็ก อ. หนองไผ่) ชลบุรี (แหล่งปรกฟ้า อ. บ้านบึง) กระบี่ (แหล่งเกาะม่วง-เกาะเหล็ก อ. เกาะลันเตา)

ทองแดง : เลย (บริเวณหินเหล็กไฟ-ภูทองแดง อ.เมือง, อ. เชียงคาน, อ.ท่าลี่) ขอนแก่น (บริเวณช่องเขาประตูตีหมา อ.ภูเวียง) หนองคาย (ภูโถง อ.สังคม) เพชรบูรณ์ ฉะเชิงเทรา กาญจนบุรี นครราชสีมา (บริเวณจันทิก อ.ปากช่อง) อุดรดิตถ์ (บริเวณน้ำตรอน-น้ำส้ม อ.น้ำปาด, อ.พากท่า) แพร่ น่าน ลำพูน ลำปาง ตาก ลพบุรี

บอกไซต์ : สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช

ดีบุก : ภูเก็ต พังงา ตรัง สงขลา ระนอง แม่ฮ่องสอน เชียงราย ลำปาง สุโขทัย กาญจนบุรี ประจวบคีรีขันธ์

ทั้งสแตน : ยะลา กาญจนบุรี เพชรบุรี เชียงใหม่ เชียงราย นครศรีธรรมราช

แทนทาลัม : ระนอง พังงา ภูเก็ต

ทองคำ : อุดรธานี (ตอนเหนือ) หนองคาย (อ.สังคม) เลย (อ.เมือง, อ.เชียงคาน, อ. ปากชม) สระแก้ว (อ. กบินทร์บุรี ปราจีนบุรี (อ. วัฒนานคร) สุโขทัย (อ. ศรีสำเนา, อ. พุ่งเสถียม) ลำปาง (อ. สบปราบ, อ. เถิน, อ. แจ้ห่ม, อ. วังเหนือ) แพร่ (อ. วังชิ้น, อ. ลอง) เชียงราย (อ. เมือง, อ. เวียงป่าเป้า, อ. แม่จัน, อ. แม่สาย, อ. เชียงแสน) ฉะเชิงเทรา (อ. สนามชัยเขต) ชลบุรี (อ. บ้านบึง, อ. บ่อทอง) ระยอง (อ. แกลง) จันทบุรี (อ. ท่าใหม่) ประจวบคีรีขันธ์ (อ. ทับสะแก, อ. บางสะพาน, อ.บางสะพานน้อย) ชุมพร (อ. ปะทิว, อ. ท่าแซะ) นราธิวาส (อ. สุคีริน, อ. ระแงะ, อ. แว้ง) ยะลา (ตอนใต้) กาญจนบุรี (อ. สังขละบุรี, อ. ทองผาภูมิ, อ. ไทรโยค) ราชบุรี (อ. สวนผึ้ง, อ. จอมบึง) เพชรบูรณ์ (อ. เมือง, อ. หล่มสัก) ลพบุรี (อ. โคกสำโรง, อ. บ้านหมี่) นครสวรรค์ (อ. ท่าตะโก)

สังกะสี : กาญจนบุรี (อ. ทองผาภูมิ, อ. สังขละบุรี, อ. ศรีสวัสดิ์) แม่ฮ่องสอน (อ. แม่สะเรียง) เชียงใหม่ (อ. แม่แตง) ตาก (ผาแดง อ. แม่สอด) เลย (อ. เมือง, อ. เชียงคาน, อ. ปากชม, อ. ท่าลี่) แพร่ (อ. ลอง) เพชรบูรณ์ (อ. เมือง)

ตะกั่ว : กาญจนบุรี (อ. สังขละบุรี, อ. ทองผาภูมิ, อ. ไทรโยค, อ. ศรีสวัสดิ์) เลย เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน ลำปาง เชียงราย แพร่ น่าน สุโขทัย เพชรบูรณ์ เพชรบุรี ยะลา นครศรีธรรมราช

แมงกานีส : เลย เชียงใหม่ ลำพูน เพชรบูรณ์ ชลบุรี นราธิวาส ยะลา

พลวง : ลำพูน ลำปาง ชลบุรี ระยอง จันทบุรี

แพลทินัม (ทองคำขาว) : อุดรธานี (บ้านคำด้วง อ. บ้านฝื่อ)

แร่โอลิเวอ

ฟลูออไรต์ (พลอยอ่อน) : ลำพูน (อ. บ้านโสัง อ. ป่าซาง อ.แม่ทา) ลำปาง เชียงใหม่ (อ. ฝาง อ. แม่แจ่ม อ. ฮอด อ. อมก๋อย) เชียงราย แม่ฮ่องสอน (อ. ปาย อ. แม่สะเรียง) ราชบุรี (อ.จอมบึง) กาญจนบุรี (อ.ศรีสวัสดิ์ อ.พนมทวน) เพชรบุรี (อ. เขาย้อย อ. ท่ายาง) สุราษฎร์ธานี

เฟลด์สปาร์ : ตาก นครศรีธรรมราช ราชบุรี กาญจนบุรี อุทัยธานี แม่ฮ่องสอน เชียงใหม่

ยิปซัม : พิจิตร (บริเวณวังจัว อ. บางมูลนาก) สุราษฎร์ธานี (อ. บ้านนาสาร, อ. เวียงสระ, อ. กาญจนดิษฐ์, อ. กาญจนดิษฐ์) นครสวรรค์ (อ. หนองบัว) ลำปาง (อ. สบปราบ, อ. แม่เมาะ) นครศรีธรรมราช (อ. ทุ่งใหญ่) เลย (อ. วังสะพุง) อุดรดิษฐ์ (อ. น้ำปาด) ตาก (อ. แม่สอด) นครราชสีมา (อ. โนนสูง) กระบี่

เกลือหิน : มหาสารคาม อุดรธานี นครราชสีมา ชัยภูมิ ยโสธร อุบลราชธานี

เกลือทะเล : สมุทรปราการ สมุทรสาคร สมุทรสงคราม

ดินมาร์ล (ดินสอพอง) : ลพบุรี สระบุรี สมุทรสาคร กาญจนบุรี ลำปาง นครสวรรค์

หินอ่อน : สระบุรี สุโขทัย นครนายก กำแพงเพชร สุโขทัย ชัยนาท สระบุรี นครราชสีมา เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์ ยะลา

หินแกรนิต : ตาก (อ. เมือง, อ. บ้านตาก, อ. สามเงา) เลย (อ.เมือง) อุทัยธานี (อ. ลานสัก) ลำปาง (อ. แม่พริก)ทรายแก้ว : สงขลา ภูเก็ต ตรัง นครศรีธรรมราช ชุมพร ปัตตานี ระยอง จันทบุรี และตราด

โพแทช : ชัยภูมิ นครราชสีมา อุดรธานี หนองคาย สกลนคร

ฟอสเฟต : กาญจนบุรี (เขาอีตุ้มบ้านกาญจน์ อ. เมือง) ลำพูน (อ. แม่ทา) พัทลุง (เขาพนมวงค์ อ. ควนขนุน) เพชรบูรณ์ (เขาชะงอก เขาเทพพนม อ. ชนแดน) ร้อยเอ็ด (บ้านเหล่าขาม อ. เมือง) เชียงใหม่ (อ. ฝาง, อ. เชียงดาว)

หินปูน : สระบุรี ลพบุรี นครสวรรค์ เชียงใหม่ กาญจนบุรี เพชรบุรี ขอนแก่น เชียงราย

แบไรต์ : ลำปาง ตาก แพร่ แม่ฮ่องสอน เพชรบูรณ์ เลย อุดรธานี อุทัยธานี กาญจนบุรี เพชรบุรี ราชบุรี สงขลา ตรัง สตูล กระบี่

แร่เชื้อเพลิง

ลิกไนต์ : ลำพูน (อ. ลี้) ลำปาง (อ. แม่เมาะ) เชียงใหม่ พะเยา ตาก กระบี่

น้ำมันดิบ : เชียงใหม่ (บ่อน้ำมันฝาง) ขอนแก่น กำแพงเพชร (แหล่งสิริกิติ์) อ่าวไทย

แก๊สธรรมชาติ : ขอนแก่น (อ.น้ำพอง) อ่าวไทย (เช่น แหล่งเอราวัณ แหล่งบรรพต)

หินน้ำมัน : ตาก ลำพูน (อ. ลี้)

กัมมันตภาพรังสี

ยูเรเนียม : ขอนแก่น (บริเวณช่องเขาประดู่ตีหมา อ.ภูเวียง)

ทอเรียม : ระนอง พังงา ภูเก็ต

แร่รัตนชาติ

พลอย : จันทบุรี (บริเวณเขาหัว เขาพลอยแหวน บ้านบางกะจะ เขาสระแก้ว ซากลาว บ้านแสงสั้ม บ้านบ่อเวฬุ บ้านสีเสียด บ้านตกรวม บ้านอ่างเอ็ด บ้านบ่ออีแรม บ้านนาตามี บ้านบ่อนาง) ทราด (บริเวณหนองบอน บ้านบ่อไร่ บ้านตากแว้ง บ้านนาใหญ่ บ้านตาบอด บ้านสระใหญ่ บ้านทุ่งจ๊กจั่น) กาญจนบุรี (อ.บ่อพลอย[๙]) แพร่ (บ้านบ่อแก้ว) ศรีสะเกษ (บ้านดำน อ. กันทรลักษณ์)

ปัญหาสิ่งแวดล้อมของประเทศไทย

๑. ปัญหาขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นตามเมืองใหญ่ เช่น กรุงเทพฯ เชียงใหม่ เป็นต้น
๒. ปัญหามลพิษทางน้ำ ทางอากาศ ที่เกิดจากโรงงานอุตสาหกรรม และชุมชนเมืองใหญ่
๓. ปัญหาสารพิษตกค้างในอาหารและสิ่งแวดล้อม เช่น การใช้สารพิษกำจัดแมลงทางการเกษตร
๔. ปัญหาความเสื่อมโทรมของแหล่งน้ำจืดที่เกิดจากการทำลายป่าเพื่อการเกษตร การขยายตัวของชุมชนและเมืองต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดปัญหาแหล่งน้ำเสื่อมคุณภาพ
๕. ปัญหาความเสื่อมโทรมของทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งที่เกิดจากการทำเหมืองแร่ การระบายน้ำเสียลงสู่ทะเล
๖. ปัญหาการตัดไม้ทำลายป่าหรือบุกรุกพื้นที่ป่าสงวน
๗. ปัญหาการเสื่อมโทรมของดิน
๘. ปัญหาคุณภาพและการกระจายตัวของประชากร

สิ่งแวดล้อมประเทศมาเลเซีย

ลักษณะภูมิประเทศ

มาเลเซียตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของทวีปเอเชีย ประกอบด้วยดินแดน ๒ ส่วนใหญ่ๆ คือ มาเลเซียตะวันตก และมาเลเซียตะวันออก อยู่ห่างกันประมาณ ๔๐๐ ไมล์ โดยมีทะเลจีนใต้ขวางกั้น เดิมเป็นดินแดนที่มีการปกครองต่างหากจากกัน ได้มารวมเป็นประเทศเดียวกันเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๖ มีเนื้อที่ทั้งหมดประมาณ ๑๓๐,๐๐๐ ตารางไมล์

มาเลเซียตะวันตก ได้แก่ ดินแดนที่อยู่ในคาบสมุทรมลายูหรือมลายา ติดชายแดนทางใต้ของประเทศไทย มีเนื้อที่ประมาณ ๕๐,๘๐๐ ตารางไมล์ ประกอบด้วยรัฐต่างๆ ๑๑ รัฐ ตอนกลางเป็นที่

ราบสูง มีภูเขาใหญ่หลายเทือก ปกคลุมด้วยป่าที่บริเวณกว้างขวาง แถบริมฝั่งทะเลทั้ง ๒ ข้างเป็นที่ราบ ดินอุดมสมบูรณ์ ชายฝั่งทะเลตะวันตกเป็นหาดเลนยาวพื้นที่มีหล่มบึงมาก

ส่วนด้านตะวันออกเป็นหาดทรายยาวเหยียด ไม่เหมาะแก่การเป็นท่าเรือ มาเลเซียตะวันออก ได้แก่ ดินแดนทางภาคเหนือของเกาะบอร์เนียว มีเนื้อที่ประมาณ ๗๐,๒๐๐ ตารางไมล์ ประกอบด้วยรัฐ ๒ รัฐคือ ซาราวัก และซาบาห์ (บอร์เนียวเหนือ) พื้นที่โดยทั่วไปเป็นที่สูง ประกอบด้วยป่าทึบและภูเขาสูงใหญ่ บางยอดเขาสูงเกินกว่าหมื่นฟุตมีที่ราบขนาดย่อมอยู่ตามริมฝั่งทะเล แม่น้ำมักเป็นสายสั้นๆ และไหลเชี่ยว ผ่านหุบเขาที่แคบและลาดชันไปออกทะเลทางทิศตะวันตก

ทรัพยากรธรรมชาติ น้ำมันดิบ ก๊าซธรรมชาติ ดีบุก ไม้ ทองแดง เหล็ก บ็อกไซต์

ผลผลิตทางการเกษตร ยางพารา น้ำมันปาล์ม โกโก้ ข้าว พริกไทย สับปะรด

อุตสาหกรรมหลัก เครื่องไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ สิ่งทอ ยางพารา รถยนต์ น้ำมัน ไม้

สินค้าเข้าสำคัญ ไม้แปรรูป เครื่องยนต์และอุปกรณ์ ปุ๋ยและยากำจัดศัตรูพืช เครื่องใช้ไฟฟ้า สัตว์น้ำมีชีวิต ผัก ส่วนประกอบโครงรถและตัวถัง เครื่องจักรไฟฟ้าในการผลิตและส่วนประกอบ ไม้หมอนหนุนรางรถไฟ ดอกไม้สด อาหาร อุปกรณ์ขนส่ง เคมีภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์พลาสติก หนังสือและหนังสือพิมพ์

สินค้าออกสำคัญ น้ำมันปิโตรเลียม เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ยางพาราไม้แปรรูป สิ่งทอ ดีบุก แก๊สธรรมชาติ น้ำมันปาล์ม สัตว์น้ำมีชีวิต อาหารทะเลกระป๋องแปรรูป ผักสดผลไม้ ปลาป่น รถยนต์ ขนสัตว์ เสื้อผ้าสำเร็จรูป สายเคเบิล อิฐ

ลักษณะภูมิอากาศ

ร้อนชื้นตลอดปี ภาคตะวันออกมีฝนตกในเดือนกันยายน ภาคตะวันตกมีฝนตกราวๆ เดือนสิงหาคม

สิ่งแวดล้อมประเทศพม่า

ลักษณะทางภูมิศาสตร์

ประเทศพม่าตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อยู่ระหว่างที่ราบสูงทิเบต และคาบสมุทรมาเลเซีย อยู่ทางทิศตะวันตก และทิศตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศไทย ระหว่างเส้นรุ้ง ๑๐ องศาเหนือ ถึง ๒๘ องศา ๓๐ ลิปดาเหนือ และระหว่างเส้นแวง ๙๒ องศา ๓๐ ลิปดาตะวันออก มีพื้นที่ประมาณ ๖๗๘,๐๐๐ ตารางกิโลเมตร มีความยาวจากเหนือสุดถึงใต้สุดประมาณ ๒,๐๙๐ กิโลเมตร ส่วนกว้างสุดจากรัฐฉานทางด้านตะวันออก ถึงรัฐชินทางด้านตะวันตกประมาณ ๑,๑๒๐ กิโลเมตร ส่วนแคบสุดอยู่บริเวณเมืองเญ่ กับด่านเจดีย์สามองค์ของไทย กว้างประมาณ ๔๐ กิโลเมตร

ประเทศพม่ามีอาณาเขตติดต่อกับประเทศต่าง ๆ ดังนี้

ทิศเหนือติดต่อกับประเทศธิเบต และประเทศจีน

ทิศตะวันออกติดต่อกับประเทศจีน ประเทศลาวและประเทศไทย

ทิศใต้จดทะเลอันดามัน และอ่าวเบงกอล

ทิศตะวันตกจดอ่าวเบงกอล และประเทศบังคลาเทศ

มีเส้นพรมแดนยาวประมาณ ๗,๑๐๐ กิโลเมตร เป็นเส้นพรมแดนทางบกยาวประมาณ ๔,๖๕๐ กิโลเมตร เส้นพรมแดนทางทะเล ยาวประมาณ ๒,๔๕๐ กิโลเมตร

ลักษณะภูมิประเทศ

ภูมิประเทศเป็นป่าประมาณร้อยละ ๕๕ ของพื้นที่ทั้งหมด ที่เหลือเป็นภูเขา และที่ราบใช้ทำการเพาะปลูก ได้ประมาณร้อยละ ๑๐ ของพื้นที่ทั้งหมด พื้นที่ภูเขาอยู่ทางทิศเหนือ ทิศตะวันออก และทิศตะวันตก ตอนกลางของประเทศเป็นที่ราบลุ่มแม่น้ำอิรวดี พื้นที่ทางตอนใต้และตะวันตก เป็นฝั่งทะเลยาวไปตามแนวอ่าวเบงกอล เริ่มตั้งแต่วิกตอเรียพอยท์ ไปจนถึงพรมแดนที่ติดต่อกับบังคลาเทศ พื้นที่ทางใต้สุดของประเทศ เป็นแผ่นดินแคบระหว่างทะเล กับทิวเขาตะนาวศรี ส่วนพื้นที่อีกสามด้านคือด้านตะวันตกเหนือ และตะวันออกล้อมรอบด้วยภูเขา

ที่ราบของประเทศแบ่งออกได้เป็นสี่ตอนคือ

พื้นที่ราบสูงในรัฐฉาน รัฐฉานมีพื้นที่ประมาณ ๑๕๖,๙๐๐ ตารางกิโลเมตร มีความสูงเฉลี่ยประมาณ ๒,๐๐๐ - ๔,๐๐๐ ฟุต จากระดับน้ำทะเล เป็นที่ตั้งของเมืองตองยี ซึ่งเป็นเมืองหลวงของรัฐฉาน และเมืองลาเจียว อยู่ตอนเหนือสุดของประเทศ เป็นทางเชื่อมระหว่างประเทศพม่ากับมณฑลยูนนานของจีน

พื้นที่ราบตามเทือกเขาตะนาวศรี อยู่ระหว่างเทือกเขาตะนาวศรีกับฝั่งทะเล เริ่มตั้งแต่ปากแม่น้ำสาละวินลงไปทางใต้ จนถึงวิกตอเรียพอยท์ ขนานไปกับฝั่งทะเล เทือกเขาตะนาวศรี เป็นเส้นกั้นพรมแดนระหว่างไทยกับพม่า มีความยาวประมาณ ๘๐๐ กิโลเมตร ตามริมฝั่งทะเลเต็มไปด้วยภูเขาและป่าทึบ

พื้นที่ราบภาคกลาง เป็นพื้นที่ราบลุ่มแม่น้ำอิรวดี มีพื้นที่กว้างขวางประมาณ ๔๓๖,๔๐๐ ตารางกิโลเมตร เป็นแหล่งปลูกข้าวที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดแห่งหนึ่งของโลก แบ่งออกได้เป็นสี่เขตคือ

เขตตอนเหนือของเขากะโค เป็นที่ตั้งของเมืองมัณฑะเลย์ซึ่งเป็นเมืองหลวงเก่า สภาพโดยทั่วไปแห้งแล้ง มีการชลประทานมาช่วยจึงทำให้สามารถเพาะปลูกได้ดี

เขตตะวันตกเมืองพะโค เป็นเขตที่มีความอุดมสมบูรณ์ มีประชากรอยู่หนาแน่นที่สุด สามารถผลิตข้าวส่งออกประมาณร้อยละ ๕๐ ของปริมาณข้าวที่ส่งออกทั้งหมด การคมนาคมใช้เส้นทางเรือเป็นส่วนใหญ่ เพราะทางบกไม่สะดวก

เขตลุ่มแม่น้ำสะโตง พื้นที่อุดมสมบูรณ์ มีประชากรอยู่หนาแน่น เป็นที่ตั้งของเมืองตองอูและพะโค (หงสาวดี) ซึ่งเคยเป็นเมืองหลวงเก่าของพม่าทั้งสองเมือง

พื้นที่ตามเทือกเขาอารกัน เทือกเขาอารกันทอดจากเหนือไปได้ เป็นเส้นกั้นอาณาเขตระหว่างอินเดียกับพม่า มีช่องเขาลีโคเป็นทางผ่านไปสู่แคว้นอัสสัมของอินเดีย ทางใต้เทือกเขาอารกันเป็นทิวเขาชะงะไซ่ ทางด้านทิศตะวันตกของเชิงเขาเป็นป่าไม้ทึบ ทางด้านตะวันออกเป็นป่าไม้สัก

ทางด้านตะวันตกของภูเขาจอตอ่าวเบงกอล เป็นพื้นที่ราบลุ่มเชิงเขา เป็นพื้นที่แคบ ๆ มีแม่น้ำอยู่ประมาณ ๑๒๐ สาย ไหลผ่านอภัยพของพม่า ไปสู่แม่น้ำจิตกองของบังคลาเทศ การคมนาคมส่วนใหญ่ใช้ทางน้ำ ประชากรที่อยู่บริเวณนี้เป็นชาวเขา

แม่น้ำที่สำคัญ

แม่น้ำอิรวดี เป็นแม่น้ำสำคัญที่สุดของพม่า มีความยาวประมาณ ๑,๖๐๐ กิโลเมตร ไหลผ่านกลางประเทศจากเหนือลงใต้ แบ่งประเทศพม่าออกเป็นสองส่วน ต้นน้ำเกิดจากเทือกเขาที่มีหิมะปกคลุมอยู่ เมื่อถึงฤดูร้อน หิมะละลาย ก็มักจะมึ่น้ำไหลหลากมาก่อนฤดูฝนของทุกปี ทำให้เป็นประโยชน์ต่อการกสิกรรม และการคมนาคมทางน้ำอย่างมาก แม่น้ำอิรวดีเกิดจากการรวมกันของแม่น้ำมาลี และแม่น้ำมาย ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือสุดของประเทศ บริเวณเหนือเมืองมัตจินา แล้วไหลมายังเมืองพะโค เป็นตอนที่มีกระแสน้ำไหลเชี่ยวมาก แต่ยังพอใช้เดินเรือได้ จากเมืองพะโคถึงเมืองคาธา แม่น้ำเปลี่ยนแนวไหลไปทางทิศตะวันตก ผ่านช่องเขาแล้ววกกลับมาผ่านที่ราบคาธา จากเมืองคาธาถึงเมืองพุกามจะไหลผ่านช่องเขาออกมาสู่ทุ่งราบตอนกลางของประเทศ จากเมืองพุกามถึงเมืองแปร ไหลผ่านที่ราบเป็นตอน ๆ และไหลสู่ที่ราบก่อนถึงเมืองแปร จากเมืองแปรถึงปากน้ำจะไหลผ่านทุ่งราบกว้างใหญ่ เรียกว่า บริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำอิรวดี มีความยาวประมาณ ๒๙๐ กิโลเมตร กว้างประมาณ ๒๔๐ กิโลเมตร

แม่น้ำชินด์วิน เป็นสาขาของแม่น้ำอิรวดี ใช้ประโยชน์ในการเดินเรือ

แม่น้ำสาละวิน มีต้นกำเนิดในประเทศธิเบตแล้วไหลผ่านรัฐฉานและรัฐคะยาห์ บางช่วงของแม่น้ำสาละวิน เป็นเส้นกั้นพรมแดนระหว่างพม่ากับไทย แม่น้ำสาละวินอยู่ในเขตแดนพม่าประมาณ ๑,๐๐๐ กิโลเมตร

แม่น้ำสะโตง อยู่ระหว่างแม่น้ำอิรวดีกับแม่น้ำสาละวิน มีประโยชน์ในการกสิกรรมและล่องซุง

แม่น้ำย่างกุ้ง ต้นน้ำเกิดจากภูเขาพะโค อยู่ระหว่างแม่น้ำอิรวดี และแม่น้ำสะโตง ไหลผ่านเมืองย่างกุ้ง มีลำคลองเชื่อมกับแม่น้ำอิรวดีกับแม่น้ำสะโตง ใช้เป็นเส้นทางคมนาคมทางน้ำ ระหว่างแม่น้ำอยู่หลายคลอง

ปัญหาสิ่งแวดล้อม

การทำลายป่าไม้ การสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพสาเหตุ การทำลายป่าไม้เพื่อการเพาะปลูก

สิ่งแวดล้อมประเทศกัมพูชา

ลักษณะทางภูมิศาสตร์

ประเทศกัมพูชา ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของแหลมอินโดจีน มีพื้นที่ประมาณ ๑๘๑,๐๐๐ ตารางกิโลเมตร ความกว้างจากเหนือจดใต้ประมาณ ๔๕๐ กิโลเมตร และจากตะวันออกถึงตะวันตกประมาณ ๕๖๐ กิโลเมตร มีรูปร่างคล้ายรูปสี่เหลี่ยมคางหมู โดยมีศูนย์กลางของประเทศอยู่ใกล้กับจังหวัดกัมปงทม พื้นที่ทางตอนเหนือกว้างแล้วค่อย ๆ สอบลงมาทางตอนใต้ มีความสัมพันธ์ที่ได้สัดส่วนของพรมแดน โดยรอบทั้งสี่ด้าน

พรมแดน และเส้นเขตแดนของประเทศกัมพูชา ส่วนใหญ่กำหนดขึ้นโดยฝรั่งเศส มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศข้างเคียง อยู่สามประเทศคือ ไทย ลาว และเวียดนาม

ทิศเหนือ ติดต่อกับประเทศไทยในเขตจังหวัดบุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ และอุบลราชธานี และติดต่อกับประเทศลาว ในแขวงอัตตะปือ และแขวงจำปาศักดิ์

ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ และทิศตะวันออก ติดต่อกับประเทศเวียดนาม ในเขตจังหวัดเปลกู ดาร์ลัก และกวางด๊ก

ทิศตะวันออกเฉียงใต้และทิศใต้ ติดต่อกับประเทศเวียดนามเขตจังหวัดฟุคลอง บินห์ลอง เทนินห์ ฟุคทุย เคียนเทือง เคียนฟง อันเกียง เคียนเกียง และอ่าวไทย

ทิศตะวันตกเฉียงใต้ และทิศตะวันตก ติดต่อกับประเทศไทยในเขตจังหวัดตราด จันทบุรี และปราจีนบุรี

เส้นเขตแดนโดยรอบประเทศมีความยาวประมาณ ๒,๖๐๐ กิโลเมตร ติดต่อกับประเทศไทยประมาณ ๙๓๐ กิโลเมตร ประเทศลาวประมาณ ๔๐๐ กิโลเมตร ประเทศเวียดนามประมาณ ๑,๐๓๐ กิโลเมตร และอ่าวไทย ประมาณ ๔๕๐ กิโลเมตร

ลักษณะภูมิประเทศ

ลักษณะภูมิประเทศ โดยทั่วไปมีทั้งที่ราบลุ่ม ที่ราบสูง และภูเขา พื้นที่ภูมิประเทศมีลักษณะคล้ายอ่างเก็บน้ำ กล่าวคือ พื้นที่ตอนกลางของประเทศเป็นที่ราบลุ่ม ระหว่างแม่น้ำโขงกับแม่น้ำบาสซัก (Bassac) และมีทะเลสาบขนาดใหญ่ ที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติ ส่วนรอบ ๆ ประเทศมีเทือกเขาสลับซับซ้อน ติดต่อกันเป็นแนวยาวสูงประมาณ ๑,๔๐๐ เมตร อยู่ติดกับประเทศ

ไทย ตั้งแต่จังหวัดจันทบุรีทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ตลอดไปทางด้านทิศเหนือ ส่วนภูเขาที่เป็น ห่อม ๆ มีอยู่บริเวณเกาะกง กำปงโสม และกำปงสะปือ ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศ

บริเวณภาคกลางของประเทศ สูงกว่าระดับน้ำทะเลไม่เกิน ๓๐ เมตร เริ่มตั้งแต่พื้นที่ทางทิศ ตะวันออกเฉียงเหนือ บริเวณจังหวัดพระตะบอง ไปถึงกำปงธม ไพรเวียง สวายเวียง และตาแก้ว ทาง ตอนใต้จดเขตแดนเวียดนาม แบ่งพื้นที่ออกเป็นสี่ลักษณะคือ บริเวณริมฝั่งแม่น้ำ ทะเลสาบ บริเวณที่ ลุ่มลำคลอง หนองบึง บริเวณที่ทำนา และบริเวณเนินเขาขนาดเล็ก

ที่ราบสูงภาคเหนือ เริ่มตั้งแต่จังหวัดกระเจะ สติงตรง และรัตนคีรี ต่อจากที่ราบลุ่มภาค กลาง พื้นที่ค่อย ๆ สูงขึ้นตามลำดับ จนสูงกว่า ๓๐๐ เมตร จากระดับน้ำทะเล แบ่งออกเป็นสามตอน คือ

บริเวณที่ราบสูงตอนเหนือ ในเขตจังหวัดพระตะบอง เสียมราชู กัมปงธม มีภูเขาผ่าน กลางบริเวณเป็นภูเขาลูกโดด ๆ

บริเวณที่ราบสูงตะวันออกเฉียงเหนือ อยู่ในเขตจังหวัดสติงตรง กระเจะ แยกจากที่ ราบสูงภาคเหนือด้วยแม่น้ำโขง พื้นที่เป็นเนินเขาดินอยู่ทั่วไป

บริเวณที่ราบสูงกัมปงจาม สูงประมาณ ๓๐๐ เมตร จากระดับน้ำทะเล

บริเวณที่ราบสูงตามเขตชายแดน อยู่ทางทิศเหนือติดต่อกับที่ราบสูงของไทย ทางทิศ ตะวันออกเฉียงเหนือ และพื้นที่ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออก และทิศตะวันออกเฉียงเหนือ อันเป็นเชิงชาย เทือกเขาจากเวียดนาม แบ่งออกได้เป็นสามส่วนคือ

บริเวณเทือกเขาพนมดงรัก ซึ่งมีสันปันน้ำแบ่งเขตแดนกับประเทศไทย

บริเวณเทือกเขาคอนทุม (Kontum) เป็นแนวเส้นเขตแดนลาวกับกัมพูชา มีเชิงชาย เทือกเขาอยู่ในเขตกัมพูชา ทางใต้ลงมาเป็นที่ราบสูงป่อแก้ว สูงกว่าระดับน้ำทะเลไม่เกิน ๕๐๐ เมตร

บริเวณที่ราบสูงโซลองเหนือ เป็นแนวเส้นกั้นเขตแดนเวียดนามกับกัมพูชา มีความสูง ระหว่าง ๔๐๐ ถึง ๙๐๐ เมตร

บริเวณทิวเขากระวาน รวมเทือกเขากระวาน และเทือกเขาซ่าง ทิวเขานี้เริ่มต้นจากเขต จังหวัดจันทบุรีของไทย เป็นพีคติดต่อกันไป จนถึงจังหวัดกัมปอตของกัมพูชา ทิวเขานี้แบ่งออกเป็น สามตอนคือ

เทือกเขากระวานตะวันตก เริ่มจากเขตอำเภอโพลิน จังหวัดพระตะบอง ไปถึงแม่น้ำ โพรสิสัตว์ มียอดเขาที่สำคัญอยู่หลายยอด ที่สูงเกิน ๑,๐๐๐ เมตร ยอดสูงสุด ๑,๕๖๓ เมตร

เทือกเขากระวานกลาง มียอดเขาที่สูงเกิน ๑,๐๐๐ เมตร อยู่หลายยอดด้วยกัน ยอด สูงสุดสูง ๑,๗๔๙ เมตร

เทือกเขากระวานตะวันออก แบ่งออกเป็นสามกลุ่มคือ

- เทือกเขาโพรสิสัตว์กับกัมปงสะปือ ยอดเขาสูงสุด ๑,๘๑๓ เมตร

- เทือกเขา Au Malou อยู่ระหว่างกัมปงสะปือ กับ Sre Umbell มีที่ราบสูงคีรีรมอยู่ข้างบน
 - เทือกเขาซ้าง แยกออกจากเทือกเขา Au Malou มียอดสูง ๑,๐๗๕ เมตร
- บริเวณที่เป็นห่อมเขา คือ บริเวณที่ล้อมรอบทิวเขากระวาน มีภูเขาสูงปานกลาง โดยทั่วไปสูงไม่เกิน ๘๐๐ เมตร แบ่งออกเป็น ๖ ตอนคือ
- บริเวณชายทะเล เป็นพื้นที่ราบลาดสูงขึ้นไป บรรจบกับทิวเขากระวาน และติดต่อกับที่ราบตอนกลางได้สามทาง
 - บริเวณห่อมเขาทางทิศตะวันตกของจังหวัดพระตะบอง
 - บริเวณห่อมเขาระหว่างจังหวัดโพธิสัตว์กับกัมปงชนัว
 - บริเวณห่อมเขากัมปงสะปือ
 - บริเวณห่อมเขาระหว่างกัมปงสะปือกับกัมปอต
 - บริเวณห่อมเขาระหว่างกัมปอตกับตาแก้ว

แม่น้ำลำธารและทะเลสาบ

กัมพูชาเป็นประเทศที่อุดมไปด้วยแม่น้ำลำธาร ห้วยหนอง คลองบึง และมีทะเลสาบใหญ่ที่สุดในเอเชียอาคเนย์ บริเวณลุ่มน้ำสำคัญ ๆ มีอยู่สามแห่งด้วยกันคือแม่น้ำโขง ทะเลสาบและแม่น้ำทะเลสาบ ติดต่อกับแม่น้ำบาสซัก (Bassac) กับแม่น้ำทางฝั่งทะเล

แม่น้ำโขง มีต้นน้ำจากประเทศทิเบต ไหลผ่านประเทศจีน พม่า ไทย ลาว เข้าสู่เขตแดนกัมพูชาที่หมู่บ้านอินนัง ทางภาคเหนือของกัมพูชา แล้วไหลผ่านจังหวัดสตึงแตรง กระเจาะ กัมปงจาม และพนมเปญ และไหลเข้าเขตแดนเวียดนามที่หมู่บ้านรินฮือ แม่น้ำโขงมีความยาวทั้งหมดประมาณ ๔,๕๐๐ กิโลเมตร ในส่วนที่ไหลผ่านกัมพูชายาวประมาณ ๕๐๐ กิโลเมตร กว้างประมาณ ๑ - ๒ กิโลเมตร ความลึกเป็นไปตามฤดูกาล ในฤดูน้ำบางตอนลึกถึง ๓๐ เมตร น้ำในแม่น้ำโขงจะไหลเชี่ยวในฤดูน้ำ ลักษณะแม่น้ำโขงที่ไหลผ่านกัมพูชาแบ่งออกได้เป็นสามตอนคือ

ช่วงที่ไหลผ่านระหว่างหมู่บ้านวินนังมาจนถึงจังหวัดกระเจาะ แม่น้ำโขงตอนนี้ไหลเชี่ยวเป็นตอน ๆ เช่น แชมบอดทางเหนือจังหวัดกระเจาะประมาณ ๑๕ กิโลเมตร กระแสน้ำไหลเชี่ยวมากเป็นระยะทาง ๑๒ กิโลเมตร บางจุดกระแสน้ำไหลเชี่ยวมากประมาณ ๖๐ กิโลเมตร และยังมีเกาะแก่งอยู่ทั่วไปเป็นอุปสรรคต่อการเดินเรือ ในช่วงนี้มีลำน้ำเสสาน และลำน้ำเสรปกไหลมาบรรจบแม่น้ำโขงที่จังหวัดสตึงแตรงด้วย

ช่วงที่ไหลผ่านจังหวัดกระเจาะถึงพนมเปญ มีความยาวประมาณ ๒๐๐ กิโลเมตร มีเกาะแก่งและเนินทรายใต้น้ำอยู่เป็นบางแห่ง กระแสน้ำไม่เชี่ยว สามารถใช้เดินเรือได้ทุกฤดูกาล แม่น้ำโขงในช่วงต่อจากพนมเปญ ไหลแยกออกเป็นสี่สาย เรียกว่า จตุรมุข คือ

- สายที่ ๑ คือ แม่น้ำโขงเดิม
- สายที่ ๒ คือ แม่น้ำโขงที่ไหลไปลงทะเลทางด้านทะเลจีนตอนใต้
- สายที่ ๓ คือ แม่น้ำบาสซัก
- สายที่ ๔ คือ แม่น้ำที่ไหลจากทะเลสาบ เรียกว่า แม่น้ำทะเลสาบ

ช่วงที่ไหลผ่านพนมเปญถึงหมู่บ้านวินฮือ แม่น้ำโขงช่วงนี้มีความยาวกว้างกว่า ๒ กิโลเมตร กระแสน้ำไหลเชี่ยว แต่ยังสามารถใช้เดินเรือได้ทุกฤดูกาลจนถึงปากน้ำ ความแตกต่างของระดับน้ำในฤดูน้ำและฤดูแล้งประมาณ ๑๐ เมตร

แม่น้ำโขงนอกจากให้ประโยชน์แก่ประเทศกัมพูชาในด้านเป็นเส้นทางคมนาคมทางน้ำที่สำคัญแล้ว ยังอำนวยประโยชน์ในด้านการกสิกรรมและการประมงด้วย เนื่องจากในฤดูน้ำหลาก น้ำในแม่น้ำโขงได้ท่วมทันไปตามพื้นที่ต่าง ๆ เมื่อน้ำลดก็ได้ทิ้งปุ๋ยอันโอชะต่อพืชไร่ และในขณะเดียวกันก็มีปลาชุกชุมอยู่ตามบึงต่าง ๆ และในแม่น้ำโขงเอง

แม่น้ำทะเลสาบ (Tonle sap) เป็นแม่น้ำที่เชื่อมระหว่างแม่น้ำโขงกับทะเลสาบ มีความยาวประมาณ ๑๓๐ กิโลเมตร กว้างประมาณ ๕๐๐ เมตร ในฤดูน้ำหลาก น้ำในแม่น้ำโขงจะไหลผ่านแม่น้ำสายนี้ลงสู่ทะเลสาบ

แม่น้ำบาสซัก (Bassac) เป็นแม่น้ำสายเดียวกับแม่น้ำทะเลสาบ ต่อจากแม่น้ำทะเลสาบที่หน้าพระราชวังกรุงพนมเปญ แล้วไหลไปยังประเทศเวียดนามที่บ้านบิन्हดี แล้วไหลผ่านเขตประเทศเวียดนามลงสู่ทะเลจีนใต้ แม่น้ำสายนี้แคบกว่า แม่น้ำทะเลสาบ มีความยาวประมาณ ๘๐ กิโลเมตร ใช้ในการเดินเรือได้ตลอดปี

ทะเลสาบ นับว่าเป็นทะเลสาบน้ำจืดที่ใหญ่ที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และนับว่าเป็นอ่างเก็บน้ำตามธรรมชาติที่ใหญ่ที่สุดของประเทศกัมพูชา ตั้งอยู่บริเวณตอนกลางของประเทศ มีทิวเขาที่เป็นแหล่งกำเนิดของลำน้ำสายต่าง ๆ ที่ไหลลงสู่ทะเลสาบโดยรอบ ในฤดูแล้ง ทะเลสาบจะมีความยาว ๑๕๐ กิโลเมตร ตอนกว้างที่สุด ๓๒ กิโลเมตร มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ ๓,๐๐๐ ตารางกิโลเมตร ในฤดูน้ำหลากเต็มทีประมาณเดือนกันยายนถึงเดือนตุลาคม ทะเลสาบจะมีพื้นที่ใหญ่กว่า ในฤดูแล้งประมาณสามเท่าคือ ประมาณ ๑๐,๐๐๐ ตารางกิโลเมตร บริเวณน้ำท่วมจึงอยู่ระหว่างถนนรอบทะเลสาบ ในด้านความลึก ฤดูน้ำจะลึกประมาณ ๑๒ - ๑๔ เมตร ในฤดูแล้ง น้ำที่ตื้นสุดประมาณ ๐.๘๐ เมตร ถึง ๒.๐๐ เมตร ลักษณะพื้นที่ตามบริเวณชายฝั่งจะเป็นดินตะกอน บริเวณที่ดอนเป็นที่โล่งแจ้ง ตามขอบทะเลสาบเป็นป่าละเมาะและป่าน้ำท่วม พื้นที่ทางด้านตะวันตกของทะเลสาบแบ่งออกได้เป็นสามตอนคือ

ลานเลน เป็นตอนที่ต้นเขินในฤดูแล้ง โคลนเลนนี้จะกั้นทะเลสาบให้เป็นตอน ๆ ในฤดูแล้ง

ทะเลสาบน้อย เป็นตอนที่อยู่ทางด้านเหนือของลานเลน มีความยาวประมาณ ๓๕ กิโลเมตร กว้าง ๒๕ กิโลเมตร ตามบริเวณชายฝั่งปกคลุมไปด้วยพงหญ้า

ทะเลสาบใหญ่ เป็นตอนที่อยู่ทางเหนือของทะเลสาบน้อย มีความยาวประมาณ ๗๕ กิโลเมตร และกว้าง ๓๒ กิโลเมตร

ทะเลสาบของประเทศกัมพูชามีประโยชน์ต่อการกสิกรรม การเดินเรือ และการประมงในประเทศเป็นอย่างมาก ในฤดูฝนสามารถใช้เดินเรือขนาดต่าง ๆ ได้ แต่ในฤดูแล้งจะใช้เดินเรือได้เฉพาะเรือขนาดเล็กเท่านั้น ในฤดูน้ำหลาก พื้นที่ป่าจะถูกน้ำท่วม เมื่อน้ำลดก็จะทิ้งปุ๋ยอันเป็นประโยชน์ต่อพืช ทะเลสาบอุดมไปด้วยปลาน้ำจืดนานาชนิด จนได้ชื่อว่าเป็นแหล่งปลาน้ำจืดที่ใหญ่ที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ลำน้ำทางอ่าวไทย ลำน้ำหลายสายมีต้นกำเนิดมาจากทิวเขากระวาน แล้วไหลลงสู่ทะเล ส่วนมากเป็นลำน้ำเล็ก ๆ และสั้น มีความกว้างประมาณ ๑๕ - ๒๐ เมตร

ฝั่งทะเลและเกาะ

ประเทศกัมพูชามีฝั่งทะเลยาวประมาณ ๔๔๐ กิโลเมตร หรือประมาณหนึ่งในหกของเส้นพรมแดนทั้งประเทศ เป็นฝั่งทะเลที่อยู่ในอ่าวไทยทั้งสิ้น เป็นพรมแดนซึ่งกันประเทศกัมพูชา ออกจากแหลมมลายู เกาะสุมาตรา และเกาะชวา

ฝั่งทะเลของประเทศกัมพูชามีลักษณะเว้าแหว่ง ประกอบด้วยสองแหลมใหญ่ ๆ คือ แหลมสามิต (Semit, Smach) และแหลมวิลเรนห์ (Veal Renh) โดยทั่วไปความลึกใกล้ฝั่งทะเลด้านนี้มีความลึกประมาณ ๕ - ๑๐ เมตร

ความแตกต่างของระดับน้ำทะเลขึ้นลงไม่เกิน ๒ เมตร ลักษณะของฝั่งทะเลจากเขตแดนไทยถึงปากน้ำ Koki เป็นที่ราบลุ่มมีหนองบึงมาก จากปากน้ำ Koki ถึงแหลม Sorivong มีหินระเกะระกะอยู่ทั่วไป บริเวณกัมปงโสมไปถึงพรมแดนเวียดนาม มีลักษณะเป็นหาดเลน โขดหิน และหาดทรายสลับกันไป พื้นทะเลส่วนใหญ่ มีลักษณะราบ และแบน แต่ในที่บางแห่ง เช่น ที่แหลมโต๊ะ ซึ่งอยู่ที่ฝั่งทะเลทางด้านทิศตะวันออก มีเนินใต้น้ำสูงถึง ๕๐ เมตร และมีเกาะสลัด ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเกาะพู๊ก มีเนินเปลือกหอยปกคลุมอยู่ เป็นอุปสรรคต่อการเดินเรือ

ในฤดูมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ (พฤศจิกายน - กุมภาพันธ์) ท้องทะเลในอ่าวไทย จะมีลักษณะราบเรียบ แต่ในฤดูมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ (พฤษภาคม - พฤศจิกายน) กระแสลมพัดมาปะทะฝั่งประเทศกัมพูชา ทำให้เกิดคลื่นจัด ทำให้การเดินเรือยาก และมีอันตราย

ฝั่งทะเลประเทศกัมพูชา มีอ่าวใหญ่น้อยอยู่เป็นจำนวนมาก อ่าวที่สำคัญอ่าวหนึ่งคือ อ่าวกัมปงโสม อยู่บริเวณจากแหลมสามิต (Semit) ไปทางทิศตะวันออก ชายหาดเป็นโคลนโดยทั่วไปที่ปากอ่าวมีเกาะรง และเกาะรงสามแหลม เป็นที่กำบังคลื่นลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ อ่าวนี้มี

บริเวณเหมาะแก่การตั้งท่าเรือ บริเวณทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเมืองเรียม ประมาณ ๒๐ กิโลเมตร มีท่าเรือชื่อ สีหนุ ฝั่งทะเลจากท่าเรือสีหนุไปมีลักษณะโค้งเล็กน้อย ติดต่อกันไปจนถึง อ่าวเรียม ที่ปากอ่าวเรียมมีเกาะเล็ก ๆ ตั้งอยู่ ทำให้ท่าเรือเรียม อยู่ในที่กำบังลมอย่างดี จากท่าเรือเรียมมีถนนเลียบริมฝั่งทะเล ขึ้นไปทางเหนือ และไปบรรจบถนนมิตรภาพที่เชื่อมท่าเรือสีหนุ กับกรุงพนมเปญ นอกจากนี้ยังมีถนนแยกเลียบริมฝั่งทะเลไปทางทิศตะวันออก จนถึงเมืองกัมปอตด้วย มีเกาะขนาดใหญ่ที่มีราษฎรอาศัยอยู่สองเกาะคือ เกาะกง และเกาะฟูกัก

ทรัพยากรธรรมชาติ

ทรัพยากรที่สำคัญของกัมพูชา ได้แก่ ป่าไม้ซึ่งมีไม้หลายชนิดและมีสัตว์ป่าจำนวนมากและสัตว์น้ำจืดในทะเลสาบเขมรและตามลำน้ำโขง จัดเป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุดของประเทศ เพราะสามารถส่งออกไปขายต่างประเทศและนำรายได้เข้าประเทศปีละมากๆ ทรัพยากรแร่ธาตุมีน้อยทั้งประเทศและปริมาณ ที่มีอยู่บ้าง ได้แก่ ฟอสเฟต หินปูน และเหล็ก

ปัญหาสิ่งแวดล้อม

น้ำเสีย การทำลายป่าไม้ การสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ การจับปลาและสัตว์น้ำมากเกินไป สาเหตุ การทำลายป่าไม้ ป่าชายเลน และพื้นที่ชุ่มน้ำ

สิ่งแวดล้อมประเทศเวียดนาม

ลักษณะภูมิศาสตร์

ประเทศเวียดนามมีลักษณะคล้ายตัว “s” ขนาดใหญ่ที่ยาวเหยียด โดยกินบริเวณไปตามความยาว ของคาบสมุทรอินโดจีน ตลอดแนวพรมแดนมีความยาว ๓,๗๓๐ กิโลเมตร พื้นที่ประมาณ ๓ ใน ๔ ของเวียดนาม ประกอบด้วยภูเขาและป่าไม้ บริเวณแผ่นดินทั้งหมดของเวียดนามมีพื้นที่ราว ๓๒๗,๕๐๐ ตารางกิโลเมตร นอกจากนี้ น้ันอาณาเขตของประเทศยังรวมไปถึงพื้นที่ในทะเลอันกว้างใหญ่ ไทพาล ไม่ว่าจะเป็นไหล่ทวีปขนาดใหญ่ หรือหมู่เกาะ นับพื้นที่วางทอดยาวจากอ่าวตังเกี๋ยไปจนถึงอ่าว ไทย บริเวณที่กว้างที่สุดของประเทศอยู่ทางภาคเหนือมีระยะทาง ๖๐๐ กิโลเมตร ส่วนที่แคบที่สุดระยะทาง ๕๐ กิโลเมตร

ลักษณะภูมิอากาศ

ลักษณะภูมิประเทศที่มีความยาว ๑๖๕๐ กิโลเมตร จากเหนือจรดใต้และภูมิอากาศมรสุมเขตร้อน ทำให้อุณหภูมิและอัตราฝนตกแตกต่างกันไปตามแต่ละพื้นที่ อุณหภูมิและอัตราฝนตกแตกต่างกัน

กัน ไปตามแต่ละพื้นที่ อุณหภูมิในภาคเหนืออาจลดต่ำถึง ๑๐ องศา และมีลมหนาวจัด ภาคมตร้อนตลอดทั้งปี และมีสภาวะ อากาศแบบมรสุมภาคเหนือมี ๒ ฤดู คือฤดูหนาวและฤดูร้อน ฤดูเริ่มร้อนตั้งแต่เดือนพฤษภาคมถึงเดือนกันยายน อากาศร้อนชื้นฝนตกมาก ฤดูหนาวปกติจะแห้งและหนาวจัดในเดือนกุมภาพันธ์และมีนาคมมีฝนตกประปราย ภาคกลางจากตานัง ถึงยาตริงมีลักษณะอากาศที่แตกต่างออกไปเนื่องจากมีมรสุม ฤดูแล้งเริ่มตั้ง แต่เดือน มกราคม ถึงเดือนกันยายน มีฝน ตกตั้งแต่เดือนตุลาคมจนถึงกลางเดือนมกราคม ภาคใต้มี ๒ ฤดู คือ ฤดูฝนและฤดูแล้ง ฝนจะเริ่มตกเดือนพฤษภาคมและสิ้นสุดในเดือนพฤศจิกายน ระหว่างนี้ จะมีฝนตกหนักราววันละ ๒๐ หรือ ๓๐ นาที ตอนบ่ายหรือตอนเย็น ลายเดือนกุมภาพันธ์ถึงปลาย เดือนเมษายนอากาศ ร้อนจัด อุณหภูมิ ๓๐ องศาว่าต้นๆ มีอัตราความชื้นสูง ฤดูแล้งเริ่มตั้งแต่เดือน ธันวาคมถึงเดือนเมษายน

ปัญหาสิ่งแวดล้อม

- มลภาวะในเวียดนาม

มลภาวะในเวียดนามในปัจจุบัน มีทั้งมลภาวะในอากาศ ในน้ำ ในดิน และมลภาวะทางเสียง มลภาวะที่เห็นชัดที่สุดก็คือ มลภาวะในอากาศ มลภาวะในอากาศ ประกอบด้วยควัน ไอเสียจากรถยนต์ รถบรรทุก รถจักรยานยนต์ ควันจากโรงงาน ฝุ่นจากโรงงาน เช่น โรงงานผลิตอิฐ ฝุ่นในถนนหนทาง ฝุ่นจากการก่อสร้าง ซึ่งมีจำนวนมหาศาล กรณีมลภาวะในน้ำ เกิดจากการทิ้งของเสีย ขยะ น้ำเสียจากครัวเรือน จากโรงงานอุตสาหกรรม หรือแม้แต่จากเขตอุตสาหกรรม เขตแปรรูปเพื่อการส่งออกที่ไม่มีระบบการบำบัดน้ำเสีย กรณีมลภาวะในดิน ส่วนหนึ่งเกิดจากการทิ้งขยะในหลุมขยะโดยไม่มีมีการแยกประเภทของขยะ แต่รวมขยะทุกชนิดทิ้งขยะจากครัวเรือน ขยะอันตรายที่เป็นสารเคมี หรือแม้แต่ขยะจากโรงพยาบาลที่ยังติดเชื้ออยู่ พิษของขยะเหล่านี้ยังสามารถซึมถึงน้ำใต้ดิน ทำให้น้ำใต้ดินเป็นพิษ การใช้สารเคมี เช่น ปุ๋ยเคมีและยาฆ่าแมลงเป็นจำนวนมากก็ซึมลงไปดินด้วยเช่นกัน ทำให้สภาพดิน เสีย สำหรับมลภาวะทางเสียง เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่มีความรุนแรงอย่างยิ่งในเมืองใหญ่ๆ ของเวียดนามในปัจจุบัน ซึ่งเกิดจากเสียงของเครื่องและแตรรถยนต์ รถจักรยานยนต์ ซึ่งมีจำนวนมากในประเทศ ว่ากันว่าในเวียดนามปัจจุบันมีจำนวนรถจักรยานยนต์ถึง ๑๘ ล้านคัน และรถยนต์ (ทุกประเภท) มีจำนวนประมาณ ๗๐๐,๐๐๐ คัน ในเมืองใหญ่โดยเฉพาะในช่วงเร่งด่วน เสียงของเครื่องรถจักรยานยนต์และแตรจะดังมาก ความดังสามารถส่งผลกระทบต่อสุขภาพหูได้ นอกจากนี้ มลภาวะทางเสียงยังมีที่มาจาก การก่อสร้าง การรื้อถอนอาคารสิ่งก่อสร้าง การผลิตผลิตภัณฑ์โลหะในชุมชนที่ตั้งอยู่ในเมือง

- ฝุ่นควันไอเสียจากยานพาหนะและการก่อสร้าง

ฝุ่นควันไอเสียในเมืองใหญ่ๆ เป็นปัญหาสำคัญในเวียดนามปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกิดจากรถยนต์ทุกชนิด รถจักรยานยนต์ และจากการก่อสร้าง Hanoi Department of Science and

Technology and Chemistry Institute พบว่า มลพิษในอากาศของเมืองใหญ่ในเวียดนามมีจำนวน ๓-๔ เท่าสูงกว่าเกณฑ์ปกติ ร้อยละ ๗๐ ของมลพิษในอากาศมาจากการจราจร และร้อยละ ๘๕ ของคาร์บอนมอนอกไซด์ในอากาศก็มีที่มาจากจราจรและร้อยละ ๙๕ ของสารประกอบอินทรีย์ระเหย (Volatile organic compounds)๑ ก็มีที่มาจากจราจร ขณะที่ในเขตก่อสร้างมลภาวะจะสูงกว่าเกณฑ์ปกติถึง ๑๐-๒๐ เท่า จำนวน ควัน ฝุ่นและก๊าซในกรุงเทพมหานครมีมากกว่าในนครโฮจิมินห์ ไฮฟอง ดานัง โดยในกรุงเทพมหานครมีฝุ่นควันไอเสียประมาณ ๘๐,๐๐๐ ตัน ซัลเฟอร์ไดออกไซด์จำนวน ๙,๐๐๐ ตัน ไนโตรเจนไดออกไซด์จำนวน ๑๙,๐๐๐ ตัน และคาร์บอนไดออกไซด์จำนวน ๔๖,๐๐๐ ตันต่อปี คาดหมายว่าในปี ๒๐๑๐ ความหนาแน่นของก๊าซต่างๆ ข้างต้นนี้อาจจะเกินเกณฑ์มาตรฐาน ๗-๙ เท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ณ จุดจราจรหนาแน่นตามสี่แยกในกรุงเทพมหานคร ฟังดูแล้วน่าตกใจ ข้อมูลเหล่านี้เป็นแหล่งข้อมูลของทางการเวียดนาม ไม่ว่าจะมีการวัดได้ก็พินิจตาม ความจริงที่ผู้เขียนเห็นก็คือ ฝุ่นในกรุงเทพมหานครนั้นมีความหนาแน่นจริง และจะมีมากขึ้นนับตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนเป็นต้นไป ซึ่งเป็นช่วงที่เริ่มสิ้นสุดฤดูฝนแล้ว ฝุ่นและก๊าซนี้ถูกปล่อยออกมาจากรถยนต์ รถจักรยานยนต์ และอุตสาหกรรม ฝุ่นเหล่านี้เป็นฝุ่นที่ละเอียดมากมีเส้นผ่าศูนย์กลางน้อยกว่า ๑๐ ไมโครเมตร (PM๑๐) ในแต่ละปี จำนวนรถจักรยานยนต์และรถยนต์ในประเทศจะเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๕-๒๐ โดยร้อยละ ๘๘ ของประชากรในนครโฮจิมินห์ และร้อยละ ๘๗ ของประชากรในกรุงเทพมหานครใช้รถมอเตอร์ไซด์เป็นพาหนะ

- น้ำเสียจากครัวเรือน โรงงานและเขตอุตสาหกรรม

น้ำเสียประกอบด้วยน้ำที่ถูกปล่อยออกจากครัวเรือน และจากเขตอุตสาหกรรมหรือโรงงาน อุตสาหกรรม ได้กลายมาเป็นปัญหาใหญ่สำหรับเวียดนามจนถึงปัจจุบัน

นอกจากฝุ่นควันและก๊าซซึ่งทำให้อากาศเสียแล้ว โรงงานอุตสาหกรรมยังปล่อยน้ำเสียออกมา โดยที่ร้อยละ ๗๐ ของเขตอุตสาหกรรมนี้ไม่ได้ติดตั้งระบบการบำบัดน้ำเสีย

น้ำเสียที่ไม่ได้ถูกบำบัดซึ่งถูกปล่อยจากเขตอุตสาหกรรมหรือโรงงานอุตสาหกรรมหรือหน่วยการผลิตได้ถูกปล่อยลงสู่ไร่นา คูคลอง ทะเลสาบ แม่น้ำ ประมาณกันว่า การปล่อยน้ำเสียลงสู่แม่น้ำสายใหญ่ๆโดยมิได้ผ่านขบวนการบำบัดของเสียในแต่ละปี มีจำนวนประมาณ ๒๐๐-๓๐๐ ล้านลูกบาศก์เมตร และธนาคารโลกประมาณการว่าจะเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่าในปี ๒๐๑๐

การปล่อยน้ำเสียได้ก่อให้เกิดปัญหาใหญ่หลวงในเมืองใหญ่ๆ เช่น กรุงเทพมหานคร นครโฮจิมินห์ ไฮฟอง เบียนหว่า เป็นต้น น้ำเสียนี้มีทั้งน้ำเสียเป็นพิษซึ่งเป็นมลภาวะที่เกิดจากสารอินทรีย์ (organic pollution) และน้ำที่ปนเปื้อนสารเคมีเป็นพิษ ซึ่งเป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชากร คลองต่างๆ ในนครโฮจิมินห์ต้องรับน้ำเสียจากบ้านเรือนที่อยู่อาศัยและโรงงานไม่น้อยกว่า ๑.๕ ล้านลูกบาศก์เมตร ต่อวัน การปล่อยน้ำเสียนี้มีผลทำให้น้ำที่มีสภาพดีมีจำนวนน้อยลง และหากไม่มีการแก้ไขปัญหานี้ ใน

อนาคตอาจเกิดภาวะขาดแคลนน้ำได้ แม้ว่าเวียดนามจะเป็นประเทศที่มีแม่น้ำสายใหญ่หลายสาย และมีปริมาณน้ำมากก็ตาม

นอกจากน้ำเสียแล้ว ขยะแข็ง (solid waste) ก็ถูกปล่อยลงแม่น้ำลำคลองด้วยเช่นกันซึ่งเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้แม่น้ำลำคลองเป็นพิษ

เกี่ยวกับการทิ้งขยะนี้ ยังมีการทิ้งในบ่อขยะและพื้นที่ทิ้งขยะที่เปิดโล่ง ซึ่งไม่มีการแยกประเภทขยะ มีผลให้สารพิษจากขยะอันตรายซึมลงไปปนเปื้อนกับน้ำใต้ดิน ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของผู้บริโภค

- มลภาวะทางเสียง

การก่อสร้างทุกชนิดไม่ว่าจะเป็นการก่อสร้างอาคาร การก่อสร้างถนนหนทาง ทั้งในและนอกเมือง การทำงานของเครื่องจักรในโรงงาน การสัญจรไปมาของยานพาหนะบนท้องถนน สภาพจราจรติดขัด มิได้ก่อให้เกิดมลพิษในอากาศเท่านั้น แต่ยังก่อให้เกิดมลภาวะทางเสียงด้วย

การสัญจรไปมาของยานพาหนะและการจราจร เป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เกิดมลภาวะทางเสียงในเมืองใหญ่ ดังเช่น กรุงเทพมหานคร ในปลายปี ๒๐๐๗ ข้อมูลทางการของเวียดนามระบุว่า ใน ๑ ชั่วโมงบนระยะทางทุกๆ ๑ กิโลเมตร มีจำนวนรถจักรยานยนต์จำนวน ๕,๐๐๐ คัน และจำนวนรถหลายร้อยคันแล่นอยู่บนถนนในกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีผลให้กรุงเทพมหานครมีเสียงดังมาก โดยความดังของเสียงในกรุงเทพมหานครมีระดับสูงถึง ๖๗-๗๕ เดซิเบลในช่วงกลางวัน มีระดับสูงถึง ๘๕ เดซิเบลในช่วงเวลาเร่งด่วน สำหรับในนครโฮจิมินห์ความดังของเสียงตามสี่แยกไฟแดง ซึ่งมีการกระจุกตัวและความหนาแน่นของรถจักรยานยนต์หรือรถไฟแดง อยู่ในระดับที่สูงกว่า ๘๐ เดซิเบลซึ่งเป็นอันตรายต่อสุขภาพ โดยทั่วไประดับความดังของเสียงที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพนั้นอยู่ที่ ๘๐ เดซิเบลขึ้นไป อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะระดับจะต่ำกว่านี้แต่หากมีความต่อเนื่องเป็นเวลานาน ก็เป็นอันตรายต่อสุขภาพได้ เพราะเสียงจะทำให้เกิดการนอนไม่หลับ เกิดความเครียด เกิดภาวะความดันเลือดสูงและโรคหัวใจ ผู้ที่อาศัยอยู่ใกล้สนามบินจะเสี่ยงต่อการเจ็บป่วยอย่างยิ่ง เพราะเสียงการขึ้นลงของเครื่องบินในสนามบินนั้นมีระดับสูงถึง ๓๐๐ เดซิเบล

ข้อมูลที่กล่าวมาข้างต้นก่อให้เกิดความวิตกกังวล และหากผู้อ่านจะได้มีโอกาสสัมผัสความจริงได้เห็นฝุ่นที่ปล่อยออกมาจากสถานที่ก่อสร้างที่กระจายอยู่ในหลายมุมเมือง ควันไอเสียที่ปล่อยจากรถทั้งในช่วงการจราจรปกติ และช่วงการจราจรติดขัดในเมืองใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลาเร่งด่วน ความน่าสะพรึงกลัวอาจเพิ่มขึ้นอีก

จากการวิจัยของกรมสุขภาพของกรุงฮานอย (Hanoi Department of Health) เกี่ยวกับโรคที่เกี่ยวข้องกับมลภาวะในอากาศภายในกรุงฮานอย ได้ทำการสำรวจใน ๕ พื้นที่เพื่อพิจารณามลภาวะในอากาศจากสาเหตุต่างๆ ในการทำการสำรวจโดยการสอบถามครอบครัวจำนวน ๒,๒๐๐ ครอบครัว ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกมากกว่า ๑๐,๑๐๐ คน

จากครอบครัวจำนวน ๒,๒๐๐ ครอบครัวนี้ ร้อยละ ๗๒.๘๐ มีสมาชิกครอบครัวที่ป่วยเนื่องจากมลพิษในอากาศร้อยละ ๔๓ มีสมาชิกที่เจ็บป่วยเรื้อรัง โรคที่พบอยู่เสมอๆ ได้แก่ โรคเกี่ยวกับหู คอ จมูก โรคจมูกอักเสบจากภูมิแพ้ (Allergic Rhinitis) หรือที่เรียกกันว่า "แพ้อากาศ" โรคหอบหืด (asthma) โรคหวัด โรคหลอดลมอักเสบ (bronchitis) โรคผิวหนัง และโรคเกี่ยวกับตา

ผู้ที่อาศัยอยู่ในกรุงฮานอยนานกว่า ๑๐ ปี จะมีความรุนแรงของโรคมามากเป็น ๒ เท่าของผู้ที่อาศัยอยู่ในกรุงฮานอยน้อยกว่า ๓ ปี ช่วงเวลาโดยเฉลี่ยในการหยุดงานเนื่องจากป่วย สืบเนื่องมาจากมลพิษในอากาศนี้จะอยู่ระหว่าง ๑.๒-๒.๔ ครั้งต่อคนต่อปี โรคที่หอบหืด เป็นโรคที่มีอัตราป่วยมากที่สุด โดยผู้ป่วยลาหยุดประมาณ ๘-๑๖ วันต่อปี งานวิจัยประมาณการว่า ความเจ็บป่วยอันสืบเนื่องมาจากมลพิษในอากาศนี้ ก่อให้เกิดความสูญเสียร้อยละ ๒๐ ของรายได้

เป็นเรื่องน่าเศร้าซึ่งเป็นจริงที่จะกล่าวว่า การพัฒนาประเทศมักจะมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับประเทศกำลังพัฒนา ไม่ว่าจะเป็นเวียดนามหรือไทยก็ตาม และคนในรุ่นหนึ่งที่อยู่ในช่วงที่ประเทศกำลังขยายหรือสร้างตัว จะต้องเสียสละเพื่อสิ่งที่ดีกว่าเพื่อคนในรุ่นต่อไป ไม่ว่าการเสียสละนั้นจะเป็นความปรารถนาหรือไม่ก็ตาม

ปัญหาสิ่งแวดล้อมจึงไม่ใช่ปัญหาธรรมดาในเวียดนาม ซึ่งรัฐบาลก็มีได้นิ่งนอนใจ แต่การแก้ปัญหานี้ก็จะต้องมีองค์ประกอบและการกำหนดนโยบาย อีกทั้งมาตรการหลายอย่างในส่วนของรัฐซึ่งต้องนำมาปฏิบัติให้ได้ และที่สำคัญประชาชนทั่วไปหรือแม้แต่เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ต้องมีความสำนึก และให้ความสำคัญของสิ่งแวดล้อมที่สะอาดอย่างแท้จริง

สิ่งแวดล้อมประเทศลาว

ลาวเป็นทรัพยากรป่าไม้และแร่ธาตุที่อุดมสมบูรณ์ แต่บุกเบิกนำออกมาใช้น้อยเพราะขาดทุนทรัพย์ กำลังคน และเทคโนโลยี กล่าวคือ ลาวมีป่าไม้ทั้งไม้เนื้ออ่อนและไม้เนื้อแข็ง มีน้ำในแม่น้ำโขง และสาขาอาจพัฒนามาใช้ทางด้านการชลประทานการผลิตไฟฟ้าพลังน้ำ และการคมนาคมขนส่งมีแร่ดีบุกทางตอนเหนือของประเทศและในสุวรรณเขตมีแร่เหล็ก ยิปซัม ทองคำ เหล็ก หิน พลวง ถ่านหิน และคาดกันว่าลาวอาจมีปิโตรเลียมและก๊าซธรรมชาติ

ลักษณะภูมิศาสตร์

สาธารณรัฐ ประชาธิปไตย ประชาชนลาว ประเทศลาว ตั้งอยู่ในตอนกลางของอินโดจีน ระหว่างละติจูด ๑๔-๒๓ องศา และระหว่างลองจิจูด ๑๐๐-๑๐๘ องศา เป็นประเทศ ที่ไม่มีทางออกสู่ทะเล และล้อมรอบด้วยประเทศต่างๆต่อไปนี้

ทิศเหนือ ลาว ติดกับ ประเทศสาธารณรัฐ ประชาชนจีน
 ทิศใต้ ลาว ติดกับ ประเทศราชอาณาจักรกัมพูชา
 ทิศตะวันออก ลาว ติดกับ ประเทศสาธารณรัฐ สังคมนิยมเวียดนาม
 ทิศตะวันตก ลาว ติดกับ ประเทศราชอาณาจักรไทย
 ทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ลาว ติดกับ ประเทศเมียนมา
 ความยาวของ ประเทศลาว แต่เหนือถึงใต้ประมาณ ๑,๗๐๐ กิโลเมตร

ลักษณะภูมิประเทศ

สาธารณรัฐประชาธิปไตย ประชาชนลาว (ประเทศลาว) มีพื้นที่ ๒๓๖,๘๐๐ ตารางกิโลเมตร มากกว่าครึ่งหนึ่งของ ประเทศไทย ในรัชกาลของพระเจ้าฟ้างุ้มหาราชศตวรรษที่ ๑๔ อาณาจักรล้านช้าง มีเนื้อที่ ๔๘๐,๐๐๐ ตารางกิโลเมตร ร้อยละ ๗๐ ของพื้นที่ทั้งหมดเป็นภูเขา และที่ราบสูง ส่วนใหญ่อยู่ทางตอนเหนือของ ประเทศลาว ภูเขา ? เบี้ย ? เป็นภูเขาที่สูงที่สุดใน ลาว ซึ่งมีระดับความสูง ๒,๘๒๐ เมตร จากระดับน้ำทะเล แม่น้ำโขงไหลผ่านประเทศลาว จากทิศเหนือลงสู่ทิศใต้เป็นความยาวประมาณ ๑,๙๐๐ กิโลเมตร และยังเป็นเขตแดนธรรมชาติระหว่างประเทศลาวกับประเทศไทย

ลักษณะภูมิอากาศ

ภูมิอากาศประเทศลาวตั้งอยู่ในเขตร้อน มีเนื้อที่ใหญ่โตกว้างขวางยาวจากเหนือจรดใต้ อากาศจึงเปลี่ยนแปลงไปตามพื้นที่ ทางตอนเหนือภูมิประเทศส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นเทือกเขาสูง สลับซับซ้อนพรมแดนติดกับจีนอากาศจึงค่อนข้างหนาวถึงหนาวจัด ส่วนพื้นที่ทางตอนใต้ส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูงและที่ราบสูงมีเทือกเขาและที่ราบติดกับประเทศเวียดนามและประเทศกัมพูชา ประกอบกับได้รับอิทธิพลจากมรสุมในทะเลจีนใต้ อากาศจึงค่อนข้างอบอุ่น

ลักษณะทางภูมิอากาศของลาวจึงแบ่งออกได้ ๓ ฤดู คือ

ฤดูฝน ราวเดือนพฤษภาคมถึงปลายเดือนพฤศจิกายน อากาศร้อน และอบอ้าว มีฝนตกชุก อุณหภูมิเฉลี่ย ๒๕-๓๐ องศาเซลเซียส

ฤดูหนาว เริ่มตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนไปถึงกลางเดือนกุมภาพันธ์อากาศค่อนข้างแห้งแล้ง อุณหภูมิเย็นประมาณ ๑๐-๑๕ องศาเซลเซียส

ฤดูร้อน อากาศร้อนและแห้งแล้ง เริ่มจากปลายเดือนกุมภาพันธ์ไปจนถึงเดือนพฤษภาคม อุณหภูมิจะสูงถึง ๓๘ องศาเซลเซียส ในช่วงเดือนเมษายน (อุณหภูมิเฉลี่ย ๒๙-๓๐ องศาเซลเซียส

ลักษณะภูมิอากาศของลาวคล้ายกับภาคเหนือและภาคอีสานของไทย แต่ฤดูหนาวมีอากาศหนาวมากกว่า พื้นที่ทางภาคใต้และทางตอนกลางของประเทศเป็นบริเวณที่มีฝนตกชุกมากกว่าภาคเหนือ

ทรัพยากรธรรมชาติ

๑. แร่ธาตุต่างๆ ลาวมีทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ มีทั้งแร่ธาตุเชื้อเพลิงและแร่ธาตุที่มีใช้เชื้อเพลิง ได้แก่

- ถ่านหิน พบในแขวงพงสาลี หลวงพระบาง ไชยบุรี เวียงจันทน์ และสาละวัน
- แร่ทองแดง พบในแขวงพงสาลี หลวงน้ำทา หลวงพระบาง ไชยบุรี เชียงขวาง สหวั่นนะเขต จำปาสัก และอัตตะปือ
- แร่แมงกานีส พบในแขวงหลวงน้ำทา และหัวพันธ์
- แร่ทองคำ พบในแขวงบ่อแก้ว หลวงพระบาง เชียงขวาง เวียงจันทน์ บอลิคำไซ สหวั่นนะเขต และอัตตะปือ
- แร่เกลือ พบในแขวงพงสาลี และไชยบุรี
- แร่แก้ว/อัญมณี พบในแขวงบ่อแก้ว
- แร่ดีบุก พบในแขวงอุดมไชย หัวพันธ์ ไชยบุรี เวียงจันทน์ และสหวั่นนะเขต
- แร่เหล็ก พบในแขวงหลวงพระบาง หัวพันธ์ เชียงขวาง และ คำม่วน
- หินกาบ พบในแขวงพงสาลี และ สหวั่นนะเขต
- หินปูน พบในแขวงเชียงขวาง
- แร่อะลูมิเนียม พบในแขวงเวียงจันทน์ และบอลิคำไซ

สิ่งแวดล้อมประเทศอินโดนีเซีย

ลักษณะภูมิประเทศ

อินโดนีเซียมีรูปร่างคล้ายพระจันทร์หงายครึ่งซีก มีพื้นที่ ๕,๑๙๓,๒๕๐ ตารางกิโลเมตร หรือใหญ่กว่าประเทศไทยประมาณ ๑๐ เท่า เป็นพื้นดิน ๒,๐๒๗,๐๘๗ ตารางกิโลเมตร และทะเล ๓,๑๖๖,๑๖๓ ตารางกิโลเมตร อินโดนีเซียประกอบด้วยเกาะใหญ่น้อยกว่า ๑๗,๕๐๐ เกาะ แต่มีประชากรอาศัยอยู่เพียง ๓,๐๐๐ เกาะ รวมอยู่ในพื้นที่ ๔ ส่วนคือ

- ๑) หมู่เกาะซุนดาใหญ่ (Great Sunda Islands) ประกอบด้วย เกาะชวา สุมาตรา กะลิมันตัน และสุลาเวสี
- ๒) หมู่เกาะซุนดาน้อย (Lesser Sunda Islands) ประกอบด้วยเกาะเล็กๆ ทางตะวันออกของเกาะชวา มีเกาะบาห์ลี ลีอมบอก ซุมบาวา ฟอลเรส และติมอร์
- ๓) หมู่เกาะมาลุกู (Maluku Islands) หรือหมู่เกาะเครื่องเทศ อยู่ระหว่างสุลาเวสีกับเกาะปาปัว

๔) ปาปัว (Papua) อยู่บนเกาะนิวกินีทางตะวันตกของประเทศปาปัวนิวกินี ในบรรดาหมู่เกาะทั้งหมด มีเกาะขนาดใหญ่ ๕ เกาะ ครอบคลุมพื้นที่ประมาณร้อยละ ๙๐ ของประเทศ คือ

๑) กะลิมันตัน มีพื้นที่คิดเป็นร้อยละ ๒๘ ของพื้นที่ทั้งหมด และครอบคลุมพื้นที่ ๒ ใน ๓ ของเกาะบอร์เนียว

๒) สุมาตรา มีพื้นที่คิดเป็นร้อยละ ๒๔ ของพื้นที่ทั้งหมด

๓) ปาปัว มีพื้นที่คิดเป็นร้อยละ ๒๒ ของพื้นที่ทั้งหมด และครอบคลุมพื้นที่ครึ่งหนึ่งด้านตะวันตกของเกาะนิวกินี

๔) สุลาเวสี มีพื้นที่คิดเป็นร้อยละ ๑๐ ของพื้นที่ทั้งหมด

๕) ชวา และมาดรา ครอบคลุมพื้นที่เพียงร้อยละ ๗ ของพื้นที่ทั้งหมด แต่มีประชากรอาศัยอยู่ถึงร้อยละ ๖๔ ของทั้งประเทศ

ประเทศอินโดนีเซีย มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศต่าง ๆ ดังนี้

- ทิศเหนือ ทิศเหนือของเกาะกาลิมันตัน ติดต่อกับรัฐซาราวักและรัฐซาบาห์ของมาเลเซีย โดยมีสันเขาเป็นเส้นกั้นพรมแดน

- ทิศตะวันออกเฉียงเหนือของเกาะอิเรียนจาया ติดต่อกับน่านน้ำของประเทศฟิลิปปินส์

- ทิศตะวันออก ติดต่อกับประเทศปาปัวนิวกินี

- ทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ติดต่อกับน่านน้ำของประเทศมาเลเซีย โดยมีช่องแคบมะละกาเป็นพรมแดนระหว่างเกาะสุมาตรากับประเทศมาเลเซีย

ลักษณะภูมิอากาศ

อินโดนีเซียเป็นหมู่เกาะ ภูมิอากาศจึงมีลักษณะผสมผสานและเปลี่ยนแปลงไปตามภูมิประเทศ โดยทั่วไปมีอากาศร้อนชื้นแบบศูนย์สูตร แบ่งเป็น ๒ ฤดู คือ

๑. ฤดูแล้ง ระหว่างเดือนพฤษภาคมถึงตุลาคม

๒. ฤดูฝน ระหว่างเดือนพฤศจิกายนถึงเมษายน

ทรัพยากรธรรมชาติ

- **น้ำมัน** อินโดนีเซียเป็นประเทศเดียวในเอเชียที่เป็นสมาชิกกลุ่มโอเปก (Organization of Petroleum Exporting Countries : OPEC) เป็นผู้ผลิตน้ำมันรายใหญ่อันดับ ๑๗ ของโลก ปัจจุบันอินโดนีเซียมีโรงกลั่นน้ำมันรวม ๙ แห่ง มีกำลังการผลิตไม่ถึง ๑ ล้านบาร์เรลต่อวัน หรือ ๑๕๙ ล้านลิตรต่อวัน ขณะที่การใช้ภายในประเทศสูงถึง ๑.๑๕ ล้านบาร์เรลต่อวัน ส่งผลให้อินโดนีเซียยังต้องนำเข้าน้ำมันสำเร็จรูปจากต่างประเทศ เพื่อบรรเทาปัญหาการขาดแคลนพลังงาน รัฐบาลอินโดนีเซีย

จึงวางแผนลดการใช้ก๊าซธรรมชาติและเพิ่มการใช้ก๊าซธรรมชาติเหลว (LNG) รวมถึงถ่านหินแทนภายในปี ๒๕๕๘ อีกทั้งออกนโยบายอนุรักษ์พลังงานแห่งชาติ เพื่อกระตุ้นให้ประชาชนลดการใช้พลังงานให้ได้ ร้อยละ ๒๐ ต่อปี โดยเริ่มตั้งมาแต่ปี ๒๕๔๘ และอินโดนีเซียยังมีการลงทุนสร้างท่อขนส่งก๊าซธรรมชาติร่วมกับสมาชิกอาเซียนในโครงการ "Trans-ASEAN Gas Pipeline" (TGAP) ด้วยมูลค่าโครงการ ๗ พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ระยะทาง ๔,๕๐๐ กิโลเมตร

- **ก๊าซธรรมชาติ** ในช่วงปี ๒๕๔๓-๔๗ ปริมาณผลิตก๊าซธรรมชาติของอินโดนีเซียเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ ๓.๑ ต่อปี จาก ๒,๕๘๔ พันล้านลูกบาศก์ฟุตในปี ๒๕๔๓ เป็น ๓,๒๓๔ พันล้านลูกบาศก์ฟุตในปี ๒๕๔๗ โดยมีแหล่งผลิตใหญ่อยู่ที่เมือง Arun ในจังหวัดอะเจห์ และเมือง Bontang ในกะลิมันตันตะวันออก อินโดนีเซียเป็นประเทศผู้ผลิตก๊าซธรรมชาติรายใหญ่อันดับ ๖ ของโลก และเป็นผู้ส่งออกก๊าซธรรมชาติเหลว (Liquefied Natural Gas : LNG) รายใหญ่ที่สุดของโลก

- **ถ่านหิน** อินโดนีเซียเป็นประเทศที่มีแหล่งถ่านหินมากแห่งหนึ่งของโลก ด้วยปริมาณถ่านหินสำรอง ที่คาดว่าจะมีมากถึง ๕๘ พันล้านตัน และเป็นถ่านหินคุณภาพดี ในปี ๒๕๕๐ อินโดนีเซียเป็นผู้ส่งออกถ่านหินใหญ่เป็นอันดับ ๒ ของโลก

- **น้ำมันปาล์ม** น้ำมันปาล์มเป็นหนึ่งในสินค้าส่งออกสำคัญของอินโดนีเซีย โดยอินโดนีเซียเป็นประเทศผู้ผลิตรายใหญ่อันดับ ๒ ของโลก รองจากมาเลเซีย ผลผลิตน้ำมันปาล์มดิบของทั้ง ๒ ประเทศรวมกันคิดเป็นสัดส่วนไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๙๐ ของผลผลิตโลก

- **โกโก้** อินโดนีเซียเป็นประเทศผู้ผลิตเมล็ดโกโก้ (Cocoa Bean) มากเป็นอันดับ ๓ ของโลก รองจากไอวอรีโคสต์ (Ivory Coast) และกานา (Ghana) ผลผลิตโกโก้ของอินโดนีเซียอยู่ที่ประมาณ ๕ แสนตันต่อปี

ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม

ปัญหาการจัดการขยะมูลฝอย ปัญหาอุทกภัย การสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ น้ำเสียและอากาศเป็นพิษในหมู่บ้าน ควันหมอก ในช่วงฤดูฝนซึ่งเป็นผลมาจากการอุดตันของทางน้ำ และท่อระบายน้ำจากสิ่งปฏิกูล การตัดไม้ทำลายป่า และการหนุ่นของน้ำทะเล

สาเหตุ

การทำกรเกษตร การขยายเขตเมืองและชุมชนโดยไม่มีสาธารณูปโภคที่รองรับพอเพียง การถากถางที่ดินเผาป่า เพื่อปลูกพืชเศรษฐกิจ และอื่นๆ

ปัญหาสำคัญ

ปัญหาทางด้านมลภาวะทาง อากาศ ปัญหาทางด้านการจัดการกับขยะมูลฝอย นอกจากนี้ ในช่วงกลางปี ค.ศ. ๒๐๐๖ ยังเกิดเหตุการณ์ แผ่นดินถล่มขึ้นที่เมืองบังคุง ด้วย

สิ่งแวดล้อมประเทศสิงคโปร์

ลักษณะภูมิศาสตร์

ภาคกลางและภาคตะวันตกเป็นเนินเขา ซึ่งเนินเขาทางภาคกลางเป็นเนินเขาที่สูงที่สุดของประเทศ เป็นต้นกำเนิดของแม่น้ำสายสำคัญของสิงคโปร์ และภาคตะวันออกเป็นที่ราบต่ำ ชายฝั่งทะเลมักจะต่ำกว่าระดับน้ำทะเล ต้องมีการถมทะเล

ประเทศสิงคโปร์จะประกอบด้วยเกาะสิงคโปร์และเกาะใหญ่น้อยบริเวณใกล้เคียง ๖๓ เกาะ มีพื้นที่ รวมทั้งสิ้น ๖๘๒.๗ ตารางกิโลเมตร (ประมาณเกาะภูเก็ต) เกาะสิงคโปร์เป็นเกาะที่มีขนาดใหญ่ที่สุดมี ความยาวจากทิศตะวันตกไปตะวันออกประมาณ ๔๒ กิโลเมตร และความกว้างจากทิศเหนือไปยั้งทิศใต้ประมาณ ๒๓ กิโลเมตร

ลักษณะภูมิประเทศ

สิงคโปร์เป็นหมู่เกาะขนาดเล็ก ตั้งอยู่บริเวณละติจูด ๑° ๑๗' ๓๕" เหนือ และลองจิจูด ๑๐๓° ๕๑' ๒๐" ตะวันออก ทิศเหนือจรดช่องแคบยะโฮร์ เหนือขึ้นไปคือมาเลเซีย ทิศตะวันออกจรดทะเลจีนใต้ ทิศตะวันตกและทิศใต้จรดช่องแคบมะละกา ไกลออกไปคืออินโดนีเซีย สิงคโปร์ มีพื้นที่รวม ๖๘๙.๔ ตารางกิโลเมตร ประกอบด้วยเกาะสิงคโปร์ และเกาะใหญ่น้อยบริเวณรายรอบ รวม ๖๓ เกาะ เกาะใหญ่ที่สุด คือ เกาะ Singapore มีระยะทางจากทิศตะวันตกถึงตะวันออกประมาณ ๔๒ กิโลเมตร และทิศเหนือถึงทิศใต้ประมาณ ๒๓ กิโลเมตร รองลงมา ได้แก่ เกาะ Jurong เกาะ Pulau-tekong เกาะ Pulau-ubin และ เกาะ Sentosa

ลักษณะสภาพภูมิอากาศ

สิงคโปร์อยู่ในเขตรมสุ่มทำให้มีอากาศอบอุ่นเกือบตลอดปี มีอุณหภูมิเฉลี่ยอยู่ที่ประมาณ ๒๕°- ๓๒° เซลเซียส แบ่งเป็น ๔ ฤดู คือ

๑. ฤดูมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ (North-east Monsoon Season) ระหว่างเดือนธันวาคม-กุมภาพันธ์ เป็นช่วงอากาศหนาว อุณหภูมิเฉลี่ยประมาณ ๒๓°- ๒๖° เซลเซียส โดยอากาศจะเย็นที่สุดในเดือนธันวาคม มีอุณหภูมิต่ำสุดประมาณ ๒๐° เซลเซียส ช่วงเดือนมกราคมถึงกุมภาพันธ์จะมีฝนหนักและลมแรงจากอิทธิพลของมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ

๒. ฤดูก่อนมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ (Pre South-west Monsoon) ระหว่างเดือนมีนาคม-พฤษภาคม เป็นช่วงอากาศร้อน อุณหภูมิเฉลี่ยประมาณ ๓๑°- ๓๔° เซลเซียส อากาศจะร้อนที่สุดในเดือนพฤษภาคม มีอุณหภูมิสูงสุดราว ๓๖° เซลเซียส

๓. ฤดูมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ (South-west Monsoon Season) ระหว่างเดือนมิถุนายน-กันยายน มีฝนตกหนักและลมแรงจากอิทธิพลของมรสุมตะวันตกเฉียงใต้

๔. ฤดูก่อนมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ (Pre North-east Monsoon) ระหว่างเดือนตุลาคม-ธันวาคม เป็นช่วงที่มีอากาศอบอุ่น และไม่มีฝนมากนัก

ทรัพยากรธรรมชาติ

สิงคโปร์เป็นเกาะเล็กๆ ที่ไม่มีทรัพยากรมากเหมือนประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคนี้แต่มีผลผลิตส่วนใหญ่มาจากภาคอุตสาหกรรม ซึ่งอาศัยวัตถุดิบจากประเทศใกล้เคียงสำหรับป้อนโรงงานอุตสาหกรรมสำคัญที่ใช้วัสดุจากประเทศเพื่อนบ้าน ได้แก่ อุตสาหกรรมกลั่นน้ำมัน โดยซื้อน้ำมันจากอินโดนีเซียและบรูไน อุตสาหกรรมถลุงเหล็กและดีบุก อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ที่ใช้ยางพาราเป็นวัตถุดิบ และอุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้า ปัจจุบันสิงคโปร์ก็ได้พัฒนาด้านอุตสาหกรรม จนเป็นประเทศชั้นนำในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ปัญหาสิ่งแวดล้อม

มลพิษจากอุตสาหกรรม ปริมาณน้ำจืดตามธรรมชาติน้อย ปัญหาสถานที่ทิ้งขยะ

สาเหตุ

ควันและหมอก ที่ดินสำหรับทิ้งขยะจำกัด

สิ่งแวดล้อมประเทศเนการาบรูไนดารุสซาลาม

ลักษณะภูมิศาสตร์

บรูไนดารุสซาลามเป็นประเทศเล็กบนชายฝั่งด้านตะวันตกเฉียงเหนือของเกาะบอร์เนียว มีพื้นที่เพียง ๕,๗๖๕ ตร.กม. พื้นที่ชายฝั่งทะเลยาว ๑๖๑ กม. มีประชากรเพียง ๓๕๗,๘๐๐ คน (๒๕๔๗) มีอัตราการเพิ่มของประชากรเพียงร้อยละ ๒.๓ ต่อปี บรูไนฯ แบ่งพื้นที่การปกครองออกเป็น ๔ เขต คือ

- ๑) Brunei-Muara เป็นเขตชุมชนเมือง มีเนื้อที่ ๕๗๐ ตร.กม. มีประชากร ๒๔๗,๒๐๐ คน
- ๒) Belait เป็นฐานผลิตน้ำมันและก๊าซ มีเนื้อที่ ๒,๗๒๗ ตร.กม. มีประชากร ๕๙,๖๐๐ คน
- ๓) Tutong เป็นถิ่นที่อยู่ของชนพื้นเมืองดั้งเดิม มีเนื้อที่ ๑,๑๖๖ ตร.กม. มีประชากร ๔๑,๖๐๐ คน

- ๔) Temburong เป็นพื้นที่ป่าธรรมชาติ มีเนื้อที่ ๑,๓๐๖ ตร.กม. มีประชากร ๙,๔๐๐ คน

บรูไนประกอบด้วย ๒ ส่วนที่ไม่ติดกันคือด้านตะวันตกและตะวันออกโดยที่ประชากรร้อยละ ๙๗ อาศัยอยู่ในส่วนด้านตะวันตก และมีประชากรเพียงประมาณ ๑๐,๐๐๐ คนที่อาศัยอยู่ในด้านตะวันออก ซึ่งมีภูเขาเป็นจำนวนมาก และเป็นที่ตั้งของเขตเทศบาลเมืองหลัก ๆ ของบรูไนคือเมืองหลวงบันดาร์เสรีเบกาวัน เมืองท่ามูอารา และเซรีอา

ภูมิประเทศ

ภูมิประเทศของบรูไนฯ ส่วนใหญ่ยังเป็นพื้นที่สีเขียว มีป่าเขาและป่าชายเลน มีทางหลวงสายหลักสายเดียวคือ Muara – Jerudong –Tutong ยาว ๑,๗๑๒ ก.ม.

ภูมิอากาศ

ร้อนชื้น มีฝนตกชุกตลอดปี อุณหภูมิเฉลี่ย ๒๓-๓๒ องศาเซลเซียส ฝนตกหนักสุดช่วงเดือนกันยายนถึงมกราคมและพฤษภาคมถึงกรกฎาคม อากาศเย็นสบายที่สุดจะอยู่ช่วงเดือนมีนาคมถึงเดือนเมษายน

ภูมิอากาศบรูไน ร้อน-เปียก อุณหภูมิร้อน และชื้นที่ระดับสูงก่อนข้างเย็น และฝนตกหนักด้วยอากาศก็ร้อนใกล้เส้นศูนย์สูตรของบันดาร์เสรีเบกาวันสองฤดูกาล ฤดูร้อน หรือฤดูฝนเปียกไปถึง ๙๖.๘ °F (๒๕๒๔ ถึง ๒๕๒๖ °C /๗๕.๒ มักจะอุ่น และชื้น (๒๕๒๐ ถึง ๒๕๒๘ °C/๖๘ ถึง ๘๒.๔ °F) ส่วนใหญ่ของประเทศเป็นที่ราบที่ราบชายฝั่งกับภูเขาอยู่ทางทิศตะวันออก และทิศตะวันตกเป็นเนินที่ราบจุดต่ำสุดและสูงสุดคือเป็นระดับน้ำทะเลกิต Pagon (๑,๘๕๐ m/๖,๐๗๐ ฟุต)

ลักษณะพืชพรรณธรรมชาติ

เนื่องจากตั้งอยู่ในเขตภูมิอากาศแบบร้อนชื้น อุณหภูมิสูงไปด้วยป่าไม้และทุ่งหญ้านานาชนิด ป่าไม้ที่พบมีดังนี้

๑. ป่าดิบ เป็นป่าที่พบมากในบริเวณที่ใกล้เขตศูนย์สูตร
๒. ป่าไม้ผลัดใบหรือป่าเบญจพรรณ เป็นป่าที่พบมากในเขตที่มีอากาศสลับระหว่างความชุ่มชื้นและความแห้งแล้ง
๓. ป่าปลูก เนื่องจากในปัจจุบันพื้นที่ป่าไม้ได้ลดลงอย่างรวดเร็ว และเพื่อต้องการรักษาสสมดุลธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จึงได้มีการปลูกป่าทดแทนพื้นที่สูญเสียไป

แร่ธาตุ

แร่ธาตุที่พบในบรูไน ได้แก่ ดีบุก น้ำมัน เหล็ก ทองแดง ทังสแตน เป็นต้น

แร่ธาตุที่สำคัญของบรูไน คือ น้ำมันและก๊าซธรรมชาติ พบมากที่เกาะบอร์เนียว

น้ำมันดิบในบรูไน

- **น้ำมันดิบ** เป็นแร่เชื้อเพลิง ประเภทหนึ่งของปิโตรเลียมเช่นเดียวกับก๊าซธรรมชาติ และก๊าซธรรมชาติเหลว โดยที่น้ำมันดิบมีสถานะเป็นของเหลว ซึ่งน้ำมันดิบเมื่อนำมากลั่นแล้วก็จะได้สัดส่วนของผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมที่ต่างกันและใช้ประโยชน์ในด้านต่าง ๆ แตกต่างกันไปตามคุณสมบัติและคุณภาพ บรูไนเป็นประเทศผู้ส่งออกน้ำมันเป็นสินค้าหลัก (ปริมาณการผลิตน้ำมันประมาณ ๑๘๐,๐๐๐ บาร์เรล/วัน)

ก๊าซธรรมชาติในบรูไน

- **ก๊าซธรรมชาติ** เป็นปิโตรเลียมประเภทหนึ่งที่อยู่ในสถานะก๊าซ ซึ่งก๊าซธรรมชาติถูกนำมาใช้ประโยชน์ในการเป็นแหล่งเชื้อเพลิงและพลังงานที่สำคัญ มีแนวโน้มที่จะถูกใช้มากยิ่งขึ้น เนื่องจากเป็นแร่เชื้อเพลิงที่ล้างมลภาวะให้กับสิ่งแวดล้อมน้อย

ลักษณะเศรษฐกิจและทรัพยากรธรรมชาติ

บรูไนเป็นประเทศที่ร่ำรวยไปด้วยน้ำมันและก๊าซธรรมชาติซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ที่ทำรายได้มาสู่ประเทศเป็นอันดับหนึ่ง แต่รัฐบาลบรูไนก็เริ่มตระหนักว่าประเทศชาติจะพึ่งพิงรายได้จากทรัพยากรทั้งสองอย่างเท่านี้ไม่ได้เสียแล้ว แต่ควรหันมาให้ความสนใจกับทรัพยากรธรรมชาติอื่น ๆ ที่ยังคงมีมากมายเช่น ป่าไม้ แร่ธาตุ สัตว์น้ำ และพื้นที่อันอุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเกษตร เพื่อเป็นการเร่งรัดการพัฒนารูปแบบของการลงทุน สุลต่านบรูไนได้ทรงตั้งกระทรวงขึ้นมาใหม่คือกระทรวงอุตสาหกรรมและทรัพยากรธรรมชาติ เพื่อทำหน้าที่ดูแลวางแผนและดำเนินงานด้านอุตสาหกรรมและการลงทุน โดยเฉพาะ โครงการอุตสาหกรรมที่ได้รับการสนับสนุนและเร่งรัดส่งเสริมเป็นพิเศษ ได้แก่ อุตสาหกรรมขนาดเล็ก โดยเฉพาะอุตสาหกรรมที่สัมพันธ์กับภาคเกษตร ป่าไม้ และการประมง การดำเนินการช่วงแรกนั้น รัฐบาลมุ่งสนับสนุนโรงงานและอุตสาหกรรมขนาดเล็กในภูมิภาคที่สามารถป้อนผลผลิตให้กับผู้บริโภคในท้องถิ่นก่อนเป็นอันดับแรกแล้วจึงขยายไปสู่การผลิตเพื่อการส่งออกในระยะยาว รัฐบาลได้ตั้งความหวังว่าอุตสาหกรรมเหล่านี้จะเป็นแหล่งที่เข้ามาแทนที่อุตสาหกรรมน้ำมันที่อาจหมดไปในอนาคต โดยที่ประชาชนยังมีหลักประกันว่าจะมีงานทำ บรูไนเป็นประเทศที่มั่งคั่งด้วยทรัพยากร ขณะนี้ยังมีประชากรน้อยมาก แต่บรูไนก็ไม่ได้หวังพึ่งพารายได้จากการขายน้ำมันเพียงอย่างเดียว ได้พยายามที่จะพัฒนาประเทศให้พึ่งพาตัวเองได้ อย่างไรก็ตามบรูไนเป็นประเทศที่มีค่าครองชีพสูงมากแห่งหนึ่งของโลก แต่รัฐบาลได้ให้สวัสดิการอย่างดีเลิศแก่ประชาชน อาทิ ไม่ต้องเสียภาษีเงินได้ส่วนบุคคล ค่ารักษาพยาบาลฟรี การศึกษา รัฐให้เปล่าจนถึงระดับชั้นมัธยมศึกษา นอกจากนี้ยังมีสวัสดิการแก่ข้าราชการของรัฐ อุตสาหกรรมสำคัญของประเทศ คือ น้ำมัน ส่วนพืชเกษตรที่สำคัญ ได้แก่ ข้าว กล้วย

สิ่งแวดล้อมประเทศฟิลิปปินส์

ฟิลิปปินส์เป็นประเทศหมู่เกาะริมทวีป ประกอบด้วยเกาะมากกว่า ๗๐๐๐ เกาะ เกาะที่มีประชากรอาศัยอยู่มีประมาณ ๑๐๐๐ เกาะ แต่ชาวฟิลิปปินส์ส่วนมากอาศัยอยู่บนเกาะใหญ่ ๒ เกาะ คือ เกาะลูซอน ทางเหนือและเกาะมินดาเนาทางใต้ ประชากรครึ่งหนึ่งของประเทศอยู่บนเกาะลูซอน ฟิลิปปินส์ตั้งอยู่ในแนวของแผ่นดินไหวและภูเขาไฟที่สำคัญของโลก คือ แนววงแหวนของไฟ รอบมหาสมุทรแปซิฟิก ภูเขาไฟจำนวนมากยังมีพลัง เช่น ภูเขาไฟพินาตูกโบ เป็นภูเขาไฟที่ระเบิดรุนแรงที่สุดในโลกแห่งหนึ่ง ภูเขาไฟมายอน เป็นภูเขาไฟที่มีรูปทรงที่สวยงามที่สุดในโลก ลาวาของภูเขาไฟช่วยให้เกิดความอุดมสมบูรณ์ของดิน ทำให้ผลผลิตทางการเกษตรสูงและมีคุณภาพ บนเกาะลูซอนมีการทำนาแบบขั้นบันไดตามไหล่เขาจำนวนมาก เป็นทิวทัศน์ที่สวยงาม ดึงดูดความสนใจจากนักท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก และการทำนาแบบขั้นบันได หลายแห่งเป็นมรดกตกทอดมาจากบรรพบุรุษมีอายุประมาณ ๒๐๐๐ ปี

ลักษณะภูมิประเทศ พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นภูเขา ที่ราบแคบๆบริเวณชายฝั่งทะเล

ลักษณะภูมิอากาศ ร้อนชื้นตลอดปี มีมรสุมตลอดปี

ทรัพยากรธรรมชาติ

ทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญของฟิลิปปินส์ ได้แก่ แร่ธาตุ ฟิลิปปินส์ผลิตทองแดง ได้มากที่สุดของทวีปเอเชีย นอกจากนี้ยังมีแร่เหล็ก แมงกานีส โครไมต์ ทองคำและนิเกิล ป่าไม้ของฟิลิปปินส์มีพื้นที่ป่าไม้ ประมาณร้อยละ ๔๐ ของเนื้อที่ประเทศ ส่วนใหญ่อยู่ในกินดาเนา ทรัพยากรประมง น้ำจืดรอบเกาะเป็นแหล่งการจับปลา ปลาหมึก กุ้ง หอย ตมสถิติปรากฏฟิลิปปินส์จับปลาไม่ได้มากใกล้เคียงกับประเทศไทยทุกปี

เศรษฐกิจ ฟิลิปปินส์เป็นประเทศเกษตรกรรม ประชากรมากกว่าร้อยละ ๖๐ เป็นเกษตรกร แต่เนื้อที่ที่สามารถ ใช้เพาะปลูกได้มีอยู่ประมาณร้อยละ ๒๗ ของเนื้อที่ประเทศ พื้นที่เพาะปลูกส่วนใหญ่อยู่บริเวณที่ราบต่ำและเนินเขาที่ปรับให้เป็นขั้นบันได ซึ่งมีในเกาะลูซอนมากกว่าเกาะอื่นๆ คือ พืชผลที่ใช้เพาะปลูกของฟิลิปปินส์มีลักษณะคล้ายคลึงกับประเทศในกลุ่มเอเซียอื่น ๆ คือ พืชผลที่เพาะปลูกมีทั้งพืชอาหารและการค้า ได้แก่ ข้าวเจ้า ซึ่งมีประมาณร้อยละ ๔๐ ของเนื้อที่ การเกษตรทั้งหมด และข้าวเป็นพืชอาหารหลักของฟิลิปปินส์ด้วย พืชที่ปลูกรองลงมาได้แก่ มะพร้าว เป็นพืชเศรษฐกิจที่ทำรายได้ให้แก่ประเทศมากที่สุด อ้อย ปลูกเพื่อใช้น้ำตาลซึ่งทำรายได้ให้แก่ประเทศถึง ๑ ใน ๕ ของสินค้าออกทั้งหมด นอกจากนี้ยังมี ปออะบากา ซึ่งเป็นพืชการค้าอีกชนิดหนึ่งเพราะปลูกกันมาก

ปัญหาสิ่งแวดล้อม

การทำลายป่าไม้ในพื้นที่ลุ่มน้ำ การสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ การเกิดมลพิษชายฝั่งทะเลและพื้นที่ป่าชายเลน แผ่นดินไหวและอุทกภัย

สาเหตุ การลักลอบตัดไม้ การถากถางพื้นที่เพื่อนำกาเกษตร การขยายเขตเมืองอย่างรวดเร็ว การอุตสาหกรรมที่มีการจัดการที่ไม่ดี การปล่อยของเสียบนแหล่งน้ำ

บทที่ ๖

๘ อาชีพหลักของประเทศสมาชิกในกลุ่มอาเซียน

ในปี ค.ศ. ๒๐๑๕ (พ.ศ.๒๕๕๘) ที่จะถึงนี้เราจะมีประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเกิดขึ้นซึ่งอาเซียน (ASEAN) หรือ สมาคมประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (The Association for Southeast Asian Nations) ประกอบด้วยสมาชิก ๑๐ ประเทศ ได้แก่ ไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ บรูไน เวียดนาม ลาว พม่า และกัมพูชา ได้รวมกลุ่มกันเพื่อร่วมมือเสริมสร้างให้ภูมิภาคมีสันติภาพ นำมาซึ่งเสถียรภาพทางการเมือง และความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม อีกทั้งได้จัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจ (ASEAN Economic Community: AEC) เพื่อส่งเสริมให้เป็นตลาดและฐานผลิตเดียวที่มีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ และการลงทุน แรงงานฝีมือ และเงินทุนอย่างเสรี ทั้งนี้ได้กำหนดเป้าหมายให้เป็นที่ปีที่มีลักษณะของการรวมกลุ่มประเทศเปลี่ยนเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ทำให้เกิดผลกระทบด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านแรงงาน จะมีการถ่ายเทแรงงานด้านฝีมือเพื่อให้สามารถทำงานในประเทศสมาชิกได้ง่ายขึ้นใน ๘ สาขาอาชีพ คือ

๑. วิศวกรรม
๒. การสำรวจ
๓. สถาปัตยกรรม
๔. แพทย์
๕. ทันตแพทย์
๖. พยาบาล
๗. บัญชี
๘. การบริการ/การท่องเที่ยว

อาชีพอิสระที่ได้มาตรฐานได้รับการรับรองสามารถเคลื่อนย้ายไปทำงานในประเทศแถบอาเซียนได้ทันที ไม่มีการปิดกั้น อาชีพที่ได้ตกลงไว้คือ แพทย์ พยาบาล บัญชี สถาปนิก วิศวกร โดยในตอนแรกมีการตกลงว่าภาษาที่ใช้ในประชาคมคือภาษาอังกฤษ ซึ่งนักเรียนควรตระหนักในเรื่องนี้ให้มาก จะต้องเรียนให้เก่งจริง เมื่อเรียนจบปริญญาตรี ต้องใช้องค์ความรู้ที่เรียนมาให้เกิดประโยชน์สูงสุด ซึ่งจะต้องรู้ภาษาอังกฤษ รู้ภาษาจีน รอบรู้ประวัติศาสตร์ และรู้เทคโนโลยีด้วย

ขณะนี้หลายประเทศที่รายได้เฉลี่ยต่ำกว่าไทย ดังนั้นจะมีแรงงานต่างชาติเข้ามาทำงานในเมืองไทยอย่างแน่นอน ช่วง ๕ ปีต่อจากนี้ไปอาจยังไม่มีผลกระทบทางลบมากนัก แต่นานไปก็น่าเป็นห่วงว่าคนไทยจะไม่มีการทำงาน หรือโดนแย่งงานจากแรงงานต่างชาติ

ใน ๔ - ๕ ปีข้างหน้า ๑๐ ประเทศก็จะเหมือน ๑๐ จังหวัด ในการเปิดเสรีทางเงินทุน การค้า การบริการ แต่ข้อเท็จจริงการเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมือจะต้องมีกฎกติกาตามเงื่อนไขที่ตกลงกันในประเด็น ๗ สาขาวิชาชีพ ช่างสำรวจ สถาปนิก บัญชี แพทย์ หมอพื้น วิศวกร พยาบาล

เมื่อมีกฎแล้วต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขของประเทศนั้น ๆ ด้วย เช่น วิศวกร จะไปทำงานที่ประเทศสิงคโปร์ ก็ต้องผ่านการสอบของสิงคโปร์ด้วย กลุ่มแรงงานระดับล่างยังไม่ตกลงเพราะเป็นเรื่องใหญ่ แต่อีกกลุ่มวิชาชีพหนึ่งคือ บุคลากรวิชาชีพทางการท่องเที่ยว กำลังอยู่ในขั้นตอนการตกลง มี ๙ ประเทศลงนามเรียบร้อยแล้ว แต่ไทยยังไม่ลงนามเพราะติดกรอบทางด้านกฎหมายรัฐธรรมนูญ เนื่องจากการทำข้อตกลงกับต่างประเทศต้องได้รับการยินยอมจากรัฐสภา แม้ยังไม่ลงนามก็มีการเตรียมความพร้อมไว้แล้ว ถ้าไม่ลงนามก็ไม่สามารถเคลื่อนย้ายแรงงานได้

อย่างไรก็ตามสิ่งสำคัญที่ควรจะต้องกล่าวถึงเรื่องของสมรรถนะ ความรู้ความสามารถ (Competency) ในการบริการ การทำงานกับเพื่อนร่วมงานอย่างมีประสิทธิภาพ ความสามารถในการปรับตัว ความเร็วในการทำงาน ความยืดหยุ่นในการทำงานเป็นหลัก แต่ต่อไปนี้จะทำงานตามหน้าที่ คนมีสมรรถนะคือคนที่ทำงานเร็ว เรียนรู้อย่างต่อเนื่อง และพัฒนาสม่ำเสมอ

พ่อแม่ผู้ปกครองควรสนใจในเรื่องนี้และปูแนวทางให้ลูกรัก อย่างถูกหลัก วางแผนชีวิตให้เหมาะสมกับความเปลี่ยนแปลงที่ศึบคลานมาอย่างรวดเร็ว อย่างกระพริบตา อาจพลาดพลังสูญเสียงานสำคัญให้ชาวต่างชาติ และคนไทยเป็นได้เพียงมนุษย์เงินเดือนธรรมดาๆ ที่ไม่มีทักษะ ไม่มีสมรรถนะ และไม่มีประเทศไหนรับทำงานเลยก็ได้ ถามตัวเองว่าลูกหลานเราจะเป็นอันดับที่เท่าไรในตลาดประชาคมอาเซียน

แพทย์และพยาบาลก็เป็นอาชีพหนึ่งที่เป็นที่สนใจของอาเซียน แม้แต่ในประเทศไทยก็เป็นที่ต้องการมาก สถานประกอบการบางแห่งก็ขาดแคลน พยาบาลโรงงานอุตสาหกรรมเป็นอาชีพหนึ่งที่ขาดแคลน เพราะตามกฎหมายสถานประกอบการหรือโรงงานอุตสาหกรรมจำเป็นต้องมีพยาบาลประจำโรงงาน เช่น กรณี ลูกจ้าง ๒๐๐ - ๙๙๙ คน ต้องจ้างพยาบาลจำนวน ๑ คน ตลอด ๘ ชั่วโมง และเพิ่มทุก ๑,๐๐๐ ขึ้น ต่อพยาบาล ๑ คน เป็นต้น

บรรณานุกรม

- ดร.กฤษณก สุขสถิตย์. **สังคม วัฒนธรรม ประชาคมอาเซียน 10 ชาติ**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แสงดาว.
- บุญชัย ใจเย็น. **ACE THAI กับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แสงดาว.
- ว. อำพรธณ. (2555). **การศึกษาสากลกับการขับเคลื่อนการสร้างประชาคมอาเซียน**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แสงดาว.
- สำนักความสัมพันธ์ต่างประเทศ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. (2554). **การศึกษาเพื่ออาเซียน : หนึ่งวิสัยทัศน์ หนึ่งอัตลักษณ์ หนึ่งประชาคม** (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร : บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน) _____ (2554). **ฉันและเธอเราคืออาเซียน** (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร : บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน) _____ (2554). **การศึกษา : การสร้างประชาคมอาเซียน 2558**. กรุงเทพมหานคร : บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
- อณูฉาน เชื้อไทย. (2555). **AEC ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน**. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แสงดาว.
- กระทรวงศึกษาธิการ มุ่งสู่ประชาคมอาเซียน**. [ออนไลน์]. วันที่สืบค้น 11 พฤศจิกายน 2555. จาก http://www.bic.moe.go.th/th/index.php?option=com_content&view=article&id=๑๙๒&Itemid=๑๔๘
- ประเทศพม่า**. [ออนไลน์]. วันที่สืบค้น 16 กันยายน 2555. จาก <http://www๑.mod.go.th/heritage/nation/neighbor/myanmar.htm>
- ประเทศสิงคโปร์**. [ออนไลน์]. วันที่สืบค้น 3 ตุลาคม 2555. จาก <http://www.boi.go.th/thai/asean/Singapore/main.html>
- ไพรัช ขอสุงเนิน. **ชุดการเรียนรู้การสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ เรื่อง บ้านใกล้เรือนเคียง**. [ออนไลน์]. วันที่สืบค้น 5 พฤศจิกายน 2555. จาก <http://piruch.wordpress.com/category/%E๐%B๘%AA%E๐%B๘%B๔%E๐%B๘%๘๓%E๐%B๘%๘๔%E๐%B๙%๘๒%E๐%B๘%๙B%E๐%B๘%A๓%E๐%B๙%๘C/>
- สถานที่ท่องเที่ยวประเทศเวียดนาม**. [ออนไลน์]. วันที่สืบค้น 2 กันยายน 2555. จาก http://www.gustotour.com/info_asia/vietnam/vietnam.html

คณะผู้จัดทำ

ที่ปรึกษา

๑.	นายวิทยา	คุณปลื้ม	นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี	ประธาน
๒.	รองศาสตราจารย์เชาวน์	มณีวงษ์	ที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี	รองประธาน คนที่ ๑
๓.	นายสุรสิทธิ์	นิธิวัฒน์รักษ์	รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี	รองประธาน คนที่ ๒
๔.	นายอัมพล	บุญชอบ	สมาชิกสภา อบจ. เขต อ. ศรีราชา	
			ประธานคณะกรรมการการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	กรรมการ
๕.	นายยะยา	เซ็นสุรีย์	สมาชิกสภา อบจ. เขต อ. บางละมุง	
			คณะกรรมการการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	กรรมการ
๖.	นายกำชัย	ตั้งธรรมสถิตย์	สมาชิกสภา อบจ. เขต อ. สัตหีบ	
			คณะกรรมการการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	กรรมการ
๗.	นายบำเพ็ญ	โรจน์พัฒนากุล	สมาชิกสภา อบจ. เขต อ. บ้านบึง	
			คณะกรรมการการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	กรรมการ
๘.	นายชัยชนะ	อากวารินทร์	สมาชิกสภา อบจ. เขต อ. เมืองชลบุรี	
			คณะกรรมการการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	กรรมการ
๙.	นางปราณี	แต่งแก้ว	สมาชิกสภา อบจ. เขต อ. สัตหีบ	
			คณะกรรมการการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	กรรมการ
๑๐.	นายเดชา	จันทร์เล็ก	สมาชิกสภา อบจ. เขต อ. ศรีราชา	
			เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	กรรมการ
๑๑.	นายชุมพล	ชิตวิเศษ	ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี	กรรมการ
๑๒.	นายวันชัย	หงษ์สถิตย์	รองปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี	กรรมการ
๑๓.	นายบำรุง	สุวรรณโชติ	รท.ผอ. กองการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	กรรมการ
๑๔.	ว่าที่ร้อยตรีปราสัย	สุขปิติ	ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ	กรรมการ
๑๕.	นายสิริวิชัย	สำนักสกุล	ผอ.สธ.ร.ร. อนุบาลเมืองใหม่ชลบุรี	กรรมการ
๑๖.	นางขวัญใจ	เกตุดอม	รท.ผอ.สธ.ร.ร. ชุมชนวัดหนองค้อ	กรรมการ
๑๗.	นายสมนึก	ทองแก้ว	ผอ.สธ.ร.ร. ท่าข้ามพิทยาคม	กรรมการ
๑๘.	นางสาวชัตติยา	พันธุ์ทรัพย์สาร	ผอ.สธ.ร.ร. สวนป่าเขาชะอางค์	กรรมการ
๑๙.	นายสุพจน์	เทพบุตร	รท.ผอ.สธ.ร.ร. บ้านเขาชก (เบญจศิริราษฎร์วิทยาคาร)	กรรมการ
๒๐.	นายวิสูตร	ฉัตรเชิดชัย	ผอ.สธ.ร.ร. พลูตาหลวงวิทยา	กรรมการ
๒๑.	นางนิภา	บุรณกิจ	ผอ.สธ.ร.ร. บ้านคลองมือไทร (สว่างไสวราษฎร์บำรุง)	กรรมการ
๒๒.	นางณัฐมน	แนวคำ	ผอ.สธ.ร.ร. บ้านหนองใหญ่ (ครุราษฎร์อุปลัณท์)	กรรมการ
๒๓.	นายสัมพันธ์	ทวนเงิน	ผอ.สธ.ร.ร. วัดเขาเชิงเทียนเทพาราม	กรรมการ
๒๔.	นางพยอม	ศรีสุข	ผอ.สธ.ร.ร. วัดยุคราษฎร์สามัคคี	กรรมการ
๒๕.	นายประพิศ	เกษรางกูล	ผอ.สธ.ร.ร. หัวถนนวิทยา	กรรมการ
๒๖.	นางนงนุช	พรชัยไชยวัฒน์	ศึกษานิเทศก์เชี่ยวชาญ	กรรมการและเลขานุการ

คณะกรรมการจัดทำหลักสูตรอาเซียนม.ต้น

๑. นางยุพิน สวัสดิ์	โรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อ	ประธาน
๒. นางเกษรี บุญทวีสูงส่ง	โรงเรียนบ้านหนองใหญ่	รองประธาน
๓. นางสาวบังอร แสนแก้ว	โรงเรียนบ้านหนองใหญ่	กรรมการ
๔. นายวัลลภ สุขเกษม	โรงเรียนบ้านหนองใหญ่	กรรมการ
๕. นายทวีศักดิ์ แววศรี	โรงเรียนบ้านเขาชก	กรรมการ
๖. นายทรงศักดิ์ ชวดรัมย์	โรงเรียนบ้านเขาชก	กรรมการ
๗. นางสาวมาลัย แหวนเงิน	โรงเรียนบ้านเขาชก	กรรมการ
๘. นางสาววราภรณ์ เพ็ชรโกมล	โรงเรียนบ้านเขาชก	กรรมการ
๙. นางสุนีย์ ผลานิผล	โรงเรียนบ้านเขาชก	กรรมการ
๑๐. นางสาวรรณา เจริญพานิช	โรงเรียนพลูตาหลวงวิทยา	กรรมการ
๑๑. นางแสงเดือน ตัญตระกูล	โรงเรียนพลูตาหลวงวิทยา	กรรมการ
๑๒. นางจำเรียงรัตน์ พิทักษ์ศรี	โรงเรียนวัดเขาเชิงเทียนเทพาราม	กรรมการ
๑๓. นายจามรฤทธิ์ วิรัตน์เกษม	โรงเรียนวัดเขาเชิงเทียนเทพาราม	กรรมการ
๑๔. นายศุภกิตตรี คำวงศ์	โรงเรียนบ้านคลองมือไทร	กรรมการ
๑๕. นางพัชรินทร์ หมื่นสา	โรงเรียนบ้านคลองมือไทร	กรรมการ
๑๖. นายชัยพลฤกษ์ จันทมาลา	โรงเรียนท่าข้ามพิทยา	กรรมการ
๑๗. นายอติคม อัครเจษฎากร	โรงเรียนท่าข้ามพิทยา	กรรมการ
๑๘. นางสาวนภาพร สุจิตโตสกุล	โรงเรียนท่าข้ามพิทยา	กรรมการ
๑๙. นายอนุกุล โพธิ์เรียง	โรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อ	กรรมการ
๒๐. นายศิริวัฒน์ ยุกตพันธ์	โรงเรียนสวนป่าเขาชะอางค์	กรรมการ
๒๑. นางเยาว์ประภา สิงห์มหาไชย	โรงเรียนสวนป่าเขาชะอางค์	กรรมการ
๒๒. นางกรรณิการ์ ทวีสุวรรณพร	โรงเรียนหัวถนนวิทยา	กรรมการ
๒๓. นางสาวสมใจ ช่อนกลิ่น	โรงเรียนหัวถนนวิทยา	กรรมการ
๒๔. นางสุภาพ ศรีสุวรรณ	โรงเรียนหัวถนนวิทยา	กรรมการและเลขานุการ

คณะผู้จัดทำด้านรูปเล่มและจัดพิมพ์

๑. นางนงนุช พรชัยไชยวัฒน์	ศึกษานิเทศก์เชี่ยวชาญ
๒. นางสาววลัยนันท์ ทองดี	ผู้ช่วยนักวิชาการศึกษา